

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

142

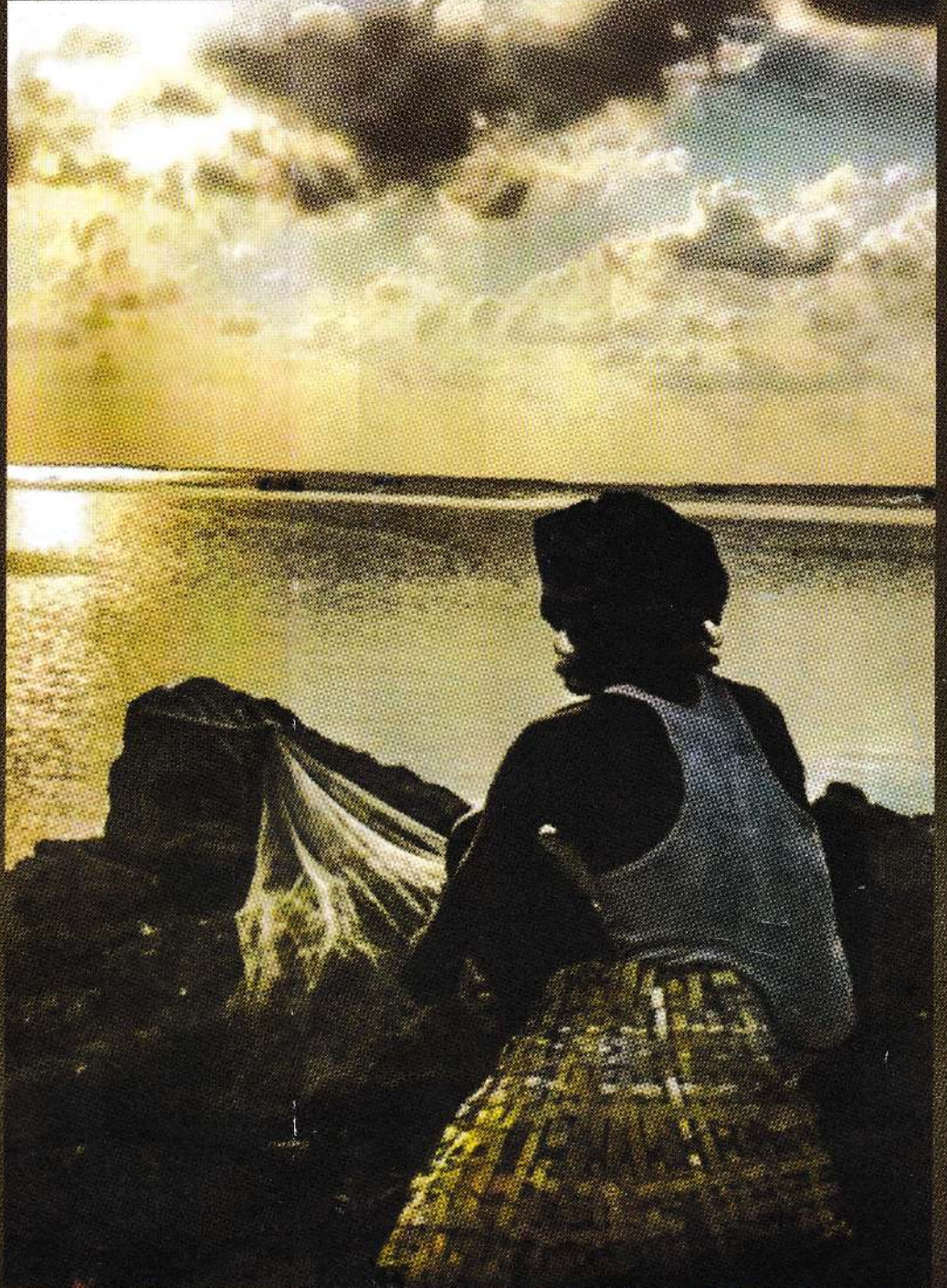
ஆடி 2020

100/-

ஆயாதி

புரதம ஆசிரியர் : க.பரணீதரன்

கி.நடராசா
சாரதாஞ்சலி மனோகரன்
சி.ரமேஷ்
வி.துலாஞ்சன்
சுந்தரலிங்கம் சந்திரகுமார்
எம்.கே.முருகானந்தன்
இ.இராஜேஸ்கண்ணன்
பா.இரகுவரன்
ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்
இராஜினிதேவி சிவலிங்கம்
சி.சிற்றங்கன்
மயூரதன்
மு.தயாளன்
வதிரி சி.ரவீந்திரன்
ஷெல்லிதாசன்
த.கதுர்ஜன்
கிரிசாந்
சி.ஜெயசங்கர்
பனைமீன்நாடன்
குலசிங்கம் வசீகரன்

பொருளடக்கம்

சிறுகதைகள்

- ஆதிலட்சுமி சிவகுமார் - 06
இராஜினிதேவி சிவகுமார் - 14
சி.சிறீறங்கன் - 27
மயூரதன் - 35
மு.தயாளன் - 44

கவிதைகள்

- வதிரி சி.ரவீந்திரன் - 08
ஷெல்லிதாசன் - 28
த.கதுர்ஜன் - 46
கிரிசாந் - 46

பத்தி

- பனைமீன்நாடன் பக்கம் - 22

நாடகம்

- சி.ஜெயசங்கர் - 24

அட்டைப்பலம்

- குலசிங்கம் வசீகரன்

கட்டுரைகள்

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் திருமண வாழ்க்கை முறை
கி.நடராசா - 03

காலம்மாறிப்போச்சு!
சாரதாஞ்சலி மனோகரன் - 09

சமூக சமதர்ம பயணத்தின் இயங்கியலும் அதன்
தொடர்விசையும் “எழுவோம், நிமிர்வோம், திரள்வோம்”
நூலை முன்வைத்து
சி.ரமேஷ் - 17

காலம் மறைத்த காம்பியக்கோவில்
வி.துலாஞ்சன் - 26

மட்டக்களப்பு கூத்தரங்கின் தாய் அண்ணாவியார்
வேலன் சீனித்தம்பி
சுந்தரலிங்கம் சந்திரகுமார் - 33

டாக்டரின் தொணதொணப்புகள் - 2
தனியே மருந்தெடுக்க வராதீர்கள்
எம்.கே.முருகானந்தன் - 37

மு.தளையசிங்கத்தின் “மெய்யுள்” காலவெளி கடந்த
கருத்துநிலைகள் பற்றிய ஒரு வாசிப்பு
இ.இராஜேஸ்கண்ணன் - 38

“தும்பளை” என்று இடம்பெயர் உருவாகியதற்கான
காரணம், காரணங்கள்(?)
பா.இரகுவரன் - 47

ஜீவநதி

2020 ஆடி இதழ் - 142

பிரதம ஆசிரியர்
க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்
வெற்றிவேல் குவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்
கலாநிதி கு.கலாமணி

தொடர்புக்கு :
கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:
திரு.தெனியான்
திரு.கி.நராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்
K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இசஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா வியரம்

சந்தா - 100/- ஆண்டுச்சந்தா - 1500/-
வெளிநாடு - \$ 60 U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
யமமுற்றக்கடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி
K.K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,
Alvai North west, Alvai.
வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்பினார்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C.No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தள்ளை மொண்டு
செறி நரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
முதியதோர் உலகம் செய்வோம்..!
-- யாரதிதாசன்--

மனதில் உறுதி வேண்டும்

மனிதகுலம் காலம் காலமாக பல்வேறு அனர்த்தங்களை எதிர் கொண்டு வந்துள்ளது. இந்த அனர்த்தங்கள் தந்த வலியும் வேதனையும் மறக்கடிக்கப்படக் கூடியவை அல்ல. ஆனாலும் அத்தகைய வலிகளையும் வேதனைகளையும் தாங்கிக் கொண்டு மீண்டெழுதலாலேயே மனித சமுதாயம் பெருமளவு வளர்ச்சியையும் விருத்தியையும் கண்டு வருகிறது.

மீண்டெழுதலுக்கு அடி அத்திவாரம் உள்ளத்து உறுதியே இந்த உள்ளத்து உறுதி இடர்களையும் உத்வேகத்தையும் ஆற்றலையும் இடர் எதனையும் கடந்து செல்லும் சாதாரணத்தையும் அளிக்கும்.

ஆனால் மனித வாழ்வின் சாரம் கூட்டுறவே. கூட்டறவின் விளைவே சமுதாயம். "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என உரைப்பினும் மனித சமுதாயத்தில் பாகுபாடுகள் தவிர்க்கப்பட முடியாதவை. இப்பாகுபாடுகள் காரணமாக மனித சமுதாயம் பல்வகைமை கொண்ட ஒன்றாக உள்ளது. பல்வகைமைக்கு அடிப்படையாக பல்வேறு அம்சங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆயினும், "வேற்றுமையில் ஒற்றுமை" காண்பதே மனித சமுதாயம் உய்வதற்கான வழியாகும்; இல்லையெனில் அழிவே நிச்சயம்.

மனித சமுதாயத்தில் "வேற்றுமையில் ஒற்றுமை" நிலை பேறடையச் செய்வது எம் ஒவ்வொருவரினதும் பொறுப்பே அந்த நிலைபேற்றுக்காக உழைப்போம் என்ற மன உறுதி எல்லோரிடத்தும் எழ வேண்டும். இதன் மூலம் "இடர் வரின்னும் அழிவு வராது பாதுகாப்போம்" என்ற ஒளி உள்ளத்து எழும். "மருந்தெனல் இனி நோய் வராதிருக்க" என்ற அறிவுறுத்தல் அனர்த்தம் அனைத்துக்குமான முற்காப்பு நடவடிக்கையைச் சுட்டும் குறியிடே.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ் - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை.
புக்ஸ்ப - திருநெல்வேலி.
செட்டித்தெரு - பூபாலசிங்கம்.
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை - நல்லூர்

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் திருமண வாழ்க்கை முறை

ஆணும் பெண்ணும் உள்ளம் விரும்பி இணைவதே திருமணம். அவர்கள் இருவரும் கூடி வாழ்வதற்கு ஒரு வாயிலாக சமுதாயம் வகுத்துக் கொண்டதே திருமண நிகழ்ச்சி.

“கல் தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே, வாலொடு முன்தோன்றிய மூத்தகடி”

என்று பரிமேலழகர் பயன்படுத்திய புறப்பொருள் வெண்பா மாலை அடிகள் தமிழர்கள் தொன்மை வாழ்ந்த தனி இனம் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இயற்கையுடன் இணைந்து, நானில நாகரிகம் கண்டு, வளமான வாழ்வையும் அறநெறி தவறாத ஆட்சியையும் கண்டு களித்தவர்கள். அத்தகைய வாழ்வு கண்ட தமிழ் மக்களின் தொன்னாள் முதல் நிகழ்ந்து வந்த திருமண முறைகள் எல்லாம் திரிபுற்று இன்று தமிழர்களுக்கு விளங்காத மொழியில் ஒவ்வாத நடத்தைகளுடன் நடைபெற்று வருவது காலம் செய்த தவறு என நினைக்க வேண்டியுள்ளது.

திருமணம் என்ற சொல் திரு என்றும் மணம் என்றும் இரு சொற்களின் சேர்க்கையாகவுள்ளது. திரு என்பது கண்டவரால் விரும்பப்படும் தன்மை நோக்கி, அழகு, சிறப்பு, செல்வம், மேன்மை, பொலிவு, கவர்ச்சி என பல பொருள்களை தருகின்றன. அவை நன்மை

குறித்திடும் மங்கலச் சொல் என்று கூறலாம். மணம் என்பது கூட்டம், மகிழ்ச்சி, சேர்க்கை, கூடுதல் என்னும் பொருள்களைத் தருவன. மலர்களின் மகரந்தம் காற்றின் சேர்க்கையால் இன்பத்தை ஊட்டுவதுபோல திருமணம் ஆணும் பெண்ணும் கொள்ளும் சேர்க்கை எனலாம். இதனை கடிமணம் என்று கூறுவர். அது கூடுவதால் ஏற்படும் இன்பத்தைக் குறித்தது. திருமணம் என்ற சொல்லைத் தற்காலத்தில் கலியாணம் என்று பேச்சு வழக்காகக் கூறுகின்றனர். இது தவறான சொற் பிரயோகம். கல் என்பது தொல்லை எனப் பொருள் தரும். யாணம் என்பது தொடர்வது எனப் பொருள் தரும். எனவே தொல்லையின் தொடக்கமே கலியாணம். இன்றைய வழக்கில் கன்னிகாதானம் என்பதும் பெற்றோர் தம் மகளை மணமகனிடத்து தானப் பொருளாக நீர் வார்த்து ஒப்படைப்பதாகும். இதனால் பெற்றோர் மகன் மீதுள்ள அனைத்து உரிமைகளையும் இழந்து விடுகின்றனர். பெண் ஆண்களுக்கு அடிமை யாகி விடுகின்றாள். பெண்ணுரிமை பற்றி முழுக்க மிடுவோர் திருமணச் சடங்கில் இதனைத் தவிர்க்க முன் வருவார்களா?

பழங்காலத்தில் கருத்தொருமித்த உள்ளங்களின் காதல் இணைப்பை உறுதி செய்யும் நானே

திருமணநாள். காதல் அரும்பும் களவு நிலையும், கடி மணம் பிணைக்கும் கற்பு நிலையும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்களில் கூறப் பட்டுள்ளன. அவர்களது அகத்துறை வாழ்வு வெறும் காமக் களியாட்டமும் வெறியாட்டும் நிகழ்த்தப்படும் இடமன்று. அவர்களது காதல் களவினிலே அரும்பி, கூட்டத்தில் மொட்டாகி, கற்பு நெறியிலே மலர்ந்து, இல்லறம் என்ற நல்ல மணத்தைப் பரப்பி, மக்கட் செல்வம் என்ற இனிய களிப்பேற்றால் நிறைவுற்றது. இதுதான் பழந்தமிழர் திருமண வாழ்க்கையின் அடித்தளம்.

பழந்தமிழர் திருமண முறையில் இன்று நாம் மேற்கொள்ளும் பல சடங்குகள், புரோகிதர் ஓதும் மந்திரங்கள் எதுவும் காணப்படவில்லை. அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி காட்டல், தீவலம் வருதல் எதுவும் இடம் பெறவில்லை. திருமண நாளை நிச்சயிக்கும் போது உரோகிணியை சிறந்த நாளாக கொண்டனர். கணித நூற்படி உரோகிணியுடன் கூடிய சந்திரன் உச்சம் பெறுவதால் எவ்வகையான தீங்குகளும் நேராது என்பது அவர்களது நம்பிக்கை. குறித்த நன்னாளில் உற்றார் உறவினர் பலரும் வந்து பங்குபற்றுவர். எல்லோருக்கும் சிறந்த உணவு பரிமாறப்படும். உழுத்தம் பருப்பில் சமைத்த களி முதன்மையானதாக அமைந்திருக்கும். வரிசை வரிசையாக நடப்பட்ட கால்களை உடைய மணப்பந்தலின் கீழ் புதிதாக கொணர்ந்த மணலைப் பரப்பியிருப்பர். மண மனையில் விளக்கேற்றி வைத்து மாலைகள் தொங்க விடப்பட்டிருக்கும். மணப்பந்தலின் கீழ் மணமகனை ஒரு மனையில் இருத்தி முதியராகிய மங்கல மகளிர் குடங்களில் கொண்டு வந்த நீரை முகந்து கொடுப்பர். மக்களைப் பெற்ற மகளிர் நால்வர் மணமகனைச் சூழ்ந்து நின்று நெல்லும் மலரும் தூவி நீராட்டுவர். “கற்புநெறி தவறாது நல்ல பிள்ளைகளைப் பெற்று, மனைக்கு வேண்டிய நற்கடமைகளைச் செய்து உன் கணவனை விருப்பத்துடன் பேணுவாயாக” என்று வாழ்த்துவர். பேணுந்தன்மையால் தான் இல்லத்தார் பெண் எனப்பட்டாள். பின்னர் மணமகள் புதிய ஆடையாலும், புதிய அணிகலன்களாலும், மலர், மாலை, சந்தனம் முதலியவற்றாலும் நல்ல முறையில் அலங்கரிக்கப்படுவாள். “நீ பெரியமனைக் கிழத்தி ஆவாயாக” என்று அனைவரும் வாழ்த்தி மணமகனை மணமகள் பாற் சேர்த்திருவர். பெரும்பாலும் திருமண நிகழ்ச்சிகள் விடியற்காலையில் நடைபெறும். (அக நானூறு 86 - 136 முதலான செய்யுட்களில் இவை கூறப் பட்டுள்ளன. விரிவஞ்சிபாடல் இணைக்கப்படவில்லை)

இந்நிகழ்வில் மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கி ஒலிக்கும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இத்திருமண நிகழ்வு ஓரிரகு சடங்குகளுடன்தமது சுற்றமாகிய மங்கல மகளிரைக் கொண்டு நடாத்தப்பட்டது. விளங்காத மொழியில் மந்திரம் ஓதுவதோ, தீ வலம் வருதலோ இடம் பெறவில்லை. அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி காட்டலும் இல்லை.

மேற்கூறப்பட்ட திருமண நிகழ்வு களவொழுக்கம் நிகழ்ந்த பின்னர் நடைபெற்றது என்பதை நாம் மணங்கொள்ள வேண்டும். இதனை சிலர் கந்தருவ மணத்தோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுவர். காதல் கொண்டு ஒழுகியவர்கள் பின்னர் பலர் அறிய மணஞ்செய்து

இல்லற வாழ்வை மேற்கொண்டனர். களவொழுக்கம் இன்றி பெற்றோரும் இணைந்து திருமணம் நிகழ்த்தப் பட்டதையும் அறியக் கூடியதாக உள்ளது. களவு நிலையில் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பி, பின்னர் கற்பு நிலையில் கூடி வாழ உறுதி கொள்ளாமல் கொண்ட காதலை மறுத்திட பொய் கூறத் துணிதலும் தோன்றிய போது, இதைத் தடுத்திட எண்ணிய பெரியோர் திருமணம் என்ற சடங்கை வகுத்தனர். இதனை,

**“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”**

என தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. இதில் கரணம் என்பது சடங்கையும் ஐயர் என்பது பெரியோரையும் குறிப்பிடுகின்றது.

சில சந்தர்ப்பங்களில் தலைவன் தலைவியரின் காதலுக்கு இடையூறாக இருந்த சந்தர்ப்பங்களும் இருந்தன. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் “உடன் போக்கு” உலகம் ஒப்பியது ஒரு முறையாக ஏற்கப்பட்டதை சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

**“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே
புணர்ந்து உடன் போகிய காலையான”**

எனக் கூறுகின்றது. மகளைக் கொடுப்பதற்குரிய பெற்றோர் இல்லாமலும் வதுவைச் சடங்குடன் மணங் கொள்வது உண்டு என்பது இதன் பொருளாகும்.

மகளிர் தாம் விரும்பிய தலைவனை கணவனாக பெறும் பொருட்டு முருகன் முதலான கடவுளரை வழிபட்ட சம்பவங்களும் உள்ளன. மலைவாணன் மகள் ஒருத்தி தான் காதலித்த தலைவனுக்கும் தனக்கும் விரைவில் மணம் நிகழ வேண்டும் என்று விரும்பி தன் குல முதற் கடவுளை வழிபட்டாள் என்பதை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் ஒன்று கூறுகின்றது.

**“குன்றக் குறவன் காதல் மடமகள்
மன்ற வேங்கை மலர் சில கொண்டு
மலை உறை கடவுள் குலமுதல் வழத்தி
தேம்பலிச் செய்த ஈர் நறும் கையள்
மலர்ந்த காந்தள் நாறிக்
கவிழ்ந்த கண்ணன் - எம் அணங்கேயோனே”**

என்பது அப்பாடலாகும்.

பெண்ணுக்கும் ஆணுக்கும் நிகழும் மண நிகழ்வில் தாய்க்கலி என்ற நிகழ்வும் இடம் பெற்றுள்ளது பெண்ணை மணங்கொள்ளும் மணவாளனின் பெற்றோர் பெண்ணைப் பெற்று பாலூட்டி வளர்த்து தாய்க்கு வழங்கும் அன்பளிப்பே தாய்க்கலி என்று அழைக்கப்பட்டது.

சங்ககாலத்தில் மறுமணம் என்ற பேச்சுக்கே இடமிருக்கவில்லை. மனைவியை இழந்த கணவன் பிறதொரு பெண்ணை மண முடிக்காமல் இருந்த நிலையை புறநானூற்றில் வரும்,

**“கறங்குவன் அருவி ஏற்றலின் நிறம் பெயர்ந்து
தில்லை அன்ன புல்லென் சடையோடு
அள் இலைத்தாளி கொய்யுமோனே
இல் வழங்கு மடமயில் பிணிக்கும்
சொல் வலை வேட்டுவன் ஆயினன் முன்னே”**

பாடலின் மூலம் அறியலாம். கணவனையிழந்த பெண் களின் நிலை தொடர்பாக புறநானூறு சில செய்தி களைத் தருகின்றது. தன் கணவன் இறந்தவுடன் அவரை

விட்டுப் பிரிந்து வாழ விரும்பாத நிலையில் உடன் உயிர் விடுதல் பண்டைய மரபாக இருந்தது. பூதப் பாண்டியன் இறந்தபொழுது அவன் மனைவியான பெருங்கோப் பெண்டு ஏரியில் விழத் துணிந்தாள். அது கண்ட சான்றோர் அவளைத் தடுத்தனர். அவள் சீற்றம் கொண்டு, “பொல்லாச் சூழ்ச்சிச் சான்றோரே! என் கணவன் மாய்ந்த பின் யான் மடிதலே நேரிது. பழைய சோற்றை உண்டு கைம்மை நோன்பு நோக்கும் பெண்டிருள் யான் ஒருத்தி அல்லேன். நன்னீர்ப் பொய்கையும் தீபும் எனக்கு ஒன்றே” என்று கூறி தீப் பாய்ந்தாள். இதனை,

“பெருங் காட்டுப் பண்ணில குருங்கோட்டு ஈமம்
நமக்கு அரிதாகுக தில்லை, எமக்கு எம்
பெருந்தோட கணவன் மாய்ந்தென அரும்பு அற
வள் கீதழ் அவிழ்ந்த தாமரை
நன் இரும் பொய்கையும் தீபும் ஓற்றே”

என்ற புறநானூற்று பாடல் வரிகள் கூறுகின்றன.

சங்க கால திருமண வாழ்க்கையில் ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்குமிடையே பத்துவகையான பொருத்தப்பாடுகளை வேண்டி நின்றனர். இதனை தொல்காப்பியம்,

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோடு
உருவு நிறுந்து காம வாயில்
நிறையே அருளே உணர்வோடு திருவென
முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே”

எனக்கூறுகின்றது. ஒத்த குடியில் பிறத்தல், குடிக்கு ஏற்ற ஒழுக்கமுடையவராயிருத்தல், வாழ்க்கையை நடாத்து வதற்கான ஆள்வினை, பொருத்தமானவயது, தோற்றப் பொலிவு, மனதை ஒரு வழிப்படுத்தும் நிறை என்ற பண்பு, அருள் கொண்டிருத்தல், அறிவினால் ஒத்திருத்தல், வறுமையோ செல்வமோ சிந்தை நிறைந்திருத்தல் என்பனவே அக்கால பொருத்தப்பாடுகளாகும். இக்காலத்தைப் போன்று கிரகப் பொருத்தம் கணப் பொருத்தம் போன்றன பார்ப்பதில்லை.

திருமணம் முற்றுப் பெற்று ஆணும் பெண்ணும் இல்லற வாழ்க்கை நடாத்துவர். ஆளுந்தன்மை உடையவன் ஆண் என்றும் பேணும் தன்மையுடையவன் பெண் என்றும் கொள்ளப்பட்டது. மணமக்களிடையே அன்பு இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கை பயன்றது என்பது பழந்தமிழர் கொள்கையாகும். ஓர் ஆண்மகனும் ஒரு பெண்மகளும் தம்மில் ஒருவரையொருவர் உயிர் போலக் கருதி அன்பினால் ஒழுகினாலன்றி கற்பொழுக்கம் நிலைபெறாது. கற்பு என்பது திருமணச் சடங்குகளுடன் ஆடவனுக்கு உரிய பெண்ணுக்கு ஒருவர் கொடுக்க மற்றவர் கொள்வதாகும். பழந்தமிழர் வாழ்வில் பெண்ணுக்குப் பெருமை சேர்த்தது கற்புத்தான் என்பதை தொல்காப்பியம்,

“கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணர
கொளற்க உரிமரபின் கிழவன் கிழத்தியை
கொடைக்கு உரி மரபினோர் கொடுக்க கொள்வதுவே”

என்று கூறுகின்றது. திருமண வாழ்க்கையில் பெண்ணுக்கு தன் கணவனே உயிர் போன்றவன் என்பதை

“இன்னுயிர் கழியினும் உரையலவர் நமக்கு
அன்மையும் அத்தனும் அல்லரோ
புலவிய/தெவனோ அன்பியங்கடையே”

என வரும் குறுந்தொகை பாடல் வரிகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. மனையின் கண் இருந்து அறம் புரிதலில் தலைவி மனைவி எனப்பட்டாள். எல்லாச் செல்வங்களையும் ஒருவன் பெற்றிருந்தாலும் இல்லாளின் ஒளி நிரம்பா வீடு வீடாகாது.

இதனால் நம் முன்னோர் “மனைக்கு விளக்கம் மடவான்” என்றனர். பிறந்த வீட்டில் கிடைக்கும் தேன் கலந்த பாலினும் தலைவனுடன் சென்ற பாலை நிலத்தில் மான் உண்டு எஞ்சிய சிறிய நீரை உண்ணுதலே தனக்கு சுவையானது என்று தலைவி கருதுகிறாள். ஐங்குறுநூறு என்ற நூலில்,

“அன்னாய் வாழி வேண்டு அன்னை நம்பட்பைத்
தேன் மயங்கு பாலினும் இனிய அவர் நாட்டு
உவலைக் கூவர் கீழ்
மான் உண்டு எஞ்சிய கலிழி நீரே”

என இச்செய்தி கூறப்பட்டள்ளது.

கற்புடை மங்கையர் பிள்ளைப்பேறு வாய்ப்பதற்காகவும் கணவரது செயல் நிறைவேறுவதற்காகவும் முருகப் பெருமானை வேண்டி வழிபட்ட சம்பவங்களும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. அக வாழ்க்கையின் அன்பின் அருந்தவம் பிள்ளைத் தெய்வமாகும். அதன் இன்றியமையாமை பற்றி புறநானூறு என்னும் நூல்,

“படைப்பு பல படைத்துப் பலரோடுண்ணும்
உடைப் பெரும் செல்வராயினு மிகைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுத் தொட்டுங் கவ்வியந் துழந்தும்
நெய்யுண்ட அடிசில் மெய்பட விதித்தும்
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறையில்லை தாம் வாழு நாளே”

எனக் கூறுகின்றது.

வளமாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் திருமணம் முடித்து இல்வாழ்க்கையை உயர்வாகக் கொண்ட மக்கள் விருந்தோம்பலை இனிய பண்பாகக் கொண்டனர்.

“விரிந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோன் மாண்புகள்”

எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.

“இந்திரன் அமிழ்தம் இயைவதாயினும்
இனிதெனத் தமிழர் உண்டலும் இலகரே

என விருந்தோம்பலின் உயர்வை புறநானூறு கூறுகின்றது.

சங்க காலத்தில் தனது குடியின் முன்னோர் போர்களத்தில் மாய்த்து நடுகல்லாகியதை அறிந்த ஒருத்தி நாள் தோறும் அதனை வழிபட்டு வந்தாள். அவள் அதை வேண்டி வழிபட்டாள் என்பதனை,

“ஒலிமென் கூந்தல்ஒண்ணுதல் அரிவை
நடுகல் கைதொழுது பரவும் ஓடியாது
விருந்தெதிர் பெறுகதிர் யானே”

புறநானூறு தெரிவிக்கின்றது. இல் வாழ்வில் விருந்தோம்பல் பெற்றிருந்த முதன்மையை இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

மக்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள் என்பதை எடுத்துரைப்பதே சங்க கால இலக்கியங்களின் இயல்பு. அந்த மரபிற்கேற்பவே கட்டுரை அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

துர்க்கையம்மன் கோயிலின் எதிர்ப்புறமாக இருக்கும் சிறிய ஒழுங்குகையில் நான்காவதாக இருந்தது அந்த வீடு. இப்போதுதான் சிலமாதங்களுக்கு முன்பாக அந்த வீட்டின் கூரை புதுப்பிக்கப்பட்டிருந்தது.

இருள் அடர்ந்திருந்த இரவு. வீட்டின் அருகாக இருக்கும் நீளக்கூட்டில் அடைந்திருக்கும் கோழிகள் சில, உறங்காமல் ஒலிஎழுப்பிக்கொண்டிருந்தன.

வீட்டின் ஒரே அறையின் சுவர் மூலைக்குள் விரித்த பாயில், அம்மாவின் அருகே படுத்திருந்தான் பாபு. கடந்துபோன சித்திரை மாதத்தின் பதின் நான்காம் நாளில்தான் அவனுடைய பன்னிரண்டாவது வயது துவங்கியிருந்தது.

அவனுக்கு தெரியாமலே ஒரு துயரம் அவனின் மனதை துளைத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த இருளில் அம்மாவின் கண்களும் விழித்திருப்பது அவனுக்கு தெரிந்தது.

“அம்மா...”

“.....”

“அம்...மாஆ...”

மெதுவாய் அம்மாவின் காதுமடலை உதட்டால் உரசியபடியே அழைத்தான்.

நினைவுகளில் இருந்து தொடர்பு அறுந்த வளாக அம்மா அவனைத்திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“என்ன பப்பு... விடிய பள்ளிக்கூடமெல்லே போகவேணும்... நித்திரை கொள்ளேல்லையே...”

அம்மா அவனை பப்பு என்றுதான் அழைப்பாள்.

“அப்பா எப்பிடியம்மா இருப்பார்...”

அம்மாவிடம் அவன் ஆர்வத்தோடு அடிக்கடி கேட்கும் கேள்விதான். ஆனால் மனதைப் பிழியும்

துயரத்தை நிரப்பியபடி இப்போது கேட்டான்.

“ம்... இதே மூக்கு... இதே தலைமுடி... இதே வாய்... இப்படியே விரிந்த காது... அப்பிடியே உன்னைப்போலவே அப்பா இருப்பார் பப்பு...”

அம்மா அவனது மூக்கு, வாய், தலையைத் தொட்டுத் தொட்டுச் சலிப்பற்றுச் சொன்னாள். அவளின் தொடுதலில் குழைந்திருந்த அன்பு அவனுடைய மனதில் கிடந்த ஏக்கத்தை இன்னும் உசுப்பி விடுவதுபோல அவன் உணர்ந்தான்.

“எனக்கு அப்பா வேணும் அ...ம்...மா...”

அவனின் குரல் உடைந்து சிதறுவதை உணர்ந்த அம்மா திரும்பி அவனை நெஞ்சோடு இறுக அணைத்துக்கொண்டாள்.

அம்மாவின் அணைப்பு அவனுக்கு கதகதப்பாக இருந்தது. அம்மாவின் கண்ணீர் அவனது கழுத்தில் ஈரலித்தது. அவனது கண்ணீரும் அம்மாவுக்கு தெரிந்திருக்க வேண்டும்.

அம்மா கைகளில் இருந்து அவனை விடுவித்தாள்.

“அப்பா என்னைக்கோ ஒருநாள் வருவார் எண்டுதான் நாங்கள் காத்திருக்கிறம்... இந்தக் காத்திருப்பு ஒரு தவம்...”

“.....”

“நீ... நல்லாப் படிக்கவேணும் பப்பு... அப்பா விரை விரும்பம் அதுதான்... படுத்து நித்திரை கொள்ள...”

அம்மா முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

அவனால் உறங்கமுடியவில்லை.

மதியம் பாடசாலை முடியும்போது, கடைசி வகுப்பு நிர்மலா என்கிற நிம்மி ரீச்சருடையதாக இருந்தது. பாபுவுக்கு நிம்மி ரீச்சரை மிகவும் பிடிக்கும்.

கடல்மனம்

ஆதிலட்சுமி சிவகுமார்

அவனுக்குப் பிடித்த மெல்லிய நிறங்களில் தான் எப்போதும் புடவை உடுத்திவருவா நிம்மி ரீச்சர். புடவையின் நிறத்துக்கு ஏற்றமாதிரி வளையல்களும் போட்டிருப்பார்.

மூக்கின் நேராக வகிடு பிரித்துப் பின்னோக்கி இழுத்துப் பின்னலிட்ட அவரது தலைமுடி, அவரது இடைக்குக் கீழே நடனமிடும். அவனுக்கு கணக்கில் ஏதாவது விளங்காத போது, அருகே வந்து விளங்கப் படுத்திவிடுவார்.

அந்நேரத்தில் நிம்மி ரீச்சரில் இருந்து அவனுடைய நாசிக்குள் நுழையும் வாசம் அவனுக்கு இன்னும் பிடிக்கும்.

இன்றும் கடைசிப் பாடம் அவருடையது தான். நிம்மி ரீச்சர் அருகே வந்து அவனது கேள்வி ஒன்றின் ஐயத்தை தீர்த்து வைத்தார்.

அந்த மனநிறைவு தான் இன்றைக்கும். அவன் விபரிக்கமுடியாதளவு மகிழ்ச்சியோடிருந்தான்.

“பள்ளிக்கூடம் விட்டாப்பிறகு தாத்தானர் கடைக்கு போவம்... வாறியா...”

அறிவு கேட்டான்.

“இல்லேடா அறிவு...”

“டேய்... மயில்த்தாத்தாவின் கடையில

புதுசா ஒரு ரோபோ வந்திருக்கடா... அது ஆக்கள மாதிரியே கதைக்குடா... நேற்று பாத்தனாண்டா...”

“உண்மையாகவோ...”

“சத்தியமாத்தாண்டா...”

“சரி... வாறன்டா...”

அவனுக்கு ரோபோக்கள் மீது அப்படி ஒரு காதல் இருந்தது. எதிர்காலத்தில் தொழில்நுட்பத்தை ஒரு பாடமாக கற்று, அதில் அறிவைப் பெருக்கி, நிறைய ரோபோக்களை உருவாக்கவேண்டும் என்பது அவனின் கனவு.

இந்தக் கனவைத்தான் அம்மா அவனுக்குள் விதைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

தனது கனவின் அடையாளமாகவும் தொடர்ச்சியாகவும் அந்த ரோபோவைப் பார்த்து விட்டு வரவேண்டும் என்கின்ற ஆவல் இப்போது காட்டாறாய் அவனுக்குள் குபீரிட்டுப் பாய்ந்தது.

பாடசாலை முடிவடைந்ததும், புத்தகங்களை பையினுள் அடுக்கிக்கொண்டு இருவருமாக வாசலுக்கு வந்தார்கள்.

பாடசாலையின் பிரதான வாசலருகே தோகை விரித்து நின்ற அந்தக் காட்டு மரத்தின் கீழ் ஐஸ்கிரீம் விற்கும் ஊர்தி நின்றது. வழமையாக வறுத்த கடலை விற்கும் ஆச்சி அமர்ந்திருந்தாள். பெண்பிள்ளைகளை அழைத்துச்செல்ல சில அம்மாக்களும் வந்திருந்தார்கள்.

ஒன்றிரண்டு பெரியவகுப்பு அண்ணாக்கள் மிதிவண்டியுடன் நின்றார்கள்.

“அப்பா வந்திட்டாரடா... அங்க... என்ற அப்பா”

திடீரெனக் கத்திக்கொண்டு தெருவுக்கு

அந்தப்பக்கமாக ஓடினான் அறிவு.

ஓடிச்சென்றவனை, ஓரளவு உடம்பாகவும் முகத்தில் தாடி வைத்திருந்தவருமான அந்தமனிதர் இரண்டு கைகளாலும் தூக்கி முத்தமிட்டுவிட்டு,

இருசக்கரவண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

அது அறிவின் அப்பா தான்..

மயில்த்தாத்தாவின் கடைக்கு வருவதாகச் சொன்ன அறிவு அப்பாவைக் கண்டதும் தன்னைத் தனியே விட்டுவிட்டு அப்பாவுடன் ஓடிய காட்சி அவனை என்னவோ செய்தது.

ஏமாற்றம்... அப்பாவின் அருகாமை இல்லாத ஏக்கம் எல்லாம் இணைந்து வாட்ட... தெருப்புழுதியை அளைந்தபடியே தளர்ந்துபோன மனதுடன் நடந்தான். அவனுடைய அப்பா தனக்கென வாழநினைக்காதவர் என்று அம்மா அடிக்கடி பெருமிதத்தோடு சொல்வாள்.

“ச்சாய்... எல்லாருக்கும் அப்பா இருக்கு... என்றை அப்பாவை தான்...”

உட்கூட்டினைத் தாங்கியவனாய்... வீட்டுக்கு வந்தான்.

அம்மா மதிய உணவு உண்பதற்கு அவனைப் பார்த்திருந்தான்.

அவனுடைய அம்மா சங்கீத ஆசிரியையாக இருந்தவள். அம்மாவின் குரலைவிட இனிமையான குரல் வேறெங்கும் இல்லை என்றே பப்பு நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

அம்மாவின் பாட்டால் ஈர்க்கப்பட்டுத்தான் அப்பா காதல் கொண்டதாக அம்மா அவனிடம் சொல்லியிருக்கிறாள்.

அம்மாவின் சங்கீத ஞானம் தான் இன்று வீட்டின் வருமானமாக இருக்கிறது.

சனி, ஞாயிறற்றுக் கிழமைகளில் வீடு சங்கீதத்தால் நிறைந்திருக்கும். இரட்டைப் பின்னலிட்ட குட்டிப் பெண்பிள்ளைகள் அம்மாவிடம் சங்கீதம் படிக்க வருவார்கள்.

இப்போதும் மனதின் ஆழத்தில் உறைந்து கிடந்த அப்பா என்ற அந்த ஒற்றைச் சொல், இன்று அவனுக்குள் புகுந்து கொண்டு அவனை ஆட்டிப் படைத்துக்கொண்டிருந்தது.

வீட்டுச் சுவரில்.. அம்மா வைத்த சந்தனப் பொட்டு முகத்தோடு, கம்பீரத் தோற்றத்தில் படமாக இருக்கும் அப்பா. அந்தக் கண்ணாடிச் சட்டத்தை உடைத்துக் கொண்டு ஓடிவந்து அப்பா தன்னை அணைத்துக் கொள்ள மாட்டாரா என்ற ஏக்கம் அவனை துரத்தியது.

பப்புவுக்கு அழுகை அழுகையாக வந்தது.

வீட்டுக்கு வந்தபிறகும் அந்த ஏக்கம் அவனை வருத்திக் கொண்டிருந்தது.

சுவரில் இருக்கும் அப்பாவைப் பார்த்தான்.

“ஏனப்பா என்னையும் அம்மாவையும் விட்டுவிட்டு போனீங்கள்...”

முழுநேரமும் அப்பாவின் படத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

இப்போது வீட்டுக்குள்ளேயும் வெளியேயும் அடர்ந்திருந்த இருளிலும் அப்பாவின் முகம் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

அப்பா அவனைத் தூக்கிவைத்திருக்கும் ஒளிப் படங்கள் அவனிடம் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் அவனுடைய நினைவு தெரியாப் பருவத்தில் எடுக்கப்பட்டவை... அந்தப் படங்கள் எவையும் அவனுடைய அப்பா தாகத்தை தீர்ப்பனவாக இல்லை.

“அப்பாவை ஆமியிட்ட ஒப்படைச்சதெண்டு தான் அம்மா சொன்னவ... நீ பப்புவை பாத்துக்கொள்... எண்டு சொல்லிப் போட்டுப் போனவராம்... அவர் வந்திடுவார் எண்டுதான் நினைச்சாவாம்... ஆனா... அப்பா இன்னும் வரேல்லை...”

— எப்போதோ கூறிய அம்மாவின் குரலும் அழுத முகமும் மனதில் தோன்றியது.

திருமணத்தின்போது அப்பா அணிவித்த தாலியை அம்மா இப்போதும் சுமந்திருக்கிறாள். இப்போது அதன் சுவையை அம்மா சுமக்க இயலாமல் சுமந்திருப்பதாக அவனுக்கு தோன்றுவதுண்டு.

“அப்பா... என்னைப்போல பிள்ளையளெல்லாம் சந்தோசமா வாழவேணும் எண்டு போராடின உங்களை ஏனப்பா பிடிச்சுக்கொண்டு போனவை... எனக்கு நீங்கள் வேணும்பா... நீங்கள் வரமாட்டியளா...”

உள்ளே அழுதபடியே உறங்கிப்போனான்.

காலையில் அம்மா எழுப்பிய போது மணி ஏழாகிவிட்டது. அவசரமாக பாடசாலைக்கு தயாரான போதும், மனம் விட்டபுள்ளியில் இருந்து அடம் பிடிக்கத் தொடங்கியது.

“ஏன் பப்பு ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்... வகுப்பில் ஏதும் பிரச்சினையோ...”

கேள்வியாக கேட்ட அம்மாவுக்கு இல்லை எனத் தலையசைத்தவன், அம்மாவுக்கு கையசைத்து விட்டு, வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டான். கூடவே அப்பாவின் நினைவுகளும் அவனோடு கூட நடந்தன.

அறிவு, சர்மி, வேந்தன், நிரோஷ், லக்ஷி, யாழினி எல்லோருடைய அப்பாவும் இப்போதும் உயரோடு இருக்கிறபோது, தான் மட்டுமே அப்பா இல்லாதிருப்பதாக அவனிடம் மனது உறுத்தியது.

அவன் இப்போது கிறவல் பாதையில் நடந்துகொண்டிருந்தான். பாதையின் இருபக்கங்களிலும் சிறியதும், பெரியதுமான பெயரறியாச் செடிகள். அந்தச் செடிகளுக்குள் உருமறைந்து குரல் எழுப்பும் குருவிகள்.

முன்னே மிதிவண்டியில் வந்த முதியவர் ஒருவர் அவனைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே போனார்.

இன்னும் கொஞ்சதூரம் நடந்தான். நீளமாக ஒரு மண்பிட்டி.

“இதிலை கட்டாயம் சண்டை நடந்திருக்கும்...”

இதிலை கட்டாயம் அப்பா நின்றிருப்பார்...”

நினைத்தபடியே இடதுபுறம் தெரிந்த ஒழுங்கையில் இறங்கி நடந்தான். பனைமரங்களும் வடலிகளும் நிறைந்திருந்தன. ஆள் நடமாட்டமற்ற சூனியப்பிரதேசமாயிருந்தது அது.

“அப்பா... இந்தப் பனங்கூடல் உங்களை பாதுகாக்கவில்லையா...” திரும்பி வந்து பாலத்தில் ஏறினான். இருபக்கமும் கடல். பாலத்தில் நடந்தான். சிலர் ஈருருளியில் அவனைக் கடந்து போனார்கள்.

அவனுடைய அப்பாவும் ஈருருளியில் தன்னைத் தூக்கி வைத்திருக்கும் படம் அம்மாவின் பைக்குள் இருப்பதை நினைவு கூர்ந்தான்.

அப்பாவை நினைந்தபடி நடக்க நடக்க துயரம்

கரைந்து வழிந்தது. தூரத்தே கடல் தெரிந்தது. இந்தப் பக்கம் ஒருபோதும் பப்பு வந்ததே இல்லை என எண்ணிக்கொண்டான்.

கரையில் யாருமற்று தனித்துப் போய்க் கிடந்தது கடல். சிறுகடல் தான். அலைகள் ஓடிஓடி வந்து தன்னை எட்டிப்பார்த்துவிட்டுப் போவதை உணர்ந்தான்.

நீலமாகவும் பச்சையாகவும் அது மாறிமாறி நிறங்காட்டியது. தூரத்தே வானம் கடலைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“தூரத்தில வானம் கடலுக்குள்ள விழுந்திடும் போல...” என்று நினைத்தபடியே கடலை உற்றுப் பார்த்தான்.

பெரிய அலை ஒன்று வேகமாக உருண்டு வந்து, “என்னோடு வந்துவிடு” என அழைத்துவிட்டு, திரும்பிப் போனது.

அவனுக்குள் துயரப்பந்து ஒன்று திரண்டு வந்தது. அது தொண்டைக்குள் நின்று மூச்சை இறுக்குவது போலிருந்தது.

“அ... ப்... பா...”

உச்சமாக குரலை உயர்த்திக் கத்தினான். கண்களில் நீர் கொட்டியது. சின்னதாகவும் பெரியதாகவும் அலைகள் அவனைநோக்கி, “பப்பூ... பப்பூ...” என அழைத்தபடி ஓடிவருவதாக அவனுக்குள் ஓர் உணர்வு பெருகியது.

கைகளைத்தட்டி அலைகளைப்போலவே அவனும் ஆர்ப்பரித்தான்.

வாழ்வின் தடங்கள்!

உலக வெளிதெரியா உறங்குகிறான் ஒருவன்!
உழைத்து உயர்ந்து உன்னதம் கொண்டு
விழித்து நடந்து தன்
வேலைகள் புரிந்தவன்
உலக வெளி தெரியா உறங்குகிறான்.

வேக நடை
விடயம் பல தெரிந்து
வேலைகள் ஆற்றியோன்
கோலங்கள் மாறி
உலக வெளிதெரியா
உறங்குகிறான்!

முன்னின்று மூத்தவராய்
செய் நற் காரியங்கள்
சிறப்புற செய்த மகன்
வெளி உலகம் தெரியாது
வெறுப்பாய் இருக்கின்றார்
வாழ்ந்ததான் போயின்று
வாய் மெளனியாகி
சொல்லுவதை கேட்கின்றார்.
வாழ்வின் தடங்கள் இவை
வந்தெமக்கும் தலை காட்டும்
தாழ்ந்து தலையசைப்போம் !!

- வதிரி. சி. ரவீந்திரன்

காலம் மாறிப்போச்சு!

“அது ஒரு காலம். உங்களுக்கெல்லாம் தெரிந்திருக்குமோ தெரியாது. இலங்கையிலே இராணுவக்கட்டுப்பாடற்ற பகுதிகளுக்கு சவர்க்காரம் கொண்டுசெல்வதற்கு தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. வன்னியிலே ஒற்றைச் சவர்க்காரம் வாங்குவதற்காக எம்மில் பலர் 40 மைல் தூரம் சைக்கிளில் பயணித்திருக்கிறோம். ஒரு சவர்க்காரத்தின் விலை சிலவேளைகளில் எங்கள் நாட்கூலியின் அரைவாசியிலும் அதிகமாக இருக்கும். ஆதலால் ஆடைகளைத் துவைப்பதற்காக பெரும்பாலும் நாம் பனங்காய்களை மட்டுமே நம்பி யிருந்தோம். உலர்ந்த பனங்காய்களை துணியிலே கட்டி நீரிலுள் ஊறவைத்து சவர்க்காரம் போல் பாவித்திருக்கிறோம். சவர்க்காரத்தைப் போல அதுவும் நன்றாக நுரைக்கும். மெலிதாக நறு மணமும் வீசும். இப்போது அந்தக்காலம் எல்லாம் மாறிவிட்டது. வீட்டுக்குப்பக்கத்தில் இருக்கும் பெட்டிக்கடையில் கூட கட்டுப்படியாகும் விலையில் சவர்க்காரம் கிடைக்கிறது. அன்று தேடித்திரிந்து சேகரித்த பனங்காய்கள் இன்று இடைஞ்சலாகி விட்டன. கீழே விழுந்து, காய்ந்து, முற்றம் முழுவதும் பரவிக் கிடக்கும் இக்காய்களைக் கூட்டி அள்ளுவதும் எரிப்பதும் ஒரு வேலையாகி

விட்டது. இடைஞ்சல் எனக் கூறி பலர் இம்மரத்தை தறித்தே விட்டார்கள். ஆனாலும் அரிதாய் ஒரு சில மரங்கள் கிராமத்தில் இன்னும் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. தற்போதைய இளைஞர்களுக்கு இப்படியொரு மரம் இருப்பதோ, யுத்த காலத்து சவர்க்காரத் தடையை வெற்றி கொள்ள அது உதவிய விதமோ எதுவும் தெரியாது. அவற்றை அறிந்து கொள்ள எவரும் ஆர்வம் கூட காட்டுவதில்லை” என்று தன் ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினார் பொன்னம்பலம் தாத்தா (பெயர் மாற்றப் பட்டுள்ளது). கடந்த ஆண்டுகள் ஆய்வொன்றிற்காக வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பிலே காடுகளை அண்டிய கிராமங்களுக்கு சென்றபோது நான் உரையாடியவர்களின் வெளிப்பாடுகளுள் இப்படிப்பட்ட ஆதங்கங்கள் பற்பல.

“முன்பெல்லாம் பனை காய்க்கத் தொடங்கினால் குதூகலம் தான். நாங்கள் அரிவிரி படிக்கும் காலங்களில் பனம்பழத்துக்காக பெருஞ்சண்டைகள் கூட ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பள்ளி செல்லும் வீதியோரமெங்கும் பனைமரங்கள் காய்த்துக் கிடக்கும். கீழே விழுந்த பழத்தை புழு வைக்க முதல் பொறுக்கு வதற்காகவே ஓடி வருவோம். அந்தக் காலத்தில் பள்ளி

மாணவர் மத்தியில் பனம்பழத்துக்கான போட்டி மிக அதிகம். பனம்பழங்களுக்காக பனை மரங்களை எல்லை பிரித்துக் கூட ஆட்சி செய்திருக்கிறோம். பனை விதைகளைச் சேகரித்தலும் பாத்தி போட்டு அவற்றை நாட்டுதலும் கிழங்குக்காகக் காத்திருப்பதும் கூட எங்கள் பால்ய காலப் பொழுதுபோக்குகளுள் ஒன்று. இப்போது என் சந்ததி அதனை என் கடமையாக மாற்றி விட்டது. எனக்கு எண்பத்து மூன்று வயதாகிறது. ஐந்து பிள்ளைகளும் எட்டு பேரப்பிள்ளைகளும் இருக்கிறார்கள். இப்போதும் நான் தான் பனங்கொட்டைகளைச் சேகரித்து, பாத்தி போட்டு, கிழங்கெடுத்து, அவித்து என் பிள்ளைகளுக்கு அனுப்ப வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக அனுபவித்து உண்பார்கள். பாத்தி போடக் கூப்பிட்டால் நேரமில்லையாம் கேட்டியளோ! பேரப்பிள்ளைகளோ கிழங்கைத் தொடுகிறார்கள் கூட இல்லை. எனக்கோ முன்னர் போல இப்போது உடல் இடம் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் மனம் மட்டும் சொல்வழி கேட்பதில்லை. இம் முறையும் பாத்தி போடுவதற்காக பனங்கொட்டைகளைச் சேகரித்துத் தான் வைத்திருக்கிறேன். இதுவே கடைசியாக இருக்குமென நினைக்கிறேன்” என்றார் சிவசேகரம் (பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது).

தொண்ணூறுகளின் ஆரம்பத்திலும் அதற்கு முற்பட்ட காலங்களிலும் சாதாரண மக்களின் போக்கு வரத்து ஊடகமாக மாட்டு வண்டிலே காணப்பட்டது. “ஆரம்ப காலங்களில் குடும்பமாகப் பயணிப்பதற்கும் சரக்குகளையும் பொருட்களையும் ஏற்றிச் செல்வதற்கும் மாட்டு வண்டியிலேயே நாம் அதிகளவில் தங்கியிருந்தோம். வீட்டுக்கு வீடு மாடுகளும் வண்டிகளும் இருந்தன. வண்டியை சரிக்கட்டுவதென்பது ஒன்றும் இலகுவான காரியமல்ல. மாட்டு வண்டில் எந்த மரத்தால் செய்யப்படுகிறது என்றால் எவரிடமும் பதிலிருக்காது. ஏனெனில் அதன் ஒவ்வொரு பாகங்களும் தனித்துவமான இயல்புகளைக் கொண்டவை. அவை ஒவ்வொன்றையும் தயாரிக்க ஒவ்வொரு இனமரப்பலகை வேண்டும். ஒவ்வொரு பகுதியும் தன் இயல்பில் சீராகப் பேணப்பட்டால் மாத்திரமே மாட்டு வண்டில் செவ்வனே இயங்கும். நீண்டகாலத்துக்கு நிலைத்திருக்கும். மாட்டின் மூக்கணாங்கயிற்றுக்குக் கூட நாங்கள் பிளாஸ்டிக் கயிற்றைப் பாவித்ததில்லை. ஆத்தி நாரை அழுக்கவைத்துத் திரித்த கயிற்றைத்தான் பாவித்திருக்கிறோம். மாட்டு வண்டில் செய்வதற்கு இயந்திரவியல் பற்றிய அறிவு மட்டுமல்ல மரங்கள் பற்றிய அறிவும் மிக மிக அவசியம்” என்றார் ஒரு காலத்தில் வண்டில் சவாரி செய்த இராமலிங்கம் (பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது).

“கூலம்மாறிப்போச்சு பிள்ளை! மாட்டு வண்டில் கனம் பழுத்தத்தில் இல்லை. வண்டில் பாகங்களின் பெயர்களும் பலருக்குத் தெரியாது. வண்டில் தயாரிப்பதற்குப் பயன்பட்ட ஆத்தி, மஞ்ச நூனா, கடம்பு, நறுவில் (பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது) தேவைகளும் குறைந்து மறைந்தே போய்விட்டன. இப்படிப்பட்ட மரங்களின் பாவனை இல்லாமல் போக அவை ஒன்றுக்கும் பயனற்ற மரங்களாகவே தற்போது பார்க்கப்படுகின்றன. பயனில்லை என்று கும்மா நிற்கும் மரத்தைக் கூடத் தறித்து விடுகிறார்கள். இதே நிலை தொடர்ந்தால், காலப்

போக்கில் அம்மரங்கள் அழிந்தே போய்விடும்!” என்று வருத்தப்பட்டார் ஓய்வுபெற்ற அதிபர் கனகசபை (பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது).

“சாதாரணமாக நாம் சுகயீனமுற்றால், வீட்டிலுள்ள பாட்டி சொல்லும் கை மருந்தைத்தான் முதலில் உட்கொள்வோம். அப்படியும் குணமாகாவிட்டால் தான் ஆங்கில மருத்துவத்தை நாடிச் செல்வோம். ஆனால் இப்போது இருமல், சளி, காய்ச்சல் என்று சிறார்கள் நோய்வாய்ப்படும் சந்தர்ப்பங்களில் நாம் கை மருந்தைப் பாவித்த பின் சென்றால் சில ஆங்கில மருத்துவர்கள் எம்மை சிகிச்சை நிலையத்திற்குள்ளே கூட எடுப்பதில்லை” என்றார் ஓர் இளம் தாய் சரண்யா (பெயர் மாற்றப் பட்டுள்ளது). “சிறுவயதிலே எனக்கு இருமல் இருந்தது. குக்கல் என்று கூடக் கூறினார்கள். எனது பூட்டி புங்கங்காயை எடுத்து கறுத்தக் கயிற்றிலே கோர்த்து கழுத்திலே நிரந்தரமாகக் கட்டி விட்டார். சில காலங்களில் இருமல் போன இடம் தெரியவில்லை” என்று பெருமையாகக் கூறினார் பட்டம் பெற்ற எழுபது வயது மருத்துவர் ஒருவர். புங்கந்தாழ்வையும் புங்கங்குளத்தையும் தெரிந்த பலருக்குக் கூட புங்கை மரத்தை அடையாளம் காட்டத்தெரியாது என்பது தான் இன்றைய யதார்த்தம்.

அதேபோல தேத்தாத் தீவை அறிந்த பலருக்கு தேத்தா (தேற்றா) மரத்தைத் தெரியாது. காடுகளுக்கு வேட்டையாடவும் வேறு தேவைகளுக்காகவும் செல்பவர்களின் குடி நீர்த் தேவையைப் போக்க இம்மரம் ஆற்றிய அரும்பங்கு அடுத்த சந்ததிக்குக் கடத்தப் படாமலே மறைந்து விட்டது என்றுதான் கூற வேண்டும். “முன்பெல்லாம் பூட்டுத் தடி வெட்டக் கூட நாங்கள் காட்டுக்குத் தான் போவோம். நாம் குடி தண்ணீர் எல்லாம் கொண்டு போவதில்லை. ஆங்காங்கே ஆறுகளிலும் நீர் நிலைகளிலும் காணப்படும் நீரையே பருகுவதுண்டு. பெரும்பாலான நேரங்களில் யானை போன்ற விலங்குகள் நடமாடுவதால் அவற்றின் காலடி பட்டு நீர் கலங்கியே காணப்படும். எம்மிடம் எப்போதும் மண் சட்டி இருக்கும். தேற்றா விதைகளையும் சேகரித்து வைத்திருப்போம். மண் சட்டியிலே தேற்றா விதைகளைத் தேய்த்த பின்னர், நீர் நிலைகளிலிருக்கும் கலங்கிய நீரை ஏந்தினால் சில நிமிடங்களில் நீர் தெளிந்து குடிப்பதற்கு ஏதுவானதாக மாறிவிடும். இப்போது தடி வெட்டுவதற்காக காட்டுக்கும் போக முடியாது. அப்படிப்போனாலும் எல்லோரும் கையில் ஒரு பிளாஸ்டிக் போத்தலில் குடி நீரைக் கொண்டு செல்கிறார்கள்” என்றார் குமாரசுவாமி (பெயர் மாற்றப் பட்டுள்ளது).

“கிணற்று நீர் பாசி பிடித்தால் கூட தேற்றாக் கட்டையை வெட்டிப் போட்டு விடுவோம், தெளிந்து விடும். இப்போதெல்லாம் யார் தான் அப்படிச் செய்கிறார்கள்?. பருத்த தேற்றா மரங்களை ஊர் வெளியில் காணக்கூட முடிவதில்லை. பிரயோசனமற்ற மரம் என்று பலர் தறித்தே விட்டார்கள். தேற்றா மரம் மட்டுமல்ல. பெரிய விட்டமுள்ள மரங்களை எல்லாம் இப்போது ஊரில் காணக்கூட முடியாது” என்று அவர் மேலும் ஆதங்கப்பட்டார். “தேற்றா விதைகளை மாவாக்கி கலங்கிய நீரினுள் இட்டால் தெளிந்துவிடுமென வேதங்களில் கூட குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது”

என்றார் உள்ளூர் பூசகர்.

மனித இனத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியைக் கண்டு, அதற்குத் தாமும் பங்களித்து இன்றும் நிலைத்து நிற்கும் சாட்சிகளுள் தாவரங்களுக்கு மிகப்பிரதானமான இடம் இருக்கிறது. மனித இனமும், அதன் அடிப்படைத் தேவைகள், ஆரோக்கியம், கலாசாரம், பண்பாடு என யாவுமே தாவரங்களுடன் பின்னிப்பிணைந்து பரிணமித்தவை என்பதை எவராலும் மறுக்க முடியாது. என்ன தான் நவீனமும் நுகர்வுக் கலாசாரமும் எம் ஒவ்வொருவரது கதவினுள்ளும் நுழைந்து எட்டிப் பார்த்தாலும், இந்தத் தாவரங்கள் இல்லாமல் அவை எவையுமே இல்லை என்பது உலகம் உணராத உண்மை. இன்றும் கூட உலகெங்கிலும் பல மில்லியன் மக்கள் தமது வாழ்வாதாரத்துக்காக தாவரங்களையே அதிகளவில் நம்பியிருக்கின்றனர். அந்த வகையில் தொன்மையான நாகரிகங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் தமிழர் நாகரிகமும் தாவரங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து தன் சமுதாயத்தின் வாழ்வியலிலே தாவரங்களை இழையோடச் செய்து நின்று நிலைத்திருக்கிறது என்றால் மிகையாகாது. நான் சந்தித்த ஊரவர்கள் கூறியதும் அதனையே பிரதிபலிக்கிறது.

சங்க இலக்கியங்கள் மக்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்யும் போது அது இயற்கையுடன் இயைந்திருந்த தன்மையை மட்டும் பதிவு செய்யவில்லை. தாவரங்களின் பல்வகைமை, பயன்பாடு பற்றிய பல குறிப்புகளையும் கூட அவை பதிவு செய்திருக்கின்றன. குறிப்பு என்பதற்குப்பால், சங்க கால வாழ்வியலில் தாவரங்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவனவாக அவ்விலக்கியங்கள் அமைந்திருந்தன. சங்க இலக்கியம் கூறும் அகவாழ்வாகட்டும்.. புற வாழ்வாகட்டும்... எங்கேனும் தாவரங்களைக் குறிப்பிடாமல் அமைந்த பாக்கள் அரிது எனக்கூறலாம். வாழ்வின் செயல்களை விளிக்கப்பயன்பட்ட கொடி, விதை, முளை, மலர், காய், கனி போன்ற சொற்பதங்களின் பிரயோகம் தொட்டு சடங்குகள், கையுறைகள் என தாவரப்பகுதிகளின் பிரயோகம் விரிந்து சென்ற வண்ணமே காணப்படுகிறது. போரின் ஒவ்வொரு நிலைகளையும் உணர்த்த பலவித பூக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டதாக செய்யுள்களில் குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. போரிலே வெற்றி பெற்றுத் திரும்பும் போர் வீரர் வாகை மரத்தின் பூவைச் சூடி வருவதாகவும் அப்பூவைத் தொலை தூரத்திலிருந்தும் கூட அடையாளப்படுத்தலாமெனவும் வன்னியின் கிராமங்களில் முதியவர்கள் சொல்லவும் கேட்டிருக்கிறேன். “வாகை சூடி” என்ற சொற்றொடர் வெற்றியைக் குறிப்பிடப்பயன்படுவதில் எதுவித ஆச்சரியமுமில்லை.

தமிழர் வாழ்வியலின் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து தொடர்ந்து வரும் இயற்கை வழிபாடாகட்டும், பின்னர் தொடர்ந்து வந்த சமய வழிபாடாகட்டும்.. உருவகிக்கப்பட்டு வந்த தெய்வ வழிபாடுகளாகட்டும்.. யாவற்றிலுமே தாவரங்களுக்கு அதி முக்கிய வகிபாகம் காணப்படுவதை எம்மால் மறுக்க இயலாது. மரவழிபாட்டுடன் இணைந்து காணப்பட்ட காவல் மரங்களின் நிர்ணயமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்லவே.

தாவரங்களின் வகிபாகம் வெறுமனே அத்துடன் நின்றுவிடவில்லை. தமிழரின் மருத்துவம்

என அறியப்படும் சித்த மருத்துவமாகட்டும், உணவும் பழக்கவழக்கங்களாகட்டும்.. தொழில் சார் துறைகளாகட்டும், அன்றாடத் தேவைகளுக்குப் பயன்படும் உபகரணங்களாகட்டும், யாவுமே தாவரங்களில்லாமல் உருவாகியிருக்க வாய்ப்பே இல்லை எனலாம். தமிழர் வாழ்வியலும் தாவரங்களும் பின்னிப்பிணைந்து காணப்படுகின்றமையை வார்த்தைகளால் விவரிக்க முற்படல் கடினம். தொகுக்கின் அவை எஞ்சி நிற்கும். விரிக்கின் பெருகி நிற்கும் என்பது தான் யதார்த்தம். தமிழரின் தாயகங்களுள் ஒன்றான வட இலங்கையிலும் கூட மக்களின் வாழ்வும் தாவரங்களும் பின்னிப்பிணைந்தே காணப்பட்டு வந்தன.

இலங்கையின் இட அமைவும் தீவாக அமைந்து விட்ட தன்மையும் அதனை உயிர்ப்பல்வகைமைச் செறிவுமிக்க நிலமாக அறியப்படக் காரணமாகி விட்டன. இந்தியாவின் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையுடனொத்த சாயலையுடைய உயிர்ப்பல்வகைமையை இலங்கையிலும் உயிரியலாளர்கள் அடையாளப்படுத்துகின்றனர். இலங்கை தனித் தீவாக பரிணமித்த தமையால் இலங்கைக்கேயுரித்தான, தனித்துவமான தாவர விலங்குகள் பல இங்கு காணப்படுகின்றன. தென்மேற்கு பகுதியின் உயிர்ப்பல்வகைமைச் செறிவு, அதன் தனித்துவமான தன்மை, அவ்வுயிர்ப்பல்வகைமைக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அச்சுறுத்தல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உலகிலேயே அதிக அவதானம் செலுத்தப்பட வேண்டிய உயிர்ப்பல்வகைமைச் செறிவு மிக்க பகுதிகளுள் இலங்கையும் ஒன்றாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலினால் இலங்கையின் உயிர்ப்பல்வகைமை சார்ந்து மேற்கொள்ளப்படும் ஆய்வுகளுள் பெரும் பாலானவை தென்பகுதியுடனே மட்டுப்படுத்தப்பட்டு விடுகின்றன.

அதற்கு வழிசமைப்பது போல், இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளில் மூன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக நடைபெற்ற யுத்தம் உயிர்ப்பல்வகைமை ஆய்வுகளுக்கான அணுகலைத் தடுத்திருந்தது. யுத்தத்தின் பின்னரான காலப்பகுதியில் பல ஆய்வாளர்கள் இவ்வுண்மையை வெளிப்படுத்தியிருந்தனர். அவர்களுள் சிலர் இலங்கையின் வட எல்லையிலுள்ள காடுகளில் பல்தேவைக்குப் பயன்படுத்தப்படக் கூடிய மருத்துவ குணமுள்ள மரங்கள் பல இருப்பதை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனாலும் இன்னும் கூட இம்மரங்கள் “அரிமரம்” என்ற கண்கொண்டு மாத்திரமே பார்க்கப்பட்டு வருகின்றன. இவையெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இலங்கையிலேயே பாதுகாக்கப்பட்ட இயற்கை வனப்பகுதிகளின் பரப்பளவு உயர்வாக உள்ள மாகாணம் வட மாகாணமாகும். யுத்த காலத்திலும் இவ்வனப்பகுதிகள் பாதுகாக்கப்பட்டவையென்பது பல போர் வரலாறுகளில் குறிப்பிடப்படாத விடயமாகும். வட இலங்கையின் காடுகள் வன்னிப்பகுதியிலே, அதாவது கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, வவுனியா, மன்னார் மாவட்டங்களிலே செறிந்து காணப்படுகின்றமையை வான் வரைபடங்கள் மூலம் எளிதில் அறியமுடியும். வன்னி மக்களின் வாழ்வியலும் இந்த மரங்களைச் சுற்றியே அமைந்திருந்தமையை கள ஆய்வுகளின் போது மேற்கொள்ளப்பட்ட குழுச்சந்திப்புகளின் மூலம்

என்னால் அறிய முடிந்தது. ஆயினும், அவற்றை ஆய்வு செய்வதற்கு உசாத்துணை நூல்களைத் தேடிப் போது அறிவு வெளியிலே யுத்தம் நடைபெற்ற காலத்துக்கும் மேலானதோர் இடைவெளி காணப்படுவதை உணர முடிந்தது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு, இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் காலனித்துவ உயிரிய லாளர்களாலும் நிர்வாகிகளாலும் எழுதப்பட்ட நூல் களையும் பிற்காலத்தில் தென்னிலங்கையில் எழுதப் பட்ட மிகச் சொற்பளவிலான நூல்களையும் தவிர வேறு எந்தவோர் ஆவணத்துக்குமான அணுகல் எனக்குக் கிடைத்திருக்கவில்லை. இந்த இடைவெளியின் தாக்கத்தை கடந்த ஒரு தசாப்த காலத்தில் வெளியான பல ஆய்வறிக்கைகளில் காணலாம். உதாரணமாக, தாவரங்கள் பற்றிய பல ஆய்வறிக்கைகளில் இலங்கை யில் வழக்கிலிருக்கும் தமிழ் பொதுப் பெயர்கள் அரிதாகவே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன.

யுத்தம் முடிந்து ஒரு தசாப்தகாலம் முற்றாகக் கடந்துவிட்டது. போருக்குப்பின்னரான மீள் குடியேற்றங் களும் உட்கட்டமைப்பு வசதி அபிவிருத்திகளும் நடந்தேறிய வண்ணமேயுள்ளன. இந் நிலையில் வன்னிப்பெரு நிலப்பரப்பின் காடுகளும் மரங்களும் பெரும் அச்சுறுத்தலை எதிர் நோக்கிய வண்ணம் உள்ளன. அபிவிருத்தியின் முன்னே காடுகள் உயர்வாக மதிக்கப்படும் நிலைமை காணப்படுவதில்லை. ஆனால், அக்காடுகளுள் பொதிந்திருக்கும் அரிய செல்வங்கள் தாம் எம் தமிழர் கலாசாரத்தின் அடி வேர் என்பதைக் காலப்போக்கில் நாம் மறந்துவிட்டோம் என்றே தான் கூற வேண்டும்.

பொதுவாக இலங்கையிலே “இடப்பெயர்களின் கருவூலம் இயற்கையே!” என கலாநிதி.இ.பாலசுந்தரம் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். வடஇலங்கையும் இதற்கு விதி விலக்கல்ல. அதிலும் வன்னிப்பகுதியை எடுத்து நோக்கினால், பெரும்பாலான கிராமங்களின் பெயர்களில் பகுதி தாவரமொன்றின் பெயராகவும் விசுவாசமான நிர்வாகியின் வகையாகவும் (ஆறு, குளம், மோட்டை போன்றன) இணைந்து அமைந்திருக்கும். இந்தக் கிராமங்களின் பெயர்களைத் தொகுத்துப் பார்த்தாலே வன்னிப்பகுதியில் காணப்படும் தாவரங் களின், அதிலும் குறிப்பாக உயர் வகுப்பான மரங்களின் பல்வகைமை புரியும். ஆரம்ப காலங்களில் இத்தகைய ஒவ்வொரு மரங்களும் ஏதோவொரு வகையில் வன்னி மக்களின் வாழ்வுடன், கலாசாரத்துடன் பின்னிப் பிணைந்த வண்ணம் தான் காணப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் காலப்போக்கில் மரங்களினால் பூர்த்தி செய்யப்பட்ட தேவைகள் பலவற்றை நவீன நுகர்வுப் பொருட்கள் பதிலீடு செய்யத் தொடங்கியதால் அம்மரங்கள் பயனற்றவையாகிப் போயின. அரிமரத்துக் குரிய மரங்கள் மட்டும் இன்னமும் பெறுமதிமிக்கன வாய்ப்பார்க்கப்படுகின்றன.

நான் மேற்கொண்ட கள ஆய்விலே இவற்றை நிரூபிக்கும் சில வருந்தத்தகு முடிவுகள் விஞ்ஞான பூர்வமாக உறுதியாயின. இந்த ஆய்வானது வன்னிப் பகுதியில் காணப்படும் மூன்று மீற்றரிலும் அதிகளவு உயரமாக வளரக்கூடிய மருத்துவ குணம் மிக்க நூற்றுறும்புக்கும் மேற்பட்ட மரங்கள் பற்றி கிராமத்து மக்களிடம் காணப்படும் பாரம்பரிய அறி

வினை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். அம்மரங் களுள் நூற்றுப்பதினேழு மரங்களைப் பற்றி அவர்கள் அறிந்திருந்திருந்தார்கள். அவற்றிலும் தொன்னூற் றெட்டு மரங்களைப் பற்றி மாத்திரமே அவர்கள் மிகவும் நன்றாக அறிந்திருந்தார்கள். இம்மரங்களானவை அவற்றின் மருத்துவப் பயன்பாடு, வீட்டுத்தேவைக்கான பயன்பாடு, தற்போதும் பாவனையிலிருக்கும் தன்மை, பொருளாதார, சுற்றுச் சூழல், சமய, கலாசார முக்கியத் துவம், மற்றும் வரட்சி, வெள்ளம் யுத்தம் போன்ற கஷ்ட காலங்களின் போதான ஆதரவு ஆகிய விடயங்களின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்பட்டன.

ஆய்வு முடிவுகளின் படி, மரங்களின் மருத்துவத் தேவை மற்றும் வீட்டுத்தேவைகளுக்கான பாவனை களும் கலாசார முக்கியத்துவமும் அற்றுப்போகும் போது அம்மரங்கள் மக்களுக்குத் தெரியாமலே போய் விடுகின்றன. அதாவது, மரங்கள் வீட்டுப்பாவனைக்கோ அல்லது மருத்துவத் தேவைக்காகவோ அல்லது உபகரணங்கள், உணவு, சமயம், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் போன்ற கலாசாரத்தேவைகளுக்கோ பயன்படுத்தப்பட்டு வரும்போது மாத்திரமே அவை தொடர்பிலான அறிவு மக்கள் மத்தியில் காணப்படும் என்பதை ஆய்வு முடிவு எடுத்துரைத்தது. கள ஆய்வின் போது கிராம மக்கள் வெளிப்படுத்திய ஆதங்கங்கள் இவ்வாய்வு முடிவினை உறுதி செய்வதாயும் அமைந்து விட்டன.

ஏலவே குறிப்பிட்டது போல், பெரும்பாலான மரங்கள் காடுகளிலும் ஏனையவை வீதியோரங்களிலும் வீட்டுத்தோட்டங்களிலும் ஏனைய பொது இடங்களிலும் பொதுவாகக் காணப்படுவையாகும். வன்னிப் பெரு நிலப்பரப்பிலே அபிவிருத்தியின் பெயரால் காடழிப்பு நியாயப்படுத்தப்பட்ட வண்ணமே செல்கிறது. அபி விருத்தி மேலும் தொடர, புதிய வீதிகள் உருவாக, காடழிப்பு மீண்டும் அதிகரிக்க என சுழற்சியாய் செயற்பாடுகள் நடந்த வண்ணமே உள்ளன. பல சுந்தரப் பங்களில் இது தவிர்க்கமுடியாததோர் நிலமையாகக் காணப்பட்டாலும் அழிவடையும் தாவரங்களின் நிலையைக் கருத்தில் கொள்ளும் போது, எமக்கான கடப்பாடுகள் ஒங்கி நிற்கின்றன. அத்துடன் சீதனம், வீட்டுத்திட்டம், வர்த்தக நோக்கங்கள் காரணமாக காணிகள் துண்டாடப்படுவதும் கூட மரங்கள் தறிக்கப்பட்டு அழிந்து போகக் காரணமாகிவிடுகின்றன.

தாவரங்கள் தம் வாழ்விடத்தினை இழக்கும் போது அவை அழிந்து விடும் அபாயத்திற்குள் தள்ளப்படுகின்றன. அத்துடன் அவற்றுடன் இணைந்த பாரம்பரிய அறிவும் அதனுடன் இணைந்த கலாசாரமும் மொழியும் என் யாவுமே மெல்ல மெல்ல அழிந்து விடும். அதே போல நவீனத்தின் பெயரால் பல தாவரங்களின் பாவனைகள் தேவையற்றுவிடுதலும் மனிதனை தாவரக் குருடனாக மாற்றி விடும். சில சிறு மரங்களைப் பற்றி விசாரித்தபோது, “முந்தி இந்தப்பக்கமெல்லாம் அவை தான் இருந்தன. இப்ப மருந்துக்கும் கூட அவற்றைக் காண இயலாது. காடு தள்ளும்போது எல்லாவற்றையும் சேர்த்தே தள்ளி விட்டார்கள்” என்று கிராமத்து மக்கள் சொல்லவும் கேட்டிருக்கிறேன். நோயாளிகள் விடுதி கட்டுவதற்காக ஒரு மரத்தைக் கூட மீதம் விடாமல் களரக வாகனம் வைத்துத் தள்ளிய காணியையும்

அணை கட்டியதால் காணி இழந்தவர்களுக்கு புதிய காணி வழங்குவதற்காக தள்ளப்பட்ட பெரும் கருங்காலிக் காட்டையும் கூட நான் தொழிலுய வத்தில் கண்டிருக்கிறேன்.

வன்னியின் சுதேச மரங்களுக்குப் பெரும் அச்சுறுத்தலாக விளங்கும் மற்றொரு காரணிகளுள் ஒன்று தேர்ந்தெடுத்த மரங்களை மட்டும் அரிந்து செல்லலாகும். பணையும் பாலையும் முதிரையும் காட்டாமணக்கும் என மரக்குற்றிகள் வண்டி வண்டியாக வன்னியை விட்டுச் செல்வதைக் காணாதவர்கள் அரிது. பாலைப் பாணியையும் வீரைப் பாணியையும் குரக்கன் உரொட்டியுடன் உண்டு வளர்ந்த சமூகம் அம்மரங்களை இன்று அரிமரக் கண் கொண்டு பார்க்கிறது என்பதை ஏற்க சற்றுக் கடினமாகத்தான் இருக்கிறது. இம்மரங்களின் வளர்ச்சி வீதம் மிகக் குறைவு. எதிர்காலத்தைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் அவற்றை அரிமரத்துக்குப் பயன்படுத்துதலானது அவை அரிதாகி நிரந்தரமாகவே அழிந்து போகும் நிலையைக் கூட ஏற்படுத்தலாம். “முன்பெல்லாம் இங்கு முதிரை மரங்கள் இருந்தன. யாவற்றையும் வெட்டி ஏற்றியாயிற்று. இப்போ பனை மரங்கள் மாத்திரம் தான் எஞ்சியுள்ளன. அவற்றிலும் கண் வைத்து விட்டார்கள். இன்னும் சில நாட்களின் பின் உயரமும் விட்டமும் கூடிய பனை மரங்களை எல்லாம் எமது ஊரில் காண்பது அரிதாகி விடும்” என்று வருத்தப்பட்டார் இயக்கச்சியைச் சேர்ந்த கந்தசாமி (பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது).

“ஊர்மனையில் கட்டிப்பிடிக்க இயலாதளவு விட்டமுள்ள பெரு மரங்களை இப்போதெல்லாம் காண முடியாது. அவை பலரது கண்களை உறுத்தியிருக்கின்றன போலும். விறகுக்காயினும் அவற்றை அரிந்து தறித்துச் சென்று விடுகிறார்கள். அத்தகைய மரங்களைத் தறிக்கக் கூடாது என்று சட்டம் இல்லை போலும்! பெருமழைக்கெல்லாம் நனையாமல் அம்மரங்களின் கீழ்நாம் ஒதுங்கியிருக்கிறோம். அந்தக் காலமெல்லாம் இனி வரப்போவதும் இல்லை” என்பது நாகேஸ்வரி என்ற பாட்டியின் ஆதங்கம்.

“கிராமிய வீதி அபிவிருத்தித் திட்டமொன்று வந்திருந்தது. கிராம அபிவிருத்திச் சங்கத் தலைவரான என்னை அழைத்த பொறுப்பதிகாரி, வீதியோரமாக நின்ற பெரிய விளாத்தி மரத்தை தறித்து அகற்றி விடுமாறும் அது அபிவிருத்திக்கு இடைஞ்சல் எனவும் பலமுறை என்னிடம் கூறிச் சென்றார். அம்மரத்தை அகற்றாமல் அபிவிருத்தி செய்யக்கூடிய எத்தனை தீர்வுகளை நான் முன் மொழிந்தும் பயனிருக்கவில்லை. இறுதியில், இன்று நீங்கள் தறிக்காவிட்டால் நாளை நான் தொழிலாளரைக் கூட்டி வந்து தறிப்பேன் என எச்சரித்து விட்டுச் சென்றார்.

நாம் சிறுவர்களாக விளாங்காய் அடித்து உண்ட மரம். அதைத் தறிப்பதற்கு மனம் உடன்படவில்லை. இரவோடு இரவாகச் சென்று மரத்தடியில் கல்லை வைத்தேன். பல கற்பூரங்களைக் கொழுத்தினேன். திருநீறு, சந்தனம், குங்குமம் ஆகியவற்றை இட்டேன். வீட்டுக்கு வந்து விட்டேன். காலையில் அதிகாரி தொழிலாளர்களுடன் சென்றார். எவருக்கும் அம்மரத்தைத் தறிக்குமளவுக்கு தைரியம் வரவில்லை. அவர்களது நம்பிக்கையை மீறி

(முடிவெடுக்கும் தைரியம் அதிகாரிக்கும் இருக்க வில்லை. மரத்துக்கு பங்கமில்லாமல் புதிய வீதியும் போடப்பட்டது” என்று தனது அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொண்டார் தனையசிங்கம் (பெயர் மாற்றப்பட்டுள்ளது). இப்படியும் மரங்களைக் காக்க முயற்சிப்பவர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். மரங்களை அழிய விடாமல் காப்பது ஒருபுறம் இருக்க, அம்மரங்களைச் சார்ந்து காணப்படும் பாரம்பரிய அறிவை ஆவணப்படுத்த வேண்டிய தேவை இன்னொருபுறம் இருக்கிறது.

தாவரங்களும் அவை சார்ந்த பாரம்பரிய அறிவும் நாணயமொன்றின் இரு பக்கங்கள் போன்றவை. இலங்கையிலே தாவரங்கள் எத்தகைய அச்சுறுத்தலுக்கு ஆளாகியிருக்கின்றனவோ அதிலும் அதிக அச்சுறுத்தலை அவை சார்ந்த பாரம்பரிய அறிவு எதிர் நோக்குகிறது. இவ்வறிவு தொடர்பில் சந்ததிகளுக்கிடையே சமத்துவம் காணப்படாமையை இவ்வாய்வின் மூலம் தெளிவாக அறிய முடிந்தது. இப்பாரம்பரிய அறிவானது 70 வயதை எட்டிய முதியவர்களிடமே பெரும்பாலும் குடிக்கொண்டிருப்பதால் அதுமிக வேகமாக மறைந்து வருகிறது. நேற்று சந்திக்க எண்ணியவர்கள் சிலர் இன்று உயிரோடு இல்லை. ஆதலினால், அவர்களிடம் மட்டுமே குடிக்கொண்டிருக்கும் பாரம்பரிய அறிவை ஆவணப்படுத்த வேண்டிய அவசர தேவை தற்போது உருவாகியிருக்கிறது. அவ்வாறு ஆவணப்படுத்தும் போது அதனை எதிர்கால சந்ததிகளும் அறிய வழி ஏற்படுவதோடு அல்லாமல் பல புத்தாக்கங்கள்க்கும் அது வழி வகுக்கும் என்பதில் எதுவித ஐயமுமில்லை. அத்துடன் இலங்கைக்கே உரித்தான தாவரங்கள் சார்ந்த பாரம்பரிய அறிவும் இலங்கைக்கே உரித்தான தாகும். தத்தமது பாரம்பரிய அறிவுக்குச் சொந்தமான நாடுகள் பல பெரும்பாலும் அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளாகவே காணப்படுகின்றன. அவை அதன் பெறுமதியை இன்னும் உணரவில்லை. மாறாக அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகள் பல அவ்வறிவின் பெறுமதியை நன்றாகவே உணர்ந்திருக்கின்றன. வலுவான சட்டங்கள் காணப்படாத காரணங்களால் இலங்கையின் பாரம்பரிய அறிவுடன் தொடர்புடைய காப்புரிமைகள் ஜப்பான், சீனா, அமெரிக்கா போன்ற அபிவிருத்தி அடைந்த நாடுகளிலேயே பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

இதனால் ஒரு நாடாக இலங்கையும் இங்கு பாரம்பரிய அறிவைக் கொண்டிருக்கும் சமூகங்களும் இழந்து வரும் நன்மைகள் சொல்லலடங்கா. இவ்வாறு சமூகங்கள் தமக்கே உரித்தான மரபுப் பதார்த்தங்கள் மீதான காப்புரிமையை இழந்துவிடாமல் இருப்பதற்காக உயிரியல் பல்வகைமை மாநாட்டின் செயலகத்தினால் “நாகோயா நெறிமுறை” உருவாக்கப்பட்டது. ஆயினும் அதில் இலங்கை இன்னும் கைச்சாத்திடவில்லை. இந்த பாரம்பரிய அறிவு ஆவணப்படுத்தப்பட்டிருந்தால் இலங்கை “நாகோயா நெறிமுறை” யில் கைச்சாத்திடும் போது அதன் நன்மைகளை எமது சமூகம் அனுபவிக்க இயலும்.

இனிமேலும் தாமதித்தால், நாம் இழந்தவைகளின் வலிகளை விட இழந்துகொண்டிருப்பவைகளின் வலியும் பெறுமதியும் அதிகரித்துக்கொண்டே செல்லும் என்பது கண்கூடு.

வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வாரின் பாரதச் சுருக்கம் எங்கள் தமிழ் பாடத்திட்டத்தில் இருந்த காலம். வீட்டில் சிம்பிலிஸ்டிபிலே பாட நூல்களைப் படித்த நாட்களில் மனதிற்குள் படிப்பதற்கு வீட்டிலே அனுமதி இல்லை. அப்பாவிற்று சத்தம் போட்டு வாசிக்க வேண்டும். வேகமாக வாசிக்காமல் நிறுத்தக் குறியீடுகளை அவதானித்து வாசிக்க வேண்டும்.

பாரதக் கதையைக் கேட்பதில் அம்மாவிற்கும் ஆர்வமிருந்தது. இரவுச் சாப்பாட்டையும் தயாரித்து விட்டு எனக்கு அருகில் வந்திருந்து நான் வாசிப்பதைக் கேட்பதற்கும் அம்மா தயாராகி விடுவார்.

பாண்டவர்களின் வீரம் நிறைந்த வரலாற்றைக் கேட்பதில் அம்மாவிற்கு ஆர்வம் அப்பாவைவிடக் கூடுதலாக இருந்தது. அப்பாவிற்று நான் படிக்க வேண்டும் என்பதில் ஆர்வம். அம்மாவிற்கு கதை கேட்பதில் ஆர்வம்.

பாண்டவர்களிலும் வீமனின் வீர வரலாறு, கடோற்கசனின் வீரம் என்பவற்றில் ஆர்வமுடைய எனது அம்மா தனது குடும்பத்தவர்களின் வீரதீரச் செயல்களையும் அவ்வப்போது கூறிப் பெருமையடிப்பது வழக்கம்.

அம்மாவின் வாயை அடைக்கும் அஸ்திரம் எப்போதும் அப்பாவிடமேயிருந்தது. அம்மா வினுடைய மாமனாரைப் பற்றி எங்களிடமே பலமுறை பெருமையாக அம்மா கூறிய போதெல்லாம் நாங்கள் வியந்திருக்கின்றோம்.

எங்களுக்கு அம்மாவின் மாமாவைத் தெரியாது. ஆனால் அம்மா எங்களிடம் “எங்கனர் சங்கரப்பிள்ளை மாமாவைத் தெரியாதவை

ஒருவருமில்லை. ஊரிலை அவரை சண்டியன் சங்கரப் பிள்ளை எண்டுதான் சொல்லுவினம் நாங்கள் அவரால் தான் ஊரில தலை நிமிர்ந்து வாழ்ந்தனாங்கள். என்னிலை அவருக்கு சரியான விருப்பம்...” அம்மா தன் மாமனாரைப் பற்றிக் கதைக்கத் தொடங்கினால் விடமாட்டார் என்பதைத் தெரிந்து நானும் என் தங்கை வானதியும் “அம்மா.. நாங்கள் படிக்க வேணும் இன்னுமொரு நாளைக்கு எங்கனரை மாமாவின்ர கதையைச் சொல்லுங்கோ...” என்று கூறிவிட்டு நழுவி விடுவோம்.

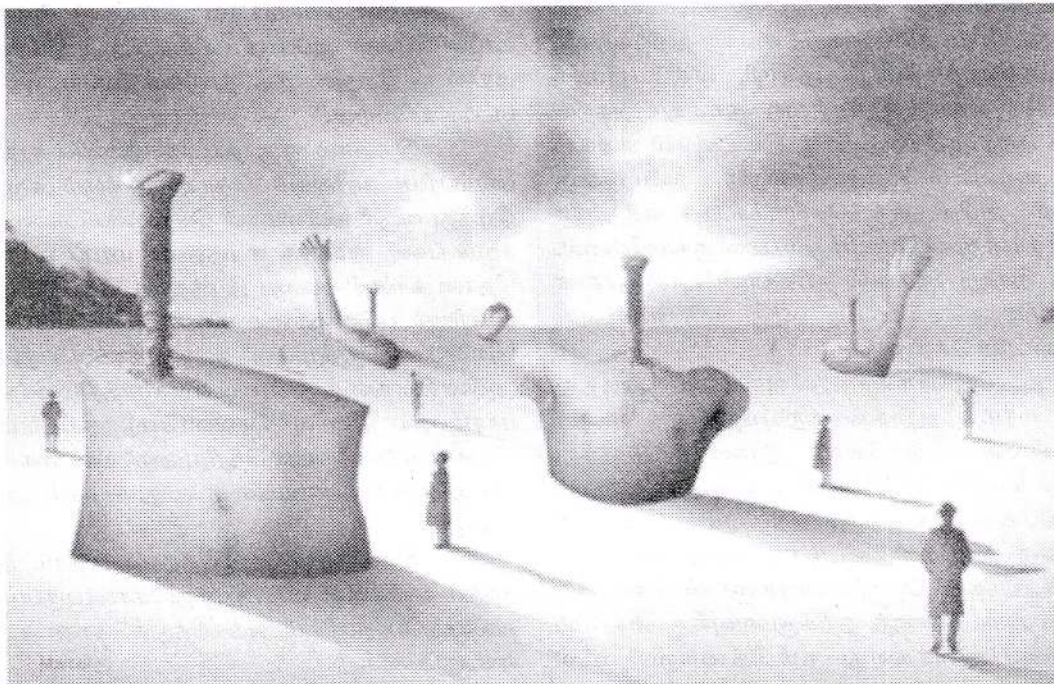
அம்மாவின் மாமி மீனாட்சிப்பாட்டி வீட்டிற்கு வந்தால் ஊர் புதினங்கள் ஏதாவது இருக்கும். அவருக்கு தனக்குத் தெரிந்த விடயத்தை யாருக்காவது சொல்லாது விட்டால் மண்டை வெடித்து விடும்.

எங்கள் வீட்டிற்கு வரும் போது “சீதா... எனக்கு ஊர் கதையை கதைக்க விருப்பமில்லை... எங்களுக்கு ஏன் பிள்ளை தேவையில்லாத கதையன். ஆனால் எனக்கு இரவு முழுவதும் நித்திரையே வரேல...” என்று தொடங்கி தான் சொல்ல வந்த விஷயத்தை நாசுக்காக சொல்லி விடுவதில் கில்லாடி மீனாட்சிப்பாட்டி. ஒற்றுமையாக இருப்பவர்களைப் பிரிப்பதில் அவரை மிஞ்சியவர் யாருமில்லை. அதனால் தான் எல்லோரும் அவரை நாரதர் மீனாட்சி என்று சொல்வார்கள்.

அப்பாவிற்று மீனாட்சி பாட்டி எங்கள் வீட்டிற்கு வருவது பிடிக்காது. ஒரு நாள் அவர் எங்களது வீட்டிற்கு வந்த போது அவர் போகும் வரை அமைதியாக இருந்த அப்பா “சீதா.. நான் பலமுறை சொல்லிப் போட்டன் உன்ரை மீனாட்சி மாமி இங்க வாறது எனக்கு விருப்பமில்லை. வந்தால் ஏதாவது

சண்டியர்களின் மறுபக்கம்

இராஜினிதேவி சிவலிங்கம்

பிரச்சினையைத்தான் கொண்டு வருவா அதால் இனிமேலாவது அவவை கொஞ்சம் தூர வை. எனக்கு ஊர் வம்பு பேசுறது சுத்தமாப் பிடிக்காது எண்டு சொல்லு..." அப்பாவின் கோபமான கத்தலில் நாங்கள் வெல வெலுத்துப்போனோம்.

அம்மாவிற்கு தன்மாமியைப்பற்றிக் குறை கூறுவது பிடிக்கவில்லையென்றாலும், சரி மாமியைத் திடீரென்று வரவேண்டாமெண்டு சொன்னால் அவ உங்களைத்தான் பிழையாக நினைப்பா ஆன ஆனபடியா இனிமேல் இங்க வந்தால் ஊர் கதைகளை கதைக்க வேண்டாமெண்டு சொல்லுறன். அம்மா மெதுவாகக் கூறினார்.

எங்களைப்பற்றி அவ என்ன நினைச்சாலும் எனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை நான் சொன்னதை நீ கேட்காமல் உன்னை எண்ணப்படி உன்னை மாமாவை இழந்த மாதிரித்தான் என்னையும் இழப்பாய் சொல்லிப்போட்டன்.

அப்பா கோபமாகக் கூறிவிட்டு வெளியே சென்று விட்டார்.

இது வரை எங்கள் எவருக்குமே தெரியாத ஒரு விடயம் அப்பாவின் வார்த்தைகளில் பிரதிபலித்தது. அம்மாவின் மாமாவினுடைய மரணம் பற்றிய அதிர்ச்சி யான செய்தியாக அது இருந்தமையால் நானும் வானதியும் " அம்மா உங்களை மாமா எப்படி இறந்தவ ரெண்டு எங்களுக்கு சொல்லேல்ல என்ன நடந்தது மறைக்காமல் சொல்லுங்கோ.."

"சுமதி வானதி உங்களுக்கு சொல்லக் கூடாது எண்டு நான் சொல்லாமல் விடேல. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கேல்ல அதனால் சொல்லேல்ல. எங்களை மாமா நல்லவர். ஆனா கொஞ்சம் முன்கோபம் வரும் யாராவது பிழை விட்டால் விட மாட்டார். அவரை சண்டைக்காரனாக மாத்தினது மீனாட்சி மாமிதான் அவ ஊரில் ஒருவரோடும் நீண்ட நாட்களுக்கு ஒற்றுமையாக இருக்க மாட்டார்.

மாமாவிற்கு மீனாட்சி மாமியில் உயிர் அவ எது சொன்னாலும் அதுதான் சரி எண்டு நினைச்சு பல பிரச்சினைகளிலும் மாட்டுபட்டுப் போவார். அவவும் அவரைத் தன் கையுக்கை போட்டிட்டார். மாமா வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் நடேசண்ணை வீடு இருந்தது. அவர் அமைதியான நல்ல மனுஷன் மிதிச்ச இடத்துப்புல்லும் சாகாது. அவரின்ர மனுஷி சரசும் நல்லவ. அதுகளின்ர ஆடு வந்து மாமாவின்ர வீட்டு பூக்கண்டுகளை திண்டிட்டுது எண்டு அதுகளோடு சண்டைக்குப் போட்டா மீனாட்சி மாமி. மாமா வேலையால் வந்த உடன அவருக்கு இல்லாத பொல்லாத தெல்லாம் சொல்லி அவர் சண்டைக்குப் போட்டார்.

வீடு தேடிப்போனா யாரும் விடுவினமே அமைதியானவர்தான் நடேசண்ணை சொல்லிப்பார்த்தார், கேட்கேல. அவருக்கும் மாமா அடிச்சுப் போட்டார். தடுக்க வந்த சரசுவரையும் தள்ளி விட்டார். அவவும் விழுந்து மண்டை உடைஞ்சு இரத்தம் வரத் தொடங்கி விட்டுது. அப்பதான் நடேசண்ணை குசினிக்க போய் கத்தி எடுத்து வந்து மாமாவின் வயித்தில் குத்திப்போட்டார். இரத்தம் பெருகி குடல் வெளியில் வந்து மாமா அந்த இடத்திலேயே உயிரை விட்டவர். நாங்கள்

இதையறிஞ்சு போறதற்கிடையில் எல்லாம் முடிஞ்சு நடேசண்ணையும் மறியலுக்கு போனதுதான். எல்லாம் மீனாட்சி மாமியால் தான் வந்தது. அதுதான் ஒரு தருக்கும் அவவைப் பிடிக்காது. நான் தான் அவவில இரக்கப்பட்டு ஏதாவது உதவி செய்யிறனான் அது கூட என்ற மாமாவில நான் வச்ச பாசத்தால் தான்" அம்மாவின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

அம்மாவிற்கு எப்போதும் தன் குடும்பத்தவர்கள் மீது அளவற்ற பாசம் என்பது எங்கள் எல்லோருக்கும் நன்கு தெரியும் எங்கள் மாமா சின்னத்தம்பி திருமணம் செய்தது மீனாட்சி மாமியின் மகள் பாக்கியத்தைத் தான் அம்மாவின் ஒரே தம்பி தான் சின்னத்தம்பி மாமா சொந்தம் விடக் கூடாது என்று அம்மாச்சி தன் தம்பி சக்கரப்பிள்ளையின் மகள் பாக்கியத்தை சின்னத்தம்பி மாமாவிற்கு திருமணம் செய்து வைத்தார்.

அம்மாவிற்கும் தன் ஒரே தம்பியை சொந்தத்திற்குள் செய்து வைத்தது. மகிழ்ச்சியான விஷயமாக இருந்தது. அம்மாவிற்கு உடன் பிறந்தவர்கள் மூன்று பேர். இரண்டு பெண்சகோதரிகளும் ஒரு ஆண் சகோதரரும். சின்னத்தம்பி மாமா கடைக்குட்டி ஆதலால் எல்லோருக்கும் அவர் மீது பாசம் அதிகம் ஏழடிக்கு கொஞ்சம் குறைவாக இருக்கும். அவரது நெடிதுயர்ந்த தோற்றமும் அதற்கேற்ற உடற்பருமனும் பார்ப்பவர்களை அச்சம் கொள்ள வைக்கும்.

அம்மாவிடம் என்னுடைய தங்கை வானதி "அம்மா... மாமாவிற்கு என்ன சாப்பாடு கொடுத்து அம்மாச்சி வளர்த்தவ. உங்களின்ர சாப்பாடு எல்லாம் மாமாவுக்கு கொடுத்திருக்கிறா போல இருக்கு நீங்கள் மூண்டு பேரும் மெலிவாக இருக்கிறீங்கள் அவர் மட்டும் தான் பெரிய ஆளாக இருக்கிறார். அதற்கு அம்மா கூறிய பதில் எங்களை வியப்படைய வைத்தது.

"குரக்கன் பிட்டும் மரவள்ளிக்கிழங்குக் கறியும் என்றால் தம்பிக்கு நல்ல விருப்பம் அதனால் அம்மா பெரும்பாலும் பிட்டும் மரவள்ளிக்கிழங்குக் கறியும் தான் சமைப்பா தம்பியும் தொடர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டே இருப்பான். அம்மா தம்பி அக்காவையும் சாப்பிட வேணும் கொஞ்ச மெண்டாலும் வை" என்று சொன்னால் தான் எழும்புவான் அம்மா கூறியதைக் கேட்டு நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்துக் கொள்வோம்.

சகோதரிகளின் மீது பாசம் இருந்தாலும் முரட்டுத்தனமும் பிடிவாத குணமும் அவரது உடன் பிறந்தவையாக இருந்தன. எதற்கெடுத்தாலும் கோபம் கொள்வது அவரது இயல்பாக இருந்தது. அவரது மாமா சங்கரப்பிள்ளையின் குணத்தைப் போலவே சின்னத்தம்பி மாமாவின் குணமும் இருந்தது. அவரது மகளைத் திருமணம் செய்ததும் மாமனார் இறந்ததும் அவரைச் சின்னச் சண்டியனாக்கி விட்டது.

சகோதரிகளுடன் கூட அவர் அடிக்கடி முரண்பட்டுக்கொண்டாலும் அவர்கள் தம்பி மீது கொண்ட பாசத்தால் அதனைச்சகித்துக் கொண்டனர். தன் குடும்பத்திற்காக, தன் உறவுகளுக்காக, தன் சமூகத்திற்காக எவருடனும் சண்டைக்குப் போய் விடுவார். அச்சம் என்பதை அவரிடம் காண முடியாது. தன் சமூகத்திற்கு எதிராக நின்றவர்களுக்குச் சார்பாக வாதாடிய சட்டத்தரணி ஒருவரின் வீடு தேடிச் சென்று

முரண்பட்டதால் பதினான்கு நாட்கள் விளக்கமறியலில் இருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எங்கள் அம்மாவும் அவரின் சகோதரிகளும் சாப்பிடாமல் அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்தது இன்றும் நினைவிலிருக்கின்றது.

ஊரிலும், சமூகத்திலும் மாமாவிற்கு மதிப்பிருந்தது. மக்களுக்காக அவர்களின் நியாயத்திற்காக அவர் தட்டிக்கேட்கும் போது அவருக்கு மதிப்பளித்த ஊர் மக்கள் அவர் முரண்பட்ட போது எதிர்க்க ஆரம்பித்தனர். தங்கள் மாமனார் சங்கரப்பிள்ளைக்கு நடந்த துயரம் தம்பியாருக்கும் நடந்து விடக்கூடாது என்ற பயத்தில் மாமாவிற்கு புத்திமதி கூறி அவரைத்திருத்த அம்மாவும் சகோதரிகளும் எடுத்த முயற்சி பயனளிக்கவில்லை.

நண்பர்களுடன் சேர்ந்து மதுபோதைக்கு அடிமையான மாமா ஊர் மக்களுடன் அடிக்கடி தராறில் ஈடுபடுவது வழக்கமாகி விட்டது. சின்னத்தம்பி மாமாவின் மனைவி பாக்கியம் தன் தாயாராகிய மீனாட்சி மாமாவின் குணத்தையே கொண்டிருந்தமையால் ஊரில் உள்ளவர்களுடன் முரண்பட்டுக்கொள்வது வழக்கமாகி விட்டது.

இளம் வயதில் உடன் பிறந்தவர்களிடையே உள்ள அன்புத் தொடர்பு அவர்கள் குடும்ப வாழ்க்கையில் இணைந்த பின்னர் இடைவெளி ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடுகிறது. ஒவ்வொருவரும் தமது குடும்பத்தார்கள் சொல்வதே சரியென்று கருதும் மனப்பாங்கும் வந்து விடுகின்றது. மாமாவும் தன் சகோதரிகள் சொல்பவற்றைக் கேட்பதிலும் பார்க்க தன் மனைவி பிள்ளைகள் சொல்லும் கருத்துக்களே சரி என எண்ணியதன் காரணமாக சகோதரிகளின் குடும்பத்தவர்களுடனும் அடிக்கடி முரண்பட வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகியது.

தனது பிள்ளைகள் தன் மருமக்களுடன் கருத்து முரண்பாடு கொள்ளும் போது பிள்ளைகளுக்குச் சார்பாக மருமக்களுடன் முரண்பட்டு முரட்டுத் தனமாக அவர்களை அணுகியமையால் அவர்களுக்கும் ஒரே மாமா என்ற பாசம் இல்லாமல் போய்விட்டது.

மாமாவின் நெருங்கிய நண்பர் சிவபாலன் அவர் தினமும் மது போதையில் வந்து மனைவிக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் துன்பம் கொடுப்பது வழக்கமாகி விட்டது. அவர் சின்னத்தம்பி மாமாவுடன் சேர்வதனால் தங்களை துன்புறுத்துகின்றார் என்று எண்ணிய சிவபாலன் மனைவி சிவமதி “நீங்கள் சின்னத்தம்பி அண்ணையோடே சேராதுங்கோ அவரோடு சேர்ந்து குடிச்சிட்டு வந்து என்னையும் பிள்ளையளையும் சித்திரவதை செய்யிறீங்கள். இனியும் இப்பிடி நீங்கள் குடிச்சிட்டு வந்தால் நான் எங்கரை அம்மா வீட்டுக்கு பிள்ளையளையும் கூட்டிக்கொண்டு போயிடுவன்...” கோபத்துடன் கூறியவள் உறுதியான முடிவுடன் உள்ளே சென்றாள்.

மறுநாள் சின்னத்தம்பி மாமா வீட்டிற்குச் சென்ற சிவமதி அவர் அங்கு இல்லாமையால் பாக்கியம் மாமியிடம் “அக்கா... சின்னத்தம்பி அண்ணயிட்டைச் சொல்லுங்கோ இவரைக் கூட்டிக் கொண்டு ஒரு இடமும் போக வேண்டாமெண்டு ஒவ்வொரு நாளும் குடிச்சிட்டு வீட்டுக்கு வந்து என்னையும்

பிள்ளையளையும் சித்திரவதை செய்யிறார். இனியும் இப்பிடி செய்தாரென்றால் அவரை விட்டிட்டுப் போறதை தவிர வேற வழியில்லை...” கூறிய சிவமதியை இடைமறித்த பாக்கியம் மாமி “நீ உனர் புருஷனை அடக்கி வை இவரிட நடான் சொல்லமாட்டன். அவை ரெண்டு பேரும் நல்ல சிநேகிதர்கள். நான் கதைச்சால் இவர் என்னை அடிக்க வருவார்...” கூறிய மாமியை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு கோபமாக வெளியேறினார் சிவமதி.

அன்று மாலை மாமா வீட்டிற்கு வந்ததும் அவருக்கு சாப்பாடு கொடுக்கும் போது பாக்கியம் மாமி சிவமதி வந்து சொன்ன விடயங்களை கூறியதோடு அவருக்கு கோபம் வரக்கூடிய வகையில் மிகைப்படுத்திக் கூறியதனால் மாமா கையில் பொல்லொன்றை கையி லெடுத்துக்கொண்டு சிவமதி வீட்டிற்கு சென்று விட்டார்.

பாக்கியம் மாமி தான் வீட்டிற்கு வந்த விஷயத்தை சின்னத்தம்பி மாமாவிடம் சொல்லி கட்டாயம் அவர் சண்டைக்கு வீடு தேடிவருவார் என்பதை நன்கு தெரிந்த சிவமதி பிள்ளைகளிடம் “பிள்ளையள்... இண்டைக்கு சின்னத்தம்பி அண்ணை இங்க வருவார். பாக்கியம் அக்கா அவரைத் தூண்டி விட்டு இங்க அனுப்புவா. என்றை இன்னொரு முகத்தை இண்டைக்கு எல்லாரும் பாப்பினம்...” கூறியவள் மா இடிக்கும் உலக்கையை எடுத்து வந்து சவரிலே சாத்தி வைத்தாள்.

குனிந்த தலை நிமிராமல் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த சிவபாலன் மனைவி கோபம் கலந்த வார்த்தையைக் கேட்டுத் திடுக்குற்று நிமிர்ந்து பார்த்தான். இதுவரை அமைதியைக் கடைப்பிடித்து வந்த சிவமதியின் இன்னொரு முகத்தைக் கண்ட அவன் நெஞ்சு திடுக்குற்று சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது இது தானோ என எண்ணியவன் சாப்பிடுவதை நிறுத்தி விட்டு எழுந்தான். அவன் எழுந்த போது கேற்றைத் திறந்து கொண்டு சின்னத்தம்பி வருவதைக் கண்டு திடுக்கிட்டான்.

உள்ளே வந்தவரின் கையில் ஒரு பொல்லும் இருந்தது. வந்தவர் “சிவா...உன்றை மனுஷியைக் கூப்பிடு இண்டையோட இந்தப் பிரச்சினைக்கு முடிவு கட்ட வேணும்...” அவர் கூறிமுடிப்பதற்கு முன் வெளியே வந்த சிவமதி “ அண்ணை நான் உங்கரை வீட்டை வந்து என்றை மனுஷனோடே உங்களைச் சேர வேண்டாம் என்றுதான் சொன்னான். இவரின் கொடுமையைத் தாங்கேலாமல் தான் நான் அங்கை வந்தனான்...” அவள் கூறிமுடித்தவுடன்,

சின்னத்தம்பி “சிவா இண்டைக்கு உன்றை குடும்பத்துக்கு முன்னாலை வைச்சுச் சொல்லுறன் நீ இனிமேல் என்றை வீட்டுக்கு வரக்கூடாது. என்னோடையும் கதைக்கக்கூடாது மீறி வந்தால் இந்தப்பொல்லாலை உன்ற காலை அடிச்சு முறிப்பன்...” கோபமாகக் கூறியவர் அவர்களது வீட்டை விட்டு வெளியேறினார்.

நம்ப முடியாத பாவனையில் சிவபாலனும், சிவமதியும் திகைத்து நிற்க கணவன் தான் கூறியதைக் கேட்டு சிவமதியுடன் பிரச்சினைப்படுவார் என எண்ணி அவர் பின்னால் வந்த பாக்கியம் மாமி தான் நினைத்ததற்கு மாறாக சிவமதிக்கு சார்பாக தன் கணவர் நடந்து கொண்டதைக் கண்டு அதிர்ச்சியுடன் பின் தொடர்ந்தார்.

எழுவோம்!
நிமிர்வோம்!
திரள்வோம்!

எ.ஜி. பொன்னாரா

சமூக சமதர்மப் பயணத்தின் இயங்கியலும் அதன் தொடர் விசையும் “எழுவோம், நிமிர்வோம், திரள்வோம்” நூலை முன்வைத்து

சி.ரமேஷ்

பண்பாட்டு ஆய்வாளரும் சமூகப்போராளியுமான ஏ.ஜி.யோகராஜா மனிதநேயமிக்க படைப்பாளி. ஆற்றலும் அறிவும் ஒருங்கிணையப்பெற்ற செயல் வீரர். சுவீஸ்லாந்தின் முதலாவது தமிழ்ப்படமான பூபெய்தும் காலம் திரைப்படத்தின் கதையை எழுதிய யோகராஜா அரங்க செயற்பாட்டிலும் தனிமுத்திரை பதித்தவர். சுவீஸ்நாட்டில் உள்ள லூசோன் நகரில் இயங்கும் தமிழ் நாடகக் கல்லூரி மாணவர்களால் மேடையேற்றப்பட்ட “கடலம்மா” நாடகத்தின் ஊடாக நன்கறியப்பட்டவர். குமுதினி படுகொலை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட இதன் பிரதி கட்டியம் ஏப்ரல் - மே 2002 இதழில் வெளிவந்தது. கூத்து, நாடகம், சிறுவர் கதா, கவிதா நிகழ்வு என பன்முகத் தளங்களில் இயங்கி வந்த திரு ஏ.ஜி. யோகராஜா அவர்களின் புலம்பெயர் நாடக எழுத்துருக்கள் என்னும் நூல் அவரது அனுபவ வெள்தட்டில் விளைந்த நூல். இப்பிரதியில் இடம்பெறும் சைபர்பாகை புதிய துழலில் தமிழ்க் குடும்பமொன்று எதிர்கொள்ளும் அவலத்தை விளக்கி நிற்கிறது. “காடு”, மதயானையை மடக்கிய சிற்றெறும்பு முதலான சிறுவர் எழுத்துருக்கள் வாழ்வின் இருப்பிற்கான போராட்டத்தை வலியுறுத்தியது. தார விலகிச் செல்லும் நட்சத்திரங்கள் தமிழர்வாழ்வுக்கும் வெள்ளையர் உலகுக்கும் இடையில் நிறுவெறி, மொழி முதலான இன்னோரன்ன காரணங்களினால் சிக்கி உழன்று வாழும் புலம்பெயர் மக்களின் அவலங்களைப் பதிவு செய்கிறது. ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் சமூகத்தின் தார்மீகக் குரலாய் ஏ.ஜி.யோகராஜா அவர்களின் குரல் என்றும் ஒலித்தவண்ணம் உள்ளது. 2007இல் நடந்து முடிந்த “தலித் மாநாட்டிற்காக எழுதப்பட்ட “சுழத்தில் சாதிய எதிர்ப்புப் போராட்டங்கள்: சில குறிப்புகளும் அவசியமான படிப்பினைகளும்” என்னும் அடக்குமுறையின் பெயரால் கற்பிதப்படுத்தப்பட்ட அவமானம், அவலங்களுக்கு எதிராக போராடிய யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ், ஒடுக்கப்படும் தமிழ் ஊழியர் சங்கம், இலங்கைகள் இறக்கும் தொழிலாளர்சங்கம், யாழ்ப்பாணம் சன்மார்க்க வாலிபர் சங்கம், வடமராட்சி சமூகசேவா சங்கம், சிறு பான்மை தமிழர் மகாசபை முதலான அமைப்புகள் பற்றிய குறிப்புகளுடன் விரிவாக எழுதப்பட்ட கட்டுரையாகும்.

“சாதி அமைப்புத் தகரட்டும்!
சமத்துவநீதி ஓங்கட்டும்!”

என்ற வகையில் மனித நீதிக் கான போராட்டங்கள் எவ்வகையில் நடைபெற்றன என்பதை இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது. இதன் விளைவே “எழுவோம், நிமிர்வோம், திரள்வோம்” என்னும் நூல்.

சமூகத்தின் பொதுநீதிக்கான வரையடமாகவும் சமத்துவஎழுச்சிக்கான அடுத்த கட்ட நகர்வுக்கான தார்மீகக் கோஷமாக இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது. மனிதாபிமானமற்ற சாதி ஒடுக்குமுறைக்குள் அகப்பட்டு அதனை வாழ்ந்து அனுபவித்த ஒருவர் அதனை எவ்வாறு கடக்கலாம் என்று சிந்தித்ததன் விளைவே இந்நூல். சாதியத்தின் நச்சு வலையில் இருந்து விடுபட்டு அதனை அடுத்த தலைமுறை எவ்வாறு கடந்து செல்லவேண்டும் என்பதை மனதில் நிறுத்தி எழுதப்பட்ட இந்நூல் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் துயரத்தையும் வாழ்வுக் காக மனிதன் எதிர்கொண்ட அவலத்தையும் கூறிநிற்கிறது. அ.மார்க்ஸின் விரிவான முன்னுரையைத் தாங்கி வெளி வந்த இந்நூல் “மொழியதிகாரத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபடல்” முதல் “சமூக சமத்துவத்தை நோக்கிய பயணத்தில்... வெளியார்ந்த புறவயச் செயற்பாடு: தீர்வை நோக்கி திரள்தல்” ஈறாக பதினைந்து கட்டுரைகளைத் தாங்கி வெளி வந்துள்ளது. இந்நூலில் இடம் பெறும் பின்னிணைப்பு பகுதியில் இடம்பெறும் ந.இரவீந்திரனின் கட்டுரை நூலில் பொதிந்துள்ள கருத்துக்களின் சாரம்சமாக விளங்க பின்னிணைப்பு பகுதியில் இடம் பெறும் குறிப்புக்கள் இலங்கையில் சாதியம் மற்றும் அரசியல் நடவடிக்கைகள் குறித்த முக்கிய வரலாற்றுத் தகவல்களைத் தருகின்றது.

மொழியதிகாரத்துவத்தின் பிடியிலிருந்து விடுபடல் என்ற கட்டுரை மனித சமூகத்தை அடக்கி ஒடுக்கு முகமாக கட்டமைக்கப்பட்ட மொழிக்கட்டுமானங்கள் தகர்க்கப்பட வேண்டிய தேவையை வலியுறுத்துகிறது. முதலாளி தொழிலாளி என்ற சொல்லுருவாக்கத்தில் முதலாளி என்ற சொல் கைத் தொழிற்புரட்சியை அடுத்து தோன்றிய சொல்லாகும். இச்சொல் தோற்றம் பெறுவதற்கு முன்னரே தொழிலாளி என்ற சொல் தோற்றம் பெற்றுள்ளது. ஆயினும் தொழிலாளி முதலாளி என யாரும் கூறுவதில்லை. இவ்வுட்ப்படை வாத்தத்துக்குப்

பின்னால் ஒளிந்திருக்கும் நுண் அரசியல் யாது? என்பது குறித்து ஆராயும் இக்கட்டுரை மேற்சாதி கீழ்ச்சாதி, உயர்சாதி தாழ்ந்தசாதி, பெரும்பான்மைத் தமிழர் - சிறு பான்மைத் தமிழர் முதலான சொற்களில் ஆதிக்கச் சக்தி களின் தோற்றப்பாடுகள் எவ்வாறு முதன்மை பெற்றன குறித்தும் விரிவாக ஆராய்கிறது. மொழியதிகாரத்தின் அடிப் படையில் கட்டமைக்கப்படும் இவ்வாறான சொற்கள் அதிகார மையத்தின் உந்து விசையாக அமைவதுடன் ஆதிக்கப் பெருங்குடிகள் மொழியை தம்மகத்தே கையகப் படுத்திக் கொண்ட சேதியையும் எமக்குரைக்கின்றன.

மக்களைக் குறித்து வழங்கப்படும் விளிப்பு நிலைச் சமூகம் என்ற சொல்லாலும் மேலாதிக்க வர்க்கம் குறித்து வழங்கப்படும் மையநிலைச்சமூகம் என்ற கருத்தாலும் மூன்றாம் உலக நாடுகளைக் குறிக்கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்ட பின்னணியை பொதுமைக் கண்ணோட்டத்தில் விளக்கும் “மொழியதி காரத்துவத்தின் பிடிபிலிருந்து விடுபடல்” கட்டுரை சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளை புதிய நோக்கில் மாற்றி செய்கிறது. ஒடுக்கப்படும் சமூகத்தை விளிப்பு நிலை சமூகம் என்றும் ஒடுக்கும் சமூகத்தை பின்னிலை சமூகம் என்றும் சாதி, வர்க்க பேதமற்று மக்களுக்காக முன்னின்று உழைக்கும் சமூகத்தை முன்னிலைச் சமூகம் என்றும் சமூகத்தை மூன்றாக யோகராஜா வகைப்படுத்துவார். முன்னிலைச் சமூகத்துள் விளிப்பு நிலை மக்களும் மேலாதிக்க வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த உயர்ந்த சிந்தனை கொண்டவர் களும் அங்கம் வகிப்பர். ஆதிக்கச்சாதி, உயர்சாதி என்று அழைக்கப்படுபவரை பின்னிலைச் சமூகம் என அழைப்பதே பொருத்தம் என யோகராஜா கூறும் கூற்று ஆழ்ந்து பரிசீலிக்கப்பட வேண்டியதொன்று. அதிகார மமதையும், மதவெறியும் சாதியக்கொடுங்கோன்மையும் கொண்ட மேல்சமூகம் என்று பகட்டுக்கு கூறிக்கொண்டு திரியும் ஆதிக்க சமூகத்தை பின்னிலைச் சமூகம் என அழைக்காது வேறு எவ்வாறு அழைப்பது பொருத்தம். யோகராஜாவின் இக்கூற்று ஏற்புடையது. வாழ்வின் வலியைச் சுமந்தவனின் இதயத்தில் இருந்து வெளிப்படுவது.

“தமிழில் தலித்துக்கள் என்ற சொல்லாடல் அகிறிணைச் சொல்லாகவும் அமைகிறது” எனச் சான்றாதாரங்கள் ஏதுமின்றி கட்டுரையாசிரியர் கூறு கிறார். என் புறநிலையறிவுக்கு எட்டியவரை இது தவறான முடிவாகும். ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், நசுக்கப்பட்ட மக்கள், நொறுக்கப்பட்ட மக்கள், பிற்படுத்தப்பட்ட மக்கள், தாழ்த்தப்பட்டோர், தீண்டத்தகாதவர்கள், பஞ்சமர்கள், கரிஜனங்கள் என ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை அழைக்க பயன்படுத்தும் சொல்லே தலித் ஆகும்.

மராத்திய மொழியில் வழங்கப்படும் தலித் என்ற சொல்லை ஜோதிராவ் பூலே என்பவரே அறிமுகப்படுத்தினார். இச்சொல் அமுத்தப்பட்டவர்கள் (Suppressed) என்ற பொருளிலிலேயே கையாளப்படுகிறது. Dr.B.R.அம் பேத்காரின் “தலித் மனித உரிமைப் போராட்டம்” என்ற நூல் இதனை உறுதிப்படுத்தி நிற்கிறது. “வெறுக்கப்பட வேண்டியவர்கள்” என்ற அர்த்தத்தில் இச்சொல் கையாளப்படுவதால் ஜான் பாண்டியன், மகாராஷ்டிரப் பெளத்தர்கள் முதலானவர்கள் இச்சொல் நீக்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தை இற்றைவரை வலியுறுத்தி வருகின்றனர். இலங்கையில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை

“தலித்” எனக் கூறி அடையாளப்படுத்தும் வழக்கமில்லை என எஸ்.பொ. போன்றோர் கூறுவர்.

“யாழ்ப்பாணத்துப் பின்னிலைச் சமூகம் தோற்றத்துக்கான ஊற்றுவாய்” என்ற கட்டுரை யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் பின்னடைவுக்கும் சாதிகளின் தோற்றுவாய்க்கும் ஆறுமுகநாவலரே காரணம் என்பதை பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி, ஜெயபாலனின் ஆய்வுகளுக் கூடாக முன்மொழிகிறது. வரலாற்றுச் செல்நெறியில் நாவலரின் வகிபாகத்தை மட்டிடும் இக்கட்டுரை ஆங்கில மேலாதிக்கத்தின் கலாசாரத் திணிப்புக்கு எதிராகப் போராடிய நாவலர் “பாரம்பரியம் பேணுகை, பாரம்பரிய சமூக அமைப்பை பேணுவதாகவே அமைபும்” என்ற அடிப்படையில் சாதியமைப்பு இறுக்கமாக இருக்க வேண்டிய அவசியத்தை எவ்வாறு வலியுறுத்தினார் என்பதையும் ஆராய்கிறது. இனக் குழுமங்கள் தம் அடையாளங்களைப் பேணமுற்படும் பொழுதே அதிகார அடுக்கமைவை சிதறவிடாது பாதுகாக்க முடியும் என்பதை கருத்தில் கொண்ட நாவலர் பண்பாட்டு காப்பின் ஊடாகவும் சமய எழுச்சியின் வாயிலாகவும் அதனை தக்கவைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். அக்காலப்பகுதியில் சாதியம் பெண்ணடிமைத் தனம் தீவிரப்படுத்தப் பட்டமைக்கும் இதுவே காரணம்.

சந்தத்திரர், அசந்தத்திரர் என சாதியக் கட்டமைப்பை உருவாக்கி சந்தத்திரத்திரரின் பிரதிநிதி யாக நாவலர் இயங்கியதை பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் “யாழ்ப்பாண சமூகத்தை விளங்கிக் கொள்ளல் அதன் உருவாக்கம் இயல்பு, அசைவிக்கம் பற்றிய ஒரு பிராரம்ப உசாவல்” என்ற நூல் விரிவாகப் பேசுகிறது. நாவலரின் காலகட்டத்தில் வருண தர்மத்தில் கூறப்படாத ஐந்தாவது வருணத்தை (பஞ்சமரபு) பேச வேண்டிய அவசியத்தை கெனட் டேவிட்டின் கட்டுரையை ஆதாரம் காட்டி விளக்குவார். கெனட் டேவிட் சாதிகளை கட்டுப்பாடுள்ள சாதி (bound caste), கட்டுபாடற்ற சாதி (unbound caste) என இரண்டாகப் பிரித்து ஆராய்வார். கட்டுப்பாடுள்ள சாதிக்குள் குருமார், வேளாளர், பஞ்சமர், கோவியர் முதலானோர் வருவர். கட்டுபாட்டு முறைக்குள் வராத சமூகத்தினராய் வணிகர்கள் உள்ளூர் கைவினைஞர்கள், செட்டிமார், ஆசாரிமர்கள், தட்டார், கைக்குளவர் முத லானோர் வருவர். கலப்பு முறைமை பிரதான கட்டுப் பாடுடையது என்ற அடிப்படையில் இசைவேளாளர், பண்டாரம் முதலியோர் இடம்பெற கலப்பு முறைமை பிரதான கட்டுபாடற்றது என்ற வகைக்குள் கரையார், தச்சர், குயவர், கொல்லர் முதலியோர் வருவார் என கெனட் டேவிட் கூறுவார்.

கட்டுரையாசிரியர் யாழ்ப்பாணத்துப் பின்னிலைச் சமூகம் தோற்றத்துக்கான ஊற்றுவாயாக நாவலரை மட்டும் எடுத்தாராய்ந்தால் மட்டும் போதாது அவருடன் சேர்த்து அவரது அடிவருடியான சேர்.பொன்.இராமநாதன் அவர்களையும் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பது அடி யேனின் தாழ்மையான வேண்டு கோள். 1930காலப் பகுதியில் கோப்பாய் ஆசிரியர் பயிற்சி கலாசாலையில் சேர்க்கப்பட்ட வெள்ளாளரல்லாத மாணவர்களோடு வெள்ளாள மாணவர்கள் உணவருந்துவதை எதிர்த்து சேர்.பொன்.இராமநாதன் தேசாதிபதியைச் சந்தித்தார். அத்துடன் இலங்கைத் தேசவழமைச் சட்டத்தின்படி உயர்ந்த சாதியினரின் இறுதிகிரியைகளுக்கு பாத்தியமற்ற

ஒருவர் மனைவியின் இறுதி ஊர்வலத்தை பறை முதலிய வாத்தியக்கருவிகளுடன் எரித்தமைக்காக மேற்சாதி யினரால் தொடரப்பட்ட வழக்கு மேன்முறையீட்டுக்கு போன சமயத்தில் மேற்சாதியினருக்கு சார்பாக தேச வழமைச்சட்டத்தை ஆதாரம் காட்டி இராமநாதன் வாதாடி வெற்றி பெற்றதை தேசவழமை நூலில் சிறிராம் நாதன் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இதுமாத்திரமன்றி வெள்ளாள ரல்லாத சாதியினருக்கும் பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை அளிப்பது கும்பலாட்சிக்கு இடம் கொடுக்கும் என சேர்.பொன். இராமநாதனும் பழமைபேண்வாதிகளும் வாதிட்டமையும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. அதிலும் இராமநாதன் வாக்குரிமை வழங்குவது இந்து வாழ்க்கை முறைக்கு பழிக்கேடு விளைவிப்பது என கருதினார் என்பதை “ஜேனற்சல்” விளக்கி நிற்கிறது.

நாவலருக்கு முன் உடுப்பிட்டி அருளம்பல முதலியார் போன்றோர் கிறிஸ்தவ சமயத்தில் சேர்ந்தவர்களை தம்மனைகளில் தண்ணீர் எடுக்காமல் தடுத்தும் அவர்களை பிணஅரசி உண்போர், பிணத் தண்ணீர் குடிப்போர் என இகழ்ந்தும் இழிசாதியினர் எனக் கூறி அவர்களைப் புறக்கணித்தும் தொடர்ச்சியாக நிந்தனை செய்து வந்தமையையும் இத்தருணத்தில் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

நாவலர் “சைவவினாவிடை” முதல் “யாழ்ப்பாண சமயநிலை” வரை சாதியை வலியுறுத்தியுள்ளார் என்பதில் மாற்றுக்கருத்தில்லை. முதலாம் சைவவினா விடையில் எவரிடத்தில் போசனம் பண்ணலாகாது? என்ற வினாவுக்கு நாவலர் கூறும் விடை “தாழ்ந்த சாதி யாரிடத்தில் போசனம் பண்ணலாகாது”. “யாழ்ப்பாண சமயநிலை” என்ற நூலில் “தங்கள் பிள்ளைகளைப் பாதிரிமார் வீட்டிலே கீழ்சாதிய ரோடு போசனம் செய்வித்துச் சாதியாசாரத்தையும் சமய யாசாரத்தையும் இழப்பித்து, அவர்களோடு தாங்களும் கலந்து, அவ்விரண்டையும் இழக்கின்றார்களே” எனக் கூறி கிறிஸ்தவ பாடசாலைக்கு தம் பிள்ளைகளை அனுப்பிய பெற்றோரைக் கண்டிக்கிறார். இவைகளையும் கட்டுரையில் கட்டுரையாசிரியர் இணைத்திருப்பாரேயா னால் கட்டுரை துலக்கமாக அமைந்திருக்கும். சமண நூலான சீவகசிந்தாமணியை பௌத்த காவியம் என கட்டுரையாசிரியர் கூறுவதும் தவறு. ஆணித்தரமான கருத்துக்களை அமுத்தமாக விளக்கும் இந்நூலில் இடம்பெறும் இவ்வாறான தரவுப் பிழைகள் நூலின் சீர்மையைக் குலைத்துவிடும் என்பது வெளிப்படல.

மூன்றாம் அதிகாரமாக இடம்பெறும் “சமூக சமத்துவம்: அடுத்த கட்ட நகர்வு குறித்த முன்வரைவு” என்ற கட்டுரை 1966ஆம் ஆண்டு 21ஆம் திகதி சாதிய எதிர்ப்பை முன் வைத்து நிகழ்த்தப்பட்ட ஊர்வலம் குறித்துப் பேசுகிறது. சாதிய எதிர்ப்பு போராட்டத்தில் சண்முகதாசன் அவர்களின் களப் பணி குறித்தும் பேசும் இக்கட்டுரை வரணி சிமிண் கண்ணகி அம்மன் கோவிலில் சாதியப் பாகுபாட்டின் காரணமாக தீண்டாமை தீண்டி விடக் கூடாது என்னும் நோக்கில் ஜேசிபி இயந்திரம் கொண்டு தேர் இழுக்கப்பட்ட அவலத்தையும் எடுத்துரைக்கிறது. சமூக சமத்துவத்திற்கான அடுத்த கட்ட நகர்வு குறித்து எதிர்கால விளிம்புநிலை சமூகம் விழிப்புணர்வு பெறவேண்டிய அவசியத்தையும் இக்கட்டுரை வலியுறுத்தி நிற்கிறது.

பாட்டாளி வர்க்கப்புரட்சியின் வாயிலாகவே

தேசியவிடுதலைக்கான நகர்வை முன்னெடுக்கலாம் என்ற கருத்தியல் நூலெங்கும் விரவிநிற்கின்றது. இதன் சாத்தியப்பாடுகளை நூல் “பொதுமைநிலை”யில் நின்று பேசவில்லை. விளிம்புநிலை மக்களை ஒன்றுதிரட்டி சமதர்ம பயணத்தை வழிநடாத்தியவர்கள் கம்யூனிஸ்டுக் களாகவே நூலெங்கும் சித்திரிக்கப்படுகின்றனர். இடது சாரி இயக்கத்தின், மிக நேர்மையான ஒரு தலைவராகவும் வர்க்க சமரசத்துக்கு இடம்கொடுக்காத ஒரு போராளியாகவும் செயற்பட்ட சண்முகதாசனின் பணி அளவிற்கு மீறி நூலெங்கும் விதந்துரைக்கப்படுகிறது. நாட்டில் இனப் பிரச்சினை கூர்மையடைந்த நிலையில் சண்முகதாசன் தமிழரை ஒரு தனியான தேசிய இனமாகவோ ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அத்துடன் தமிழரின் சுய நிர்ணய உரிமை குறித்து அவரும் எங்கும் பேசியதில்லை. இதன் விளைவாகவே சிலோன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி-இடது என்ற பெயரில் புதிய ஜனநாயகக் கட்சி தோற்றம் பெற்றது. இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்திற்குப் பின் தோழர் சண்முகதாசன் புலிகளை தேசியவாதிகளாகச் சித்திரித்து எழுதியதையும் இலங்கை, இந்திய ஒப்பந்தத்தை கண்டித்து எழுதியமையையும் ரவிலைவாசிப்பராவின் “Sanmugathasan the Unrepentant Left and the Ethnic Crisis in Sri Lanka” கட்டுரை சுட்டி நிற்கிறது. இந்நிலையில் சண்முக தாசனை தேசத்தலைவராக புனிதராக சித்திரிப்பது என்பது நூல் பேசவிளையும் நோக்குபாதகமாகவே அமையும்.

யாழ்ப்பாண குடாநாட்டில் விளிம்புநிலை சமூகத் தின் சமத்துவத்தை நோக்கிய வரலாறு, பல்வேறு படி நிலைப் போராட்டங்களின் வாயிலாக வளர்த்தெடுக்கப் பட்ட வரலாற்றை “முந்தைய முயற்சிகளின் இன்றைய தொடர்ச்சியாக...” என்ற கட்டுரை பேசுகிறது. 1844இல் உருவாக்கப்பட்ட “அடிமை விடுதலைச் சட்டம்”, 1957இல் உருவாக்கப்பட்ட “சமூகக் குறைபாடுகள் சட்டம்”, 1920 களில் தமிழ் வாலிபர் காங்கிரஸினால் உருவாக்கப்பட்ட “ஒடுக்கப்படும் ஊழியர் சங்கம்” முதலானவை சமூக தேசத் தில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையும் பேசும் இக்கட்டுரை தீண்டாமைக்கு எதிராக வடமராட்சியில் முன்னின்ற உழைத்த ஆச்சாரியார் தூரனின் வரலாற்றையும் எடுத்துரைக்கிறது. தூரனின் சுயசரிதை என்ற பெயரில் ஏலவே ராஜ ஸ்ரீகாந்தனின் நூல் வெளி வந்த நிலையில் இக்கட்டுரை 1881ஆம் ஆண்டு கரவெட்டியில் பிறந்த தூரன் கரவெட்டி யில் இருந்த உவெசலியன் மிசன் கிறித்தவப் பாடசாலை யில் 5 ஆம் வகுப்பு வரை கல்வி கற்று கல்வி மறுக்கப்பட்ட நிலையில் வதிரி வண்ணஞ்சீமாக் காணியில் தேவரை யாளி சைவவித்தியா சாலையின் நிறுவி கல்விப் பணியை முன்னெடுத்த விடயத்தையும் இக்கட்டுரை விரிவாகப் பேசி நிற்கிறது. சமூக நடைமுறை மாற்றங்களால் ஒடுக்கப்பட்டோர் படிப்படியாக தம் சுயஉரிமைகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர். இதன் முதற்கட்டமாக கட்டவேலி கிராம சபைக்கு வடஅல்வை க.முருகேசு ஆசிரியரும் சங்கானை கிராம சபைக்கு பொன்னரும் பளை கிராமசபைக்கு செல்லையா வும் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இத்தகைய தீண்டாமை எதிர்ப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் முன்னேற்றகரமான செயற்பாடுகளால் சமூகம் எய்திய நன்மைகளை பேசும் இக்கட்டுரை முதல் கந்த முருகேசனாரின் சமூகப் பணிகளையும் கோடிட்டுக் காட்டுகிறது.

தமது சமூக அடையாளத்தையும் பெருமையை

யும் துணிச்சலாக வெளிப்படுத்தும் மனோ தைரியத்தையும் விளிம்புநிலை சமூகத்தை சார்ந்தவர்கள் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதை “விளிம்புநிலைச் சமூகங்கள்” என்ற அதிகாரம் எடுத்துரைக்கிறது. சாதியை அறியும் வண்ணம் வினாவப்படும் விளக்கள் ஏற்படுத்தும் மனவடுக்கள் அதன் வலிகள் இக்கட்டுரை யில் உணர்வுபூர்வமாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறது. எமது வரலாற்றில் எதுவும் இல்லை என்னும் எண்ணக்கருவை கழுவறுப்பதன் வாயிலாகவும் பொருண்மிய மேம்பாட்டை கண்டடைவதனூடாகவும் இன்றைய சமூகப் பொருளாதார மாற்றங்களுக்கேற்ப சமூக ஆளுமையை வளர்த்துக் கொள்வதாலும் தொழில் நுட்பங்களைக் கண்டடைந்து தகுந்த பொறிமுறைகளின் வாயிலாக தொழில்கள் யாவற்றையும் நவீனமுறைப்படுத்துவதனூடாகவும் சமூகத்தை மேம்பாடையச் செய்யலாம் என்பதை இவ்வதிகாரம் விளக்கி நிற்கிறது. கல்வி, பொருளாதார ரீதியாக விளிம்புநிலை மக்கள் முன்னேறுவதன் ஊடாக அதிகார மையங்களைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளலாம் என்பதை விளக்கும் இக்கட்டுரை அதனை எய்துவதற்குரிய வழிகளையும் கூறி நிற்கிறது.

வரலாற்றுப் பாதையில் நம் முன்னோரின் அடிச் சுவடுகளைப் படிப்பினைகளாக உணர்ந்து பயணிப்பதனூடாக சமூகப் பெறுமானத்தை கண்டடையலாம் என்பதை செல்வச்சந்தி ஆலயப் பிற்புலத்தில் விளக்கும் அதிகாரமே “சிறந்த படிப்பினைகளாக”. சைவ சமயத்தின் ஆதிக்க சமூகத்தின் கோட்பாட்டையும் மீறி உயர்ந்து நிற்கும் கரையோர சமூகத்தின் எழுச்சியையும் அதன் உயர்ச்சியையும் பேசும் இக்கட்டுரை செல்வ சந்தி ஆலயம் தம் தோற்றத்தை உருமாற்றிக் கொள்ளாது சைவக்குருக்களின் அங்கீகாரமற்று அனைத்து சமூகம் வந்து வணங்கும் ஆலயமாகத் திகழ்வதை சமூக இயக்கப் பிற்புலத்தில் விளக்குகிறது. இன்று பஞ்சமரின் பரம்பரை தெய்வங்கள் புறந்தள்ளப்பட்டு ஆகமவழி பாட்டுத் தெய்வங்கள் முதன்மை படுத்தப்படுவதையும் அதனால் சமூகவழக்காறுகள் சீர் குலைந்து போய் எம்மவரின் பாரம்பரியக் கலைகள் அழிவடைந்து செல்வதையும் இக்கட்டுரை விளக்கி நிற்கிறது.

வல்லியக்கள் வல்லிபுரநாதராகவும் அண்ணமார் பின்னையார் ஆலயமாகவும் மாற்றப்பட்டதை பிற்தொரு கட்டுரையில் எடுத்துரைக்கிறார். கோயிலின் கோபுரம் உயர்வதைவிட மக்களை பீடித்திருக்கும் வறுமையை ஒழிப்பதற்கு புலம்பெயர் சமூகம் முயற்சிக்க வேண்டும் என்பதை உறுதிபடக்கூறும் கட்டுரையாசிரியர் “தமிழ்நாடார்” சமூகத்தின் உயர்வுக்கு ஒடுக்குமுறைக் கெதிராக அவர்கள் போராடியதே காரணம் என்கின்றார். பணயின் மீது மேலாண்மை செலுத்துவதன் மூலம் பொருண்மிய மேம்பாட்டை உருவாக்கி கொள்வதுடன் நமது வாழ்நிலையை நாமே உயர்த்திக் கொள்ளலாம் என்ற கருத்தையும் இக்கட்டுரை துலாம்பரமாக உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாய் விளக்கி நிற்கிறது.

முன்னைய தலைமுறையினர் எதிர் கொண்ட வாழ்வியல் சிக்கல்களை இளைய தலைமுறையினருக்கு எடுத்துக் கூறுவது அச்சந்தியினருக்கு பாதகமாக அமையுமா என்பதை தரக்கரீதியாக முன்வைக்கும் அதிகாரமே “உன்னையே நீ அறிவாய்”. “உண்மையான அறிவெனப்படுவது தன்னை அறிவது தான்”.

சோக்கிரடஸின் “உன்னையே நீ அறிவாய்” என்னும் மகாவாக்கியத்தை தூலநோக்காகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இக்கட்டுரை ஒருவன் ஆளுமைத்திறன் குறித்து சிந்திக்க வேண்டிய அவசியத்தை உணர்த்தி நிற்கிறது. பல நூற்றாண்டுகளாக அடிமை, குடிமை முறைமைக்கு உட்பட்ட மனிதன் தாழ்வு மனப்பான்மையால் கீழ்படியும் உளவியலை வளர்த்துக் கொள்கிறான். இது களையப் படவேண்டும் அதன் அவசியத்தை உணர்ந்து எழுதப்பட்டதே உன்னையே நீ அறிவாய். ஒருவன் தன்னை அறிந்தால் மட்டுமே தன்னைச் சுற்றியுள்ள உண்மைகளை உள்ளது உள்ளபடி அறிய முடியும். அப்போதுதான் வாழ்வை வெல்லமுடியும் என்ற உண்மையின் தத்துவத்தை இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது.

இலங்கையின் சமூக அல்லது சாதி அமைப்பு என்பது தலைகீழ் பிரமிட் வடிவாலானது எனக் கூறும் யோகராஜா சாதிய விடுதலைக்கான போராட்டங்களால் முழுமையாகச் சாதியை ஒழிக்க முடியவில்லை என்பதை “யாழ்ப்பாண மண் கற்பாறைகளால் ஆனபோதும் நிலத்தடி நீர் இன்னும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது” என்ற கட்டுரை தெளிவுபடுத்தி நிற்கிறது. ஆதிக்கசக்திகளின் இறுங்குப் பிடிக்குள் அகப்பட்டு மீளமுடியா அதிருப்தி யுடன் வாழ்வைக் கழிக்கும் விளிம்புநிலை மக்களின் துயரை கடந்த கால வரலாற்றுப் பக்கங்களின் வாயிலாக எடுத்துரைக்கும் ஏ.ஜி.யோகராஜா தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் போராட்டத்தின் அறம்சார் நிலைகளையும் கம்பூனிஸ் கட்சிகளின் உள் முரண்பாட்டால் சாதியத்துக்கு, சாதிய நடைமுறைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் வலுப்பெறாமல் தொய்வடைந்ததையும் மன ஆதங்கத்துடன் பகிர்ந்து கொள்கிறார்.

ஆளுமைச்சக்திகள் சமூகங்களை அடக்கியும் ஒடுக்கியும் மக்களது உபரி மதிப்பைச் சுரண்டி வரும் நிலையில் மானிட சமூகவளர்ச்சிக்கு அதே வர்க்கத்தைச் சார்ந்த ஆளுமைத் தோன்றல்கள் முன்னின்ற உழைத்தும் போராடியும் வந்தமையை “சமூகசக்திகளுக்கான (முன்னிலை சமூகங்களுக்கான) அறம்சார் கடமைகள்” என்ற அதிகாரம் பேசி நிற்கிறது. வடமராட்சிப் பகுதியின் மணியக்காரராக விளங்கிய சிற்றம்பல முதலியார் ஒடுக்கப் பட்ட மக்கள் கல்வி பெற உதவிவதையும் புத்தூரின் நிலச் சுவாந்தராக இருந்த மழவராயர் பரம்பரையின் வழித் தோன்றல்கள் விளிம்புநிலை சமூகத்தினருக்கு நிலத்தைப் பங்கிட்டு கொடுத்தமையும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் சி.கதிரவேற்பின்னை 1967ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட போராட்டத்தில் பங்குகொண்ட போராளிகளுக்காக நீதி மன்றம் ஏறியதையும் இக்கட்டுரையில் யோகராஜா பதிவு செய்கிறார். விளிம்புநிலைமக்கள் பிரதேசசபை, மாகாண சபை, சட்டசபை, பல்கலைக்கழகங்கள், கல்விக் காரியாலயங்கள், கச்சேரி முதலானவற்றின் தலைமைப் பீடங்களில் அமர்ந்து கொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தையும் அதனால் விளிம்புநிலை மக்கள் தம் வாழ்வை உயர்த்திக் கொள்ளலாம் என்பதையும் இக்கட்டுரை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

“முன்னிலைச் சக்திகளை நோக்கி...” என்ற அதிகாரம் சமூகவிடுதலையை நோக்கிய பயணங்களின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி நிற்கிறது. தாழ்வுநிலையை நீக்கி, ஆளுமை குறைபாட்டை அகற்றி சமூகசக்திகளை உருவாக்கி வலிமைகொண்டு போராடுவதன் வாயிலா

கவே விளிம்புநிலை சமூகம் தம்மை வலிமை படுத்திக் கொள்ளலாம் என்பதை இக்கட்டுரையின் வாயிலாக எடுத்துரைக்கும் ஆசிரியர் முன்னைய தலைமுறையினரின் உண்மைகளை பொதுவெளிக்கு கொண்டு வர வேண்டிய தேவையையும் அவசியத்தையும் தார்மீகப் பொறுப்புடன் வலியுறுத்துகிறார்.

“சமூக சமத்துவத்தை நோக்கிய பயணத்தின் சாதிபத்தின் குறுக்கீடு” என்ற அதிகாரம் சமூகங்களுக்கு இடையிலான சமத்துவத்தை நோக்கிய பயணத்தில் பிரதேசவாதம் இடையூறாக அமைவதையும் யாழ்ப்பாண பின்னிடைச்சமூகம் அதிகார மையங்களில் இருந்து கொண்டு இன்னோர் அரசாகச் செயற்படுவதையும் சாதியம் ஒழிந்துவிட்டது என்ற மாய்ச் சூழ்ச்சிக்குள் அகப்பட்டு விளிம்புநிலைமக்கள் தம் சுயமிழந்து போவதையும் சித்திரிக்கிறது. கட்டுரையில் அதிகார அடுக்குகளில் பின்னிடைச்சமூகம் மாத்திரமே உட்கார்ந்திருப்பதாகக் கூறுவது ஓரளவுக்கு நியாயப்பாடான கூற்றெனக் கூறலாம். பாடசாலை, அரச நிறுவனங்களில் நியமிக்கப் படுவோர் போட்டிப் பரீட்சையின் வாயிலாகவே உள் வாங்கப்பட்டாலும் அவர்களின் நியமனம் பிரதேசவாத மைய ஒழுங்கிலேயே நடைமுறைப்படுத்தப்படுகிறது.

குறிப்பிட்ட ஒரு சில அதிபர், ஆசிரியர்களின் நியமனம் விதிவிலக்காக சைவவேளாள மேட்டுமை வர்க்கப் பிள்ளைகள் கல்வி கற்கும் பாடசாலைகளுக்குள் உள்வாங்கப்பட்டாலும் பெரும்பாலும் விளிம்புநிலைச் சமூகத்தைச் சார்ந்த அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள் அச் சமூகப் பள்ளிக்கே நியமிக்கப்படுவது யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் எழுதப்படாத சட்டமாக உள்ளது. இன்று சைவ வேளாளர்களால் உருவாக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் எத்தனை விளிம்புநிலைச் சமூகத்தைச் சார்ந்த அதிபர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர்?... சைவவேளாளர்கள் வசிக்கும் கிராமங்களில் எத்தனை விளிம்புநிலைச் சமூகத்தைச் சார்ந்த கிராமசேவகர்கள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர்?... அவர்களின் எண்ணிக்கை விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவிலேயே இருக்கும். இந்நிலை நீக்கப்பட வேண்டுமானால் அதிகார அடுக்களின் உயர்நிலைப் பதவிகளை விளிம்புநிலை மக்கள் தமக்குள் கையகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அதிகாரபீடம் அனைத்தும் விளிம்புநிலை மக்களிடம் இருக்கும் போது பின்னிடைச்சமூகத்தினரால் எதுவும் செய்யமுடியாது. அரசாங்க அதிபர்கள், கிராம சேவர்கள் கல்விப் பணிப் பாளர்கள் உதவிக்கல்விப் பணிப்பாளர்கள் தகுதியடிப்படையில் சாதிபேதமற்று நியமிக்கப்படும் போதுதான் உண்மையான சமூகநீதி என்பது பிறக்கும். இப்பின்னணியில் எழுதப்பட்ட கட்டுரையே “விளிம்புநிலை சமூகங்கள் புரிந்திருக்க வேண்டிய சமூக நுண்ணரசியல்”. பல் கலைக்கழக நியமனத்திலும் கிராமசேவகர் நியமனத்திலும் மற்றும் உயர்அதிகாரிகள் நியமனத்திலும் இந்நடவடிக்கைகளுக்கு உடந்தையாக இருந்து மேலாதிக்க அதிகார மையங்கள் துணைபோவதை இக்கட்டுரையில் யோகராஜா காட்டமாக வெளிப்படுத்தி உள்ளார்.

“சமூக, சமத்துவத்தை நோக்கிய பயணத்தில் விளிம்புநிலைச் சமூகங்களின் நடைமுறைச் செயற்பாடுகள் மற்றும் எதிர்கால வேலைத் திட்டங்களும்” என்ற கட்டுரை மேலாதிக்கம், ஆளுமை, அதிகாரத்துவம் குறித்த மூன்று முக்கிய சொல்லாடல்களை ஆராய்

கிறது. அதிகாரத்துளங்களில் சர்வவியாபகம் பெற்று விளங்கும் இச்சொல்லாடல்கள் தனிமனித வளர்ச்சிக்கும் சமூக உயர்ச்சிக்கும் நிலைகளளாக விளங்குமாற்றை இக்கட்டுரை தெளிவுபடுத்தி நிற்கிறது. மேலாதிக்கம் என்ற பகுதி மேலாண்மை செறிந்திருக்கும் அதிகார அடுக்குகளை ஆராய்கிறது. அதேசமயம் உறுதியான தைரியமும் மேலோங்கிய மனோநிலையும் சகமனிதனை கையாளும் திறனுமே மகத்தான ஆளுமைகளிடத்தில் ஒளிந்திருக்கும் என்பதை இக்கட்டுரை வரையறுக்கிறது. விளிம்புநிலை மக்களிடத்தில் நாளாந்த வாழ்க்கை நடவடிக்கைக் கூடாகவும் மற்றும் கூட்டு வழி முறைக் கூடாகவும் அதிகாரத்துவம் வளர்க்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தையும் வலியுறுத்தும் இக்கட்டுரை பின்னிடைச்சமூகத்தின் அதிகாரமையங்களிலும் அம்மையங்களின் செயற்பாடுகளிலும் அதிகாரம் ஒளிந்திருப்பதையும் எடுத்துரைக்கிறது. சமூக சமத்துவத்தை நோக்கிய பயணத்தில் விளிம்புநிலை சமூகம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டிய அகவயச் செயற்பாடுகள் புறவயச் செயற்பாடுகள் மற்றும் வேலைத்திட்டங்கள் குறித்து விரிவாகப் பதினைந்தாவது அதிகாரம் பேசுகிறது. விளிம்புநிலை மக்களில் தனிமனித ஆளுமைகளை இனங்கண்டு அவர்களைத் தூக்கி நிறுத்துதல், அவரது ஆளுமைக்கு உரம் போடுதல், பின்னிடைச்சமூகத்தின் மேலாதிக்கச் செயற்பாடுகளை உணரச் செய்தல் முதலான செயற்பாடுகளை அகவயச் செயற்பாடுகளாக வகைப்படுத்தும் ஏ.ஜி.யோகராஜா விளிம்புநிலை சமூகத்தின் கிராமங்களை மேம்படுத்தல், அதிகார மையங்களில் அமர்வதற்கான தகுதியை வளர்த்தல், கல்வியில் உயர்நிலை எய்தல், பணை வளங்களைக் கையகப்படுத்திக் கொள்ளுதல், பொருண்மியத்தை மேம்படுத்திக் கொள்ளல் முதலான செயற்பாடுகளை அகவயப்பட்ட புறநிலைச் செயற்பாடுகளாகக் கொள்ளுவார். பறையிசை, உரு, காவுடி, கூத்து மற்றும் நாடகம் போன்ற கலை வளங்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் குறித்தும் இவ்வத்தியாயம் பேசுகிறது.

அனுபவத்தின் வாய்ந்த சிந்தனைப் போராளியின் எண்ணத்தில் இருந்து பிறக்கும் இந்நூல் எதிர்காலச்சந்ததியின் வாழ்நிலை குறித்த ஒருவனின் எதிர் பார்ப்பையும் மனஅங்கலாய்ப்பையும் நன்கு எடுத்தியம்புகிறது. சமூக சமத்துவத்தை நோக்கிய பயணத்தில் ஏற்றத் தாழ்வற்ற ஒரு சமூகத்தை உருவாக்கும் வகையில் மக்கள் எவ்வாறு தீர்வை நோக்கித் திரள்தல் வேண்டும் என்பதை மனிதாபிமான நோக்கோடு வெளிப்படுத்தும் இந்நூல் சமூகநீதியான மனஎழுச்சியை உருவாக்குவதன் வண்ணம் திரளநிலை மனஎழுச்சிக்கு வித்திடலாம் என்பதை தம் பட்டறிவின் ஊடாக எடுத்துரைக்கிறது. கிராமசபை, பிரதேசசபை முதலான உடஅதிகாரமையங்களை நோக்கி உரையாடலை முன்னெடுப்பதனூடாகவும் சமூகசக்தியாய் விளிம்புநிலை மக்களை ஒன்றிணைப்பதனூடாகவும் ஒடுக்கு முறை மற்றும் புறக்கணிப்புக்கு எதிர்வினையாற்றுவதனூடாகவும் பிரதேச, மாகாண, நாடளமன்ற பிரதிநிதித்துவத்தை தக்கவைப்பதனூடாகவும் அரசு, அரசு சார்பற்ற அதிகார மையங்களை விளிம்புநிலை மக்கள் கையகப்படுத்திக் கொள்வதன் வாயிலாகவும் ஏற்றத் தாழ்வற்ற ஒரு சமூகத்தை உருவாக்கலாம் என்பதே இந்நூலின் முடிந்த முடிவு.

தமிழகத் திரைப் படங்கள் ஈழத்தவரீது தாக்கம் செலுத்துகின்றன; இன்றுவரையிலும் எம்ம வரில் மிகப் பெரும்பான்மையினரின் இரசனையைத் தீர்மானிப்பவை, அவைதான்!

அதன் தொடர்ச்சியாக, ஈழத்திரைப்பட முயற்சிகளுக்குப் பெருந்தடையாகவும் அவை உள்ளன! ஈழத்தமிழர்களால் திரைப்படங்களை உருவாக்க இயலாது என அறுபதுகளில், அமிர்தலிங்கம் என்ற தமிழ் அரசியல்வாதி நாடாளுமன்றத்தில் கூறினார்! அதனை மறுத்து அன்றைய செனேற் சபையில், சிங்களவரான டொரிக் ம ருசா அவருக்குப் பதிலளித்தார். திரைப்படங்களின் கவர்ச்சியினால் - தனியாகவும் கூட்டாக இணைந்தும் பலர், ஈழத்தில் திரைப்பட முயற்சிகளில் அவ்வப்போது ஈடுபட்டனர். சமுதாயம், தோட்டக்காரி, பாசநிலா எனத் தொடர்ந்த முயற்சிகள் - 1983 இல் தமிழ் மக்கள்மீதான கொடும் இனவன்முறைத் தாக்குதல்களோடு தடைப்பட்டன. பிறகு, "மீண்டும் தொடங்கும் மிடுக்கு" என்னும் வகையில் சில முயற்சிகள் நடைபெற்றன. பிந்திய டிஜிற்றல் தொழில் நுட்பம் ஏற்படுத்திய சாதகநிலைமையில், புதியவர்கள் பலர் ஆர்வத்துடன் புதிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர். குறும் படங்களாகவும், முழுநீளப் படங்களாகவும் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கின்றது. ஈழத்தில் மட்டுமல்லாது, புலம்பெயர்ந்த எம்மவரும் தாங்கள் வசிக்கும் நாடுகளில், திரைப்பட உருவாக்கங்களில் ஈடுபடுகின்றனர். இங்கும் அங்குமான முயற்சிகளில் - வழமையான பாணியிலான தமிழகப் படங்களின் தாக்கம் உள்ளது; சிறு எண்ணிக்கையிலான முயற்சிகள், அத்தாக்கத்திலிருந்து விலகித் தனித்தன்மைகளைக் கொண்டவையாகவும் உள்ளன.

நோர்வேயிலுள்ள தூரண்ணியம் தமிழரங்கம், 'ஒரு யாழ்ப்பாணத்து வீடு' என்னும் முழுநீளத் திரைப்படத்தை 2013 இல் உருவாக்கியுள்ளது; அதனைத் தற்போது 'யூரியூப்' இணையத்தளத்தில் வெளியிட்டுள்ளமையால், பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது!

**

கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் வேலைபார்க்கும் சிவப்பிரகாசம், கதைகள் எழுதுபவர்; திரைப்படத்துக்கான கதைகளையும் எழுதுகிறார்; அவரது நண்பர் சைக்கிள் கடைத் தங்கராசு, அவரது கதையைத் திரைப்படமாகத் தயாரிப்பதாக உறுதியளிக்கிறார். ஆனால், தமிழ்ப்படப் பாணியிலான கதைகளையே தங்கராசு விரும்புகிறார்; சிவப்பிரகாசமோ கதைகள் பற்றி, அவற்றின் நோக்கம் பற்றி, ஈழத்துத் திரைப்பட முன்முயற்சிகள் பற்றி விளக்குகிறார்; சுற்றிலுமுள்ள சாதாரண வாழ்வு - அதன் மனிதர்களின் கதைகள் - எனச் சொல்லி, சைக்கிள் கடையின் முன்னுள்ள பாக்கியம் அக்கா வீட்டுக் கதையைச் சொல்ல, படமாக அது விரிகிறது!

பனைமீன் நாடல் பக்கம் - 11

ஒரு யாழ்ப்பாணத்து வீடு - திரைப்படம்

கணவன் இறந்தபின் மகன் கமலினியையும் இளையவன் செந்திலையும் பாக்கியம் கஷ்டங்களுடன் வளர்க்கிறான். கமலினி படித்து விட்டு ஆசிரியர் பயிற்சிக்குச் செல்கிறான்; செந்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். சொந்தக் காரணான தபால் ஊழியன் கனகுவும் கமலினியும் காதலிக் கின்றனர்; தாயும் அங்கீகரிக்கிறாள். இடையில் நோர்வேயிலிருந்து வந்த தனேஷ், கமலினியை மணம் முடிக்க விரும்புகிறான்; செந்திலை நோர்வேக்கு அழைப்பதாகவும் கூறுகிறான். வசதிகள் பெருகும் வாய்ப்பில் பாக்கியம் அதற்கு உடன் பட்டு, கமலினியை வற்புறுத்துகிறான்; அவன் மறுக்கும் போது, "செத்துப்போய்விடுவேன்" எனச் சொல்வதில், தயாருடன் அதைக் கமலினி ஏற்க நேர்கிறது!

இவ்வளவும் 1984 இல், யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்தவை; இவை கறுப்பு-வெள்ளைக் காட்சிகளாக நடப்பவை.

பிறகு, 26 ஆண்டுகளின் பின்னர் நோர்வேயில் - வர்ணக் காட்சிகளில் கதை நடக்கின்றது. கமலினிக்கு இரண்டு பெண்கள்; மூத்தவள் லக்ஷோனா, பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர்; இளையவள் நிசானி மருத்துவம் படிக்கிறாள். பாக்கியம், மகளுடன் தங்கியிருக்கிறாள்; மகன் செந்திலின் குடும்பம் தனியாக இருக்கிறது. சிவப்பிரகாசம் குடும்பம் தற்போது கனடாவில். அவரது மனைவி சற்குணம் நோர்வேயில் பாக்கியத்தின் வீட்டுக்கு வந்தபோது, தான் ஊர்சென்றுவந்த கதையைச் சொல்கிறான். கமலினியுடன் தனிமையில் கதைக்கையில், கனகு குடிசைக்காரனாகியதில் மனைவி அவனை விட்டுச் சென்றுவிட்டதையும், தனிமையில் வாழ்ந்த அவன் மூடிய வீட்டுள் இறந்து, நான்கு நாட்களின் பின்னரே கண்டெடுக்கப்பட்டு அடக்கம் செய்யப்பட்டதையும் சொல்கிறாள். கமலினி துயரத்தில் உடைந்து போகிறாள். அவளது உணர்வுகளைத் தாயோ கணவனோ தம்பியோ புரிந்துகொள்ளவில்லை. துயரிலும், குற்றவுணர்விலும் தாலியைக் கழற்றிக் கொடுத்துவிட்டுக் கணவனைப் பிரிகிறாள். மூத்த மகன் தாய்க்கு ஆதரவளிக்கிறான்; முதலில் எதிர்த்த இளையவன், தாயின் நிலைமையை அக்கா விளக்கியதில், தெளிவடைந்து தாய்மீது பரிவுகொள்கிறான்.

**

வெளிநாட்டு மோகம்; வளமான வாழ்வுக்காக ஏற்கெனவே ஒப்புக்கொண்ட உறவுகளை நிராகரித்தல்; குடும்பத்தின் எதிர்கால நிலைமைக்காகப் பலியாக்கப்படும் பெண்/ஆண்; உறவுகளின் உடைவில் நொருங்கிப்போகும் மனிதர்கள்; "நாலு பேர்" மதிக்கவேண்டி சுய விருப்பங்களை அடக்கி வாழ்வதுதான் வாழ்க்கை என்ற - ஒத்தோடி மனப்பாங்கு என்பவை, சிந்தனையைத் தூண்டும் வகையில் வலுவாகப் பதியப்பட்டுள்ளமை முக்கியமானது! நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட தாயின் மணவாழ்வின் அர்த்தமீன்மையும், தாயின் எஞ்சியகால வாழ்வு அவளுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என்பதும் - மூத்தவளின் ஊடாக வலுவுடன்

வெளிக்கொண்டு வரப்படுகிறது! தனக்கான வாழ்வைத் தேர்ந்துகொண்டு - தாலியைக் கழற்றிக் கொடுத்துவிட்டு கமலினி வெளியேறுவது, ஒருவிதத்தில் ஹென்றிக் இப்சனின் 'ஒரு பொம்மை வீடு' நாடகத்தில் வருவதை ஒத்திருக்கிறது! தாயின் முடிவுக்கு அனுசரணையாக மகன்மார் இருப்பது, புதிய தலைமுறையின் விந்த மனநிலையையும் காட்டுகிறது. ஈழத்திலும் புலம்பெயர் தேசத்திலுமான எமது மக்களின் வாழ்க்கையை இயல்பாகப் பதிவுசெய்திருப்பதில், கதை முக்கியம்பெறுகிறது!

இளம்பருவ செந்தில் பாத்திரம் தவிர (அந்தப் பாத்திரத்துக்கு, குறித்த நடிகர் பொருந்தவில்லை; அவரது தோற்றமும் பேச்சும், வெளிநாட்டில் உள்ளவரைப் போலுள்ளது!), ஏனைய நடிகர் எல்லோருமே இயல்பாகப் பேசி - இயல்புடன் நடக்கின்றனர்; தமிழகப் படங்கள் போல் மிகைநடிப்பு இல்லாமை, பாராட்டத்தக்கதே! பாக்கியம், கமலினி (முந்தைய /பிந்தைய), கனகு, சிவப்பிரகாசம், மணவி சற்குணம், இரண்டு மகன்மார், (பிந்தைய) செந்தில், தங்கராசு பாத்திரங்கள் மனதில் பதிக்கின்றன! தாய் பாத்திரம் சில இடங்களில் கதைக்கும் போது, செயற்கைத்தனமாகப் படுகிறது; ஆயினும், அவ்விடங்களில் சற்று வேகமாகக் கதைத்தால் இயல்பாகிவிடும்.

ஆரம்பத்தில் பின்னணியில் சிவப்பிரகாசத்தின் குரல் ஒலிக்க பல காட்சிகள் காட்டப்படுவது, விவரணப் படத்தின் பாணியில் உள்ளது; ஆனால் அது, தன்னுணர்வுடனேயே நெறியாளரால் கையாளப்படுகின்றது ஓர் உத்தியாக! இவ்வுத்தியை புகழ்பெற்ற வங்காள நெறியாளரான மிரினாள் சென்னின் புவன் ஷோம் திரைப்படத்திலும் காணலாம்.

உரையாடல்கள் இருந்தாலும், காட்சிநூப வெளிப்பாடு படத்தை நிறைத்திருக்கின்றமை முக்கியமானது; திரைப்படம் காட்சிநூப ஊடகம் என்ற புரிதல் நெறியாளருக்கு இருக்கிறது! ஊரில் நடைபெறுவன கறப்பு - வெள்ளையிலும், நோர்வேயில் நடப்பவை வர்ணத்திலும் வேறுபடுத்திப் படமாக்கப்பட்டுள்ளன. பல்வேறு கோணங்களில் காட்சிகள் பதிவுபெற்றுள்ளன; அண்மைக் காட்சிகள் பலதடவைகளில் பொருத்தமாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன. நல்லையா ஸ்ரீகாந்தன், D. சுரேஷ்குமார் ஆகியோர் - பாராட்டத்தக்க வகையில் ஒளிப்பதிவைச் செய்துள்ளனர்.

சைக்கிள் கடையின் முன்பாக (புதிய அலங்காரத் தோடுகள் அணிந்த) கமலினி நின்று, சற்றுத் தொலைவில் நிற்கும் கனகுவைச் சோகமாகப் பார்க்கிறாள்; அவனும் கைகட்டியபடியே அசையாமல் அவளைப் பார்க்கிறான். பாக்கியம் வந்து, மகளின் கையைப் பிடித்து இழுக்காத குறையாகக் கூட்டிச்செல்லும் காட்சி, மனதில் பதிக்கிறது.

நோர்வேயில், கனகுவின் அவல மரணச் செய்திகேட்டு மௌனமாய்க் கமலினி கலங்கும் காட்சியின் பின், காற்றில் அசையும் இரண்டு பனைமரங்களின் காட்சிச் சட்டகம் - துயர இசையுடன் காட்டப்படுவது, அருமை! ரஷ்யக் கவிஞர் அன்னா அகம்தோவாவின் 'பிரிவு' கவிதையில் வரும், "தூய ஊற்றினருகில், 'செடார்' மரங்கள் அலைப்புறுகின்றன." என்னும் வரிகள், எனது நினைவுத் திரையில் நிழலாடின!

இறுதிக் காட்சியில், பழைய வடிவத்திலான தோடுகளைத் தாயின் கையில் கண்ட இளைய மகன் அதுமற்றி விசாரிக்க, சிறிய புன்முறுவலுடன், "ஓம்மமா

பழகதான்; இருபத்தாறு வருஷப் பழக" எனத் தாய் சொல்கிறாள். உடனே, "அம்மா... இது, கனகு அங்கிள் தந்ததுதானே?" என மூத்தவன் கேட்டு, பிறகு தாங்களே இரண்டு தோடுகளையும் ஆளுக்கொன்றாய்த் தாயின் காதுகளில் பூட்டுகின்றனர். அப்போது, கனகு கமலினியின் காதுகளில் முன்னர் தோடு பூட்டிய காட்சி தோன்றுவது, மனதில் நெகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது.

**

இரண்டொரு இயற்கைக் காட்சிகளைத் தவிர ஏனைய ஈழத்துக் காட்சிகள், நோர்வேயிலேயே படமாக்கப் பட்டுள்ளன; அதற்காக வீடு, சைக்கிள் கடை, கடலைக் கடை, பொன்வயல் என ஊர்ப்பெயரின் அறிவிப்புச் சுவர் முதலியவற்றுக்குரிய "செட்" வடிவமைக்கப்பட்டுப் படமாக்கப்பட்டுள்ளன; இதனால் நாடகத்துக்குரிய தோற்றம் தெரிகிறது. கோவிலின் உட்புறம்/வெளிப்புறம் என்பன, அது வெளிநாட்டுக் கோவில் என்பதையே காட்டுகின்றன. சில காட்சிகள் - சைக்கிள் கடை முன் கமலினி நிற்பது, பாக்கியம் சற்குணத்தைக் கோவில் முன்புறம் சந்திப்பது போன்றவை, நிழற்படங்களைக் கணினிமூலம் பயன்படுத்தி உருவாக்கப்பட்டவையாக உள்ளன. இவை திரைப்படத்தின் இயல்புத்தன்மையைக் குறைக்கின்றன. மேலும், கனகு கமலினியை வைத்துச் சைக்கிள் ஓடும் காட்சியில், பின்னணிக் காட்சிகளை ஓடவிட்டு - முன்புறம் கனகுவும் கமலினியும் வெறுமனே அசைவதைப் படமாக்கியுள்ளனர். தமிழகத் திரைப்படங்களில், பிரபல கதாநாயகன்/நாயகி தேர், மோட்டார் வாகனம், சைக்கிள், குதிரை செலுத்துவது/ஓடுவதான காட்சிகளை (அரிதான புறநடைகள் இருக்கலாம்) இவ்வாறுதான் படமாக்குவர். கதையிலுள்ள ஈழத்துக் காட்சிகளை இங்கேயே படமாக்குவதன்மூலம் இக்குறைகளைத் தவிர்த்திருக்க வேண்டும்!; அப்படிச் செய்திருந்தால், திரைப்படம் இன்னும் வலுவுள்ளதாக மாறியிருக்கும்!

ஆயினும், இக்குறைபாடுகளுடனும் இத்திரைப் படைப்பு, திரைப்பட ஆர்வலனான என்னில் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதைக் குறிப்பிடவே வேண்டும்! எம்மவர் பற்றிய காத்திரமான கதை, சிறந்த பாத்திரச் சித்திரிப்பு, கூர்மையான - அறிவுபூர்வ உரையாடல்கள், சிறந்த ஒளிப்பதிவு, காட்சிகளுக்குப் பொருத்தமான பின்னணை (இசையமைப்பைச் செய்த ஏ. குமார் பாராட்டுக் குரியவர்.), வானொலியில் ஒலிக்கும் பாடல்கள் (சிலவற்றையாவது புதிதாக ஆக்கியிருக்கலாம் என்ற ஆதங்கம் உண்டுதான்!), முன் பின்னாகக் காட்சிகளை வைப்பதும், இறுக்கமானதாகச் செய்யப் பட்ட படத்தொகுப்பும் என்பன சாதகமான அம்சங்களாக உள்ளன. முக்கியமாக - தமிழகத் திரைப்படங்களின் (தேவையற்ற) மசாலா அம்சங்கள் எதுவுமே இத்திரைப் படத்தில் இல்லையென்பது, குறிக்கத்தக்கது. திரைக்கதை, தொகுப்பு, நெறியாளர்களை வற்றைக் கையாண்ட சிவசாமி பிரேமராஜ் - ஆற்றலுடன் இவற்றைக் கையாண்டு, நல்ல படைப்பொன்றை உருவாக்கி அளித்துள்ளார்; அவரையும் 'துரண்ணியம் தமிழரங்கம்' அமைப்பையும் பாராட்டுவோம்!

"நாமும் நமக்கென்றொரு நலியாக் கலையுடையோம்" என்ற, கவிஞன் ஷஹாகவியின் வரிகளை நிதர்சனமாக்கும் இத்தகைய படைப்புகளை ஊக்குவிக்கவேண்டிய பொறுப்பு, ஈழத்திலும்/புலம்பெயர் நாடுகளிலுமுள்ள எம்மவருக்கு உள்ளதென்பதை உணர்ந்துகொள்வோம்!

சும்மா இருக்கிறா என்று சொல்லப்படும் அம்மா குறித்து...

'இன்பத்தை கருவாக்கினாள் பெண்'

உலகத்தில் மனிதனை உருவாக்கினாள் பெண்'

தாய்மை என்ற உணர்வை போற்றும் வகையில், உலகம் முழுவதும் வெவ்வேறு திணங்களில், உலக அன்னையர் தினம் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. அமெரிக்கா உட்பட உலக நாடுகளில் 46 நாடுகள் வருடந் தோறும் மே மாதம் இரண்டாவது குாயிற்றுக்கிழமையை உலக அன்னையர் தினமாகக் கொண்டாடி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

உலகளவில், பன்மைத்துவ மொழிப் பரப்பில், தாய்மை என்ற உணர்வை, அம்மா என்ற ஒற்றை குவிமையச் சொல்லாகச் சுட்டி நிற்கிறோம். ஆனால், இந்த "அம்மா என்ன செய்கிறாள்?" என்று கேட்டமாதிரித்தில், "சும்மா இருக்கிறாள்" என மிகச் சாதாரணமாக பதிலளித்து விடவும் செய்கிறோம்.

"சும்மா இருத்தல்" என்பது, வேலை ஒன்றும் செய்யாமல் இருத்தல், களைப்பாறி இருத்தல், வீணே இருத்தல் என்று என்னளவில், "சும்மா" பன்மைத்துவமுடைய சொல். ஆக, "அம்மா சும்மா இருக்கிறா!" என்ற பதில் எத்துணை பொறுத்தப்பாடுடையது?.

காலையில் எழுந்தது முதல், இரவு படுக்கைக்குச் செல்லும் வரை, இயந்திரத்தை விடவும் மிக அழுத்தத் திருத்தமாக வேலைகளை செய்வனே செய்து முடிக்கும் பெண்ணைவளை, "சும்மா இருக்கிறா!" என சர்வசாதாரணமாகச் சுட்டிவிடவும் செய்கிறோம்.

நமது பொது புத்தியில், ஊதியம் பெற்றுச் செய்யப்படுவது தான் "வேலை" என்ற சிந்தனை, காலாதிகாலமாகப் பதிய வைக்கப்பட்டிருப்பதால், அம்மா செய்யும் வேலைகள் எல்லாம், சும்மா என்ற கணக்கில் போய்விடுகிறது.

"அம்மா சும்மா இருக்கிறா" என்ற மிகச்சாதாரண, அதேவேளை பரவலான பிரயோகம், ஆனால் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரிய ஒரு விடயம் கலாநிதி, சி. ஜெயசங்கரின் "அம்மா சும்மா இருக்கிறா" குறுநாடகவழி கேள்விக்கிடமாக்கப்படுகிறது.

இந்த 21^{ஆம்} நூற்றாண்டில், பெண் விடுதலை குறித்த சிந்தனைகள், பல்வேறு பரிமாணங்களில், பேசப்பட்டுவருகின்ற நிலையில், வீட்டு சமையலறையில், மௌனித்து விடப்பட்டிருக்கும் அம்மா, ஆனால், சும்மா இருப்பதாக ஓங்கி ஒலிக்கும் அச்சுபிசகாத வாதம் கேள்விக்கிடமாக்கப்படலும், அதன் வழி ஒரு சமூக விடுதலையை சாத்தியபாடாக்கலும் என்ற பிரக்ஞை நிலையில், "அம்மா சும்மா இருக்கிறா" குறுநாடகம் பிரவேசமாகிறது.

- இரா.சலக்ஷனா.

நாடகம்

கலாநிதி, சி. ஜெயசங்கர்

அம்மா சும்மா இருக்கிறா?!

ஏன்டி குட்டி என்னடி குட்டி என்னாடி செய்தாய்
அம்மியடியில் கும்மியடித்தேன் சும்மாவா இருந்தேன்
ஏன்டி குட்டி என்னடி குட்டி என்னாடி செய்தாய்
ஆட்டுக் குட்டிக்கு ஆறுதல் பண்ணினேன் சும்மாவா இருந்தேன்.

(நாட்டார் பாடல்)

(என்ற பாடலைப் பாடிக்கொண்டு ஊர்வலமாக வந்து சேர்தல், வட்டமாக ஆடி அசைதல்)

சங்குப்பித்தள
சருகுப்பித்தள
எங்கும் எப்பிடி ராஜகட்டளை
கேட்பியனோ?

சங்குப்பித்தள
சருகுப்பித்தள
எங்கும் எப்பிடி ராஜகட்டளை
பாப்பியனோ?

சங்குப்பித்தள
சருகுப்பித்தள
எங்கும் எப்பிடி ராஜகட்டளை
கேள்வியளுக்கு பதில் சொல்லுவியனோ?

ஆசிரியர்: உனது பெயர் என்ன?
மாணவன்: சிவக்குமார்
ஆசிரியர்: உனது அப்பாவின் பெயர் என்ன?
மாணவன்: கந்தசாமி
ஆசிரியர்: உனது அப்பாவின் தொழில் என்ன?
மாணவன்: தச்சத் தொழில்
ஆசிரியர்: அம்மாவின் பெயர் என்ன?
மாணவன்: அன்னலச்சுமி
ஆசிரியர்: அம்மாவின் தொழில் என்ன?
மாணவன்: அம்மா வீட்டில் சும்மா இருக்கிறா!

ஒருவர்: அம்மா சும்மா இருக்கிறார் என்றால், காலையில் எழும்பின தொடக்கம், இரவு வரைக்கும் பாயில குந்திக் கொண்டா இருக்கிறாவு?
ஒருவர்: இல்லாட்டிவாங்கிலதூங்கிக்கொண்டா இருக்கிறாவு?
ஒருவர்: அப்பிடி இல்லாட்டால், கதிரையில் இருந்து காலாட்டிக் கொண்டா இருக்கிறாவு?
ஒருவர்: அம்மா, வீட்டில் சும்மா இருக்கல்ல வேலை செய்யிறாவு, அது எங்களுக்குத் தெரியும்.
ஒருவர்: சும்மா இருக்கல்ல எண்டு தெரிஞ்சா அப்ப ஏன் சும்மா இருக்கிறா எண்டு சொல்லுறம்.

ஒருவர்: அதுதானே, வேலை செய்யிறாவு
எண்டு சொல்றதில்லை?

ஒருவர்: அம்மா என்ன சம்பளம்
எடுக்கிறாவா?

ஒருவர்: அப்படியெண்டால் சம்பளம்
எடுக்காத உழைப்புக்கு மதிப்பே
இல்லையா?

ஒருவர்: அது அம்மாட கடமைதானே.

ஒருவர்: அம்மா அன்பு, பாசத்தில்
செய்யிறாவு.

ஒருவர்: அன்புக்கும் பாசத்துக்கும் கணக்குப்
போடமுடியுமா?

ஒருவர்: அன்புக்கும், பாசத்துக்கும்
கணக்குப்போட
வேண்டாம். செய்யிற வேலைக்கு
கணக்குப் போட்டுப்பாருங்க.

ஒருவர்: அம்மாட உழைப்புக்கு சம்பளம்
குடுக்கிற எண்டா எவ்வளவு குடுக்க
வேணும்?!

(உரையாடல்...)

ஒருவர்: இப்ப கணக்குப் பாத்து
முடியல்லையா?
முடியாட்டி... எல்லாரும் உங்கட வீடுகளா
போயிருந்து நல்லா முடிவெடுங்க. சரியா?

சின்னப் பொண்ணாய் இருக்கும் போது
உலகம் தெரியல்ல எனக்கு எதுவும் புரியல்ல
பெண்கள்படும் வேதனைகள் அறிய முடியல்ல
அப்போது அறிய முடியல்ல

அம்மா வீட்டில் இருக்கும் போது
சும்மா இருக்கல்ல என் அம்மா
வீட்டில் இருக்கும் போது சும்மா இருக்கல்ல
கண்ணுக்குள் வைத்து எல்லாரையும் வளர்ப்பா
உணவும் செய்து கொடுப்பா
படிப்பும் சொல்லிக் கொடுப்பா
அம்மா செய்யும் வேலைக்கோ பெறுமதியில்லை ஆனா
அம்மா யாரும் வீட்டில் சும்மா இருக்கல்ல - இது
(சின்னப் பொண்ணாய்)

நம் நாட்டிற்கு வருமானம் பெண்களால தான்
அபிவிருத்தி அதிகரிப்பதும் பெண்களால தான்
தோட்டத் தொழிலாளியாய்
பெண்களெல்லாம் உழைப்பதும்
ஆடைத் தொழிற்சாலையில்
அதிக பெண்கள் உழைப்பதும்
அவர்கள் படும் துன்பத்திற்கு அளவேயில்லை
ஆனா உழைப்பிற்கேற்ற
கூலியும் கிடைப்பதில்லை - இது
(சின்னப் பொண்ணாய்)

தம் அறிவினாலே உயர்ந்த பெண்கள்
எத்தனை பேருதான்
தம் அறிவினாலே உயர்ந்த பெண்கள்
எத்தனை பேருதான்
உறுதி கொண்ட பெண்களும்
உயர்ந்து நிற்கும் பெண்களும்
சிறந்த சமுதாயத்தை உருவாக்கும் பெண்களும்
இதை எல்லோரும் அறிந்து கொண்ட போதிலும்
இன்னும் பெண்களையே
அடக்கி வைப்பதுமேனோ? - இது
(சின்னப் பொண்ணாய்)
(பாடல் - புலனராஜா விஜிகலா)

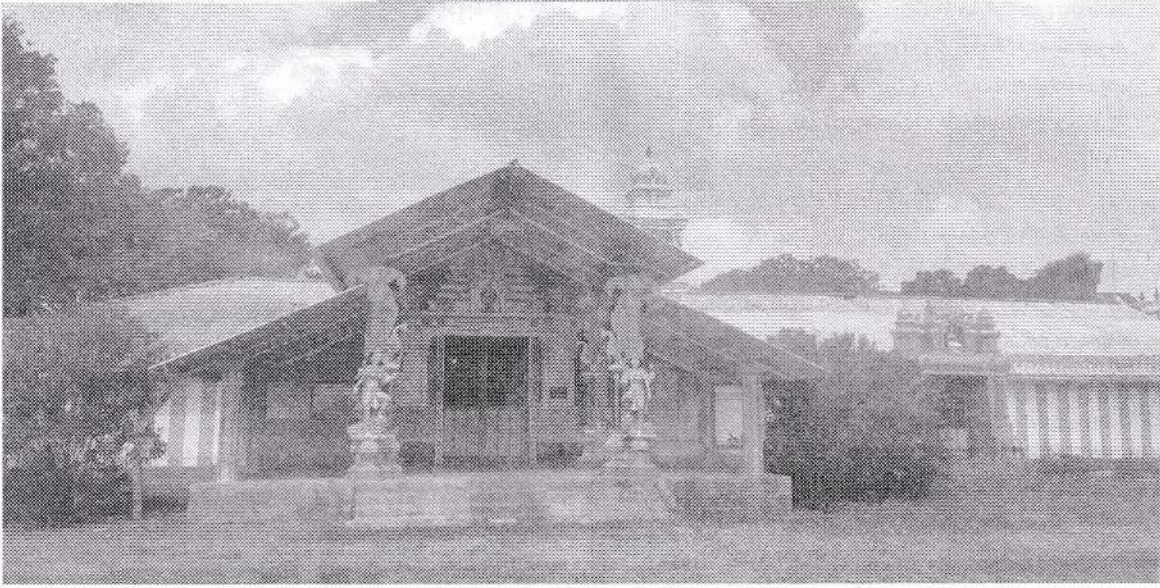
ஒருவர்: காசுகுடுக்காட்டிலும் கணக்கைப்பாத்துவையுங்க.
அப்பதான் கருத்து மாறும். அப்பதான் அம்மா
சும்மா இருக்கிறா எண்டு சொல்ல மாட்டீங்க.

சங்குப்பித்தள
சருகுப்பித்தள
எங்கும் எப்பிடி ராஜகட்டளை
கேட்பியனோ?

சங்குப்பித்தள
சருகுப்பித்தள
எங்கும் எப்பிடி ராஜகட்டளை
பாப்பியனோ?

சங்குப்பித்தள
சருகுப்பித்தள
எங்கும் எப்பிடி ராஜகட்டளை
கேள்வியளுக்கு பதில் சொல்லுவியனோ?

காலம் மறைத்த காப்பியக்கோவில்

யாழ்ப்பாணத்தின் வலிகாமம் மேற்கு பகுதியில் சண்டிலிப்பாய்க்கு அருகே அமைந்துள்ள ஒரு ஊருக்கு மாசியப்பட்டி என்று பெயர். அதை மாகியப்பட்டி என்றும் சொல்வார்கள். அந்தப்பெயர் என் கருத்தைக் கவர்ந்த ஊர்ப்பெயர்களில் ஒன்று. ஏனென்றால் சிங்களத்தில் தமிழ்த் திசைச்சொற்கள் வந்து சேரும் போது சகரம் ஹகரம் ஆவது வழமை. சந்தி - ஹந்தி. சொதி - ஹொதி, இப்படிப் பல உண்டு. ஆனால் சகரம் ககரமாகத் திரியும் இலக்கண விதி ஈழத்தமிழுக்கும் பொருந்துமா என்று சிந்திக்கவைத்த பெயர்களில் ஒன்று இது. மாகியப்பட்டி - மாகியப்பட்டி.

மாகியப்பட்டிக்கு மிக அருகே தான் பிரசித்தமான பெளத்தத் தொல்லியல் மையமான கந்தரோடை அமைந்திருக்கிறது. யாழ் நகரிலிருந்து சுமார் 15 கிமீ தூரம்.

இந்தக் கட்டுரையாசிரியன் கிழக்கிலங்கையைச் சேர்ந்தவன். யாழ்ப்பாணத்துக்கு அடுத்தமுறை போகக் கிடைக்கும் போது, மாகியப்பட்டிக்குப் போகவேண்டும் என்பது அவன் திட்டம். மாகியப்பட்டிக்கா? என்ன காரணம்? காரணம் இருக்கிறது. அதற்கு முதல் ஒரு விடயம் சொல்லவேண்டும்.

ஒரு தெய்வத்தை புகழ்ந்து பாடும் போது அத்தெய்வம் கோவில் கொண்ட எல்லாத் தலங்களை

யும் பாடுவது தமிழ் மரபில் வழக்கமான ஒன்று. அந்த மரபை கிழக்கிலங்கையில் கடந்த முந்நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்ட பல கண்ணகி இலக்கியங்களிலும் காணலாம். கீழைக்கரையின் கண் சப்ப சப்பணகி இலக்கியங்களெல்லாம், ஒரு தலம் மீது பாடப்பட்டவை எனினும், தங்கள் இறுதிப்பாடல்களில் தங்களுக்கு அருகே அமைந்துள்ள ஏனைய கண்ணகியின் தலங்களையும் புகழ்ந்தபடி நிறைவுறுகின்றன. தம்பிலுவில் அம்மன் காவியம், பட்டிமேட்டு அம்மன் காவியம், செட்டிபாறையம் அம்மன் காவியம், பட்டிமேட்டு ஊர்கற்று காவியம், உடுகுச்சிந்து, முதலிய இலக்கியங்களை இதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

இன்றைய மட்டு - அம்பாறை மாவட்டங்களில் அமைந்துள்ள பல தலங்களை இந்த ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கோவில்களின் பட்டியலில் மீண்டும் மீண்டும் காணமுடிகின்றது. உடுகுச்சிந்தில் மட்டும் திருக்கோணமலையின் நீலாப்பளை, மாகாமம் மற்றும் கண்டி ஆகிய தலங்களில் வீற்றிருக்கும் பத்தினியர் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றனர். ஆனால் அந்த மண்ணில் தோன்றிய கண்ணகி இலக்கியங்களில், கிழக்கிலங்கைக்கு வெளியே அடிக்கடி குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆலயம் ஒன்றே ஒன்றுதான். அங்கணாமைக்கடவை.

அங்கணாமைக்கடவை பற்றி தம்பிலுவில்

அம்மன் காவியம், பட்டிமேட்டு அம்மன் காவியம், மண் முனை அம்மன் காவியம், குயில் வசந்தன், ஊர்கற்றுக் காவியம் ஆகிய ஐந்து இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. 25 தலங்களில் வீற்றிருக்கும் கண்ணகியைப் பாடும் எழுபத்திரண்டு பாடல்கள் கொண்ட ஊர்கற்றுக் காவியத்தின் நான்கு பாடல்கள் அங்கணாமைக் கடவையைப் புகழ்கின்றன.

மாகியப்பிட்டிக்கு போகும் ஆசை இருந்தது என்று சொன்னேனே, அதற்குக் காரணம் ஒன்று தான். கீழைக்கரை கண்ணகி இலக்கியங்கள் பாடும் அங்கணாமைக்கடவைக் கோவில் அங்குதான் அமைந்திருக்கிறது. இன்று அதன் பெயர் சண்டிலிப்பாய் மாகியம்பதி கந்தரோடை அங்கணாக்கடவை ஸ்ரீ மீனாட்சிகண்ணகை அம்பாள் ஆலயம். மீனாட்சிக்கே இன்று சூடிய முன்னுரிமை இருக்கும் போதிலும், மக்கள் வழக்கில் கண்ணகையம்மன் கோவிலாகவே அறியப்படுகிறது.

நாவலர் காலத்து சைவ எழுச்சியின் பின்னரான மேனிலையாக்கத்துடனேயே அங்கணாக்கடவையில் மீனாட்சி வழிபாடு, ஆரம்பித்திருக்கவேண்டும். எனினும் அங்கு மீனாட்சியையும் கண்ணகியையும் இணைத்து ஒரு மரபுரை, இவ்வருக்கு அருகே அமைந்தள்ள அள வெட்டி வெளிவயல் முத்துமாரியம்மன் கோவிலில் வழங்குகிறது.

முன்பொருமுறை கடும் வரட்சி நிலவிய காலத்தில் முக்காடு போட்டு வெள்ளைச்சீலை உடுத்த மூன்று பெண்கள் தாகத்துக்குப் பசும்பால் கேட்க, அங்கு வயல் உழுதுகொண்டிருந்த ஒரு உழவனின் பால் வற்றிய மாட்டில் பால் சுரந்ததாகவும், அவர்களின் ஆணைப்படி அவன் எறிந்த மூன்று எலுமிச்சைக் கனிகள் விழுந்த இடங்களில் மூன்று கோவில்கள் எழுந்ததாகவும் கதை செல்கின்றது. இரண்டு எலுமிச்சைகள் விழுந்த மாகியப்பிட்டியில் கண்ணகியும் மீனாட்சியும் கோவில் கொண்டனராம். வெளிவயலில் மூன்றாமவள் முத்துமாரி.

இன்னொரு கதையின் படி, சேரநாட்டில் கண்ணகி அருள்பெற்று யாழ்ப்பாணத்தின் மாதகல்லில் இறங்கிய கயவாகு மகாராசன் அனுராதபுரம் சென்ற போது, கண்ணகிக்கென அமைத்த முதற்கோவில் அங்கணாக்கடவை. மதுரையை எரித்த பின் மனம் வெதும்பி இலங்கை வந்த கண்ணகி ஐந்துதலை நாகவடிவில் நயினாதீவு வந்ததாகவும், அங்கிருந்து களையோடை, சீரணி, கந்தரோடை வழியாக நாகர் கோவில் வரை சென்றதாகவும் இன்னொரு தொன்மம் செல்கிறது.

யாழ் குடாநாட்டின் ஒரேயொரு ஆறான வழக்கையாறு, அங்கணாக்கடவையை அடுத்து ஓடி அராபியில் கடலில் கலக்கிறது. அதற்கு கண்ணகி வழிபாட்டோடு நெருங்கிய தொடர்புண்டு. கண்ணகி ஐந்துதலைப் பாம்பாக மாறி வழக்கிச் சென்ற பாதை அது தான் என்பது தொன்மம். அதன் இருகரையிலும் பல நாகதம்பிரான் கோவில்கள் அமைந்திருப்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். கிழக்கிலும் கண்ணகி நாகத்தோடு இணைத்து தான் சொல்லப்படுகிறான். கீழைக்கரையில் கண்ணகியின் ஆதித்தலங்களாகச் சொல்லப்படும் தம்பிலுவில்லிலும் பட்டிமேட்டிலும் அவளுக்குப் பெயரே

”நாகமங்கலை” என்பது தான்.

கடந்த பெப்ரவரி மாதம் வேறொரு தேவைக்காக யாழ் சென்றிருந்த போது, அக்கோவிலுக்குச் செல்லும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. கோவிலின் முன்புறம் வழக்கையாறும், சுற்றிவர மரங்களும் என்று கோவில் அழகாகத் தான் அமைந்திருக்கிறது. வெயிலேறத் தொடங்கிய பொழுது. நாங்களும் கோவிலுக்குள் நுழைய அர்ச்சகரும் கோவிலைப் பூட்ட நேரம் சரியாக இருந்தது. நிலைமையை விளக்க அர்ச்சகர் பின்கதவை பூட்டி விட்டுச் செல்லுங்கள் என்று சொல்லிக் கிளம்பிவிட்டார். நாங்கள் விட்ட தவறு, அவர் தொடர்பில்லக்கத்தையோ, நிர்வாகத்தார் யாருடைய தொடர்பில்லக்கத்தையுமோ பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. இல்லாவிட்டால் இக்கட்டுரைக்குத் தேவையான மேலதிக தகவல்கள் பல கிடைத்திருக்கக்கூடும்.

ஓரே வளாகத்தில் கண்ணகிக்கும் மீனாட்சிக்கும் அருகருகே கோவில்கள். மீனாட்சியின் கோவிலை நோக்கித் தான் மிரதான வாசல். கண்ணகிக்கும் ஒரு சிறிய நுழைவாயில் இருந்தது. கோவிலில் இப்போதும் திருப்பணி வேலைகள் இடம் பெறுகின்றன. மீனாட்சி அம்மன் சன்னதி ஓரளவு வலம் வந்து வணங்கும் அளவு இருக்கிறது. ஆனால் கண்ணகி கோவில் பற்றை மண்டிக்கிடந்தது. அறிவித்தல் பலகையில் இருந்த அறிவித்தலொன்றில் குளிர்ந்தி என்ற சொல்லைக் காணமுடிந்தது. அது கிழக்கில் இன்றும் கண்ணகி வழிபாட்டில் முக்கியமான சொல்.

சரி. வடக்கில் பல கண்ணகி கோவில்கள் இருக்க, அங்கணாமைக்கடவை மட்டும் ஏன் கிழக்கில் போற்றப்பட வேண்டும்? அதற்கு இரண்டு ஊகங்களை முன்வைக்கலாம்.

முதலாவது ஊகம், கிழக்கில் நிலவும் ஒத்துக் குடா கந்தன் பற்றிய தொன்மத்துடன் தொடர்புடையது. போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் இடம்பெற்ற சமய ஒடுக்குமுறைகளுக்கு அஞ்சி, ஏழு அம்மன் விக்கிரகங்களை எடுத்துக்கொண்டு நாடார் குலத்தவரையும் தன் குடும்பத்தவரையும் அழைத்துக்கொண்டு ஒத்துக்குடா கந்தன் என்பவர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புறப்பட்டு மட்டக்களப்பு வந்ததாகவும், தகவல் பரிமாறலில் ஏற்பட்ட தவறால், அவரை போர்த்துக்கேய உளவாளி என்று அஞ்சி கண்டியரசனின் ஆளுகையின் கீழிருந்த மண் முனை அரசன் கொன்றதையும் அத்தொன்மம் விவரிக்கின்றது.

பின்பு அவர் கொண்டந்த ஏழு விக்கிரகங்களும் வட மட்டக்களப்பில் ஏழு இடங்களில் கோவில் கொள்கின்றன. அந்த ஏழு தலங்களும் எவை எவை என்பதற்கு இன்று சரியான தரவு இல்லை. பிற்காலத்தில் இந்த கோவில்களிலிருந்து இயற்கை மற்றும் செயற்கைக் காரணிகளால் பிரிந்த தரப்பினர் தங்கள் புதிய அல்லது பூர்வீக இடங்களில் தனிக்கோவில்கள் அமைத்திருக்கிறார்கள். இன்று ஓட்டுமொத்தமாகப் பார்த்தால், ஆரையம்பதிக்கும் மகிழருக்கும் இடைப்பட்ட, மட்டக்களப்பு வாவியின் இருபுறமும் எழுவான் கரையிலும் படுவான்கரையிலும் அமைந்துள்ள பத்துக்கும் மேற்பட்ட கோவில்கள் இந்த ஏழு தலங்களின் பின்னணியில் எழுந்தவை ஆகலாம்.

ஏழுகோவில் தொன்மத்தில் சொல்லப்படும்

கந்தனின் சொந்த ஊரான ஒத்துக்குடா யாழ்ப்பாணத்தில் எங்கிருந்தது என்பது இன்று தெரியவில்லை. ஆனால் அங்கணாக்கடவைக்கு கிழக்கில் வழங்கப்படும் முக்கியத்துவத்தை சிந்தித்து, ஒத்துக்குடாவானது அங்கணாமைக்கடவைக்கு அருகாக வழக்கை யாற்றின் கரையில் அல்லது அராலிப்பகுதியில் அமைந்திருந்த ஏதேனும் பழைய ஊர் என சந்தேகிக்கலாம்.

எனினும் இதை உறுதிப்படுத்துவதில் உள்ள சிக்கல் என்னவென்றால், அங்கணாமைக்கடவையை முன்னிலைப்படுத்தும் தம்பிலுவில் மற்றும் பட்டிமேடு கோவில்களுக்கு ஒத்துக்குடா கந்தன் தொன்மத்துடன் நேரடித் தொடர்பேதும் இல்லை.

எனவே அடுத்த இரண்டாவது ஊகத்தைப் பார்த்தோமானால், கயவாகு தொன்மம் சொல்வது போல, இலங்கையில் எழுந்த முதல் கண்ணகி கோவில் அது ஆகலாம். இலங்கை முழுவதும், வற்றாப்பளைக்குச் சமனான, அல்லது வற்றாப்பளையை விட அதிகமான முக்கியத்துவம் ஒருகாலத்தில் குடாநாட்டு அங்கணாமைக்கடவைக்கு வழங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். எனவே மட்டக்களப்பில் உருவான கண்ணகி கோவில்களெல்லாம், அதை ஆதி கண்ணகி தலமாக போற்றி தங்கள் தங்கள் இலக்கியங்களில்

பதிவு செய்து வைத்திருக்கின்றன.

இந்த இரண்டாவது ஊகம் தான் சரி என்றால், இன்று அங்கணாமைக்கடவை கோவிலின் இன்றைய நிலையைப் பார்த்து நாம் பரிதாபம் மட்டுமே பட முடிகின்றது. வரலாற்றின் செல்திசை புரிந்துகொள்ள முடியாதது. தெய்வங்களே அந்தக் காட்டாற்று வெள்ளத்தில் அடித்துச் செல்லப்பட்டு மறைவதுண்டு. ஒரு காலத்தில் கண்ணகியின் மண்ணாக விளங்கிய யாழ்குடாநாடு, இன்று அவளை பெருமளவு மறந்து நிற்பது காலத்தின் விபரீதச் சிரிப்பு என்றால், கிழக்கிலங்கை வரை புகழ்பெற்று பாடல் பெற்ற பழம்பெரும் கண்ணகி கோவிலொன்று, இன்று அடையாளமிழந்து கேட்பாரற்று உருத்திரிந்து நிற்பது தான் இன்னொரு சோகம். எளிய மானுடர்கள் நாம். ஏக்கப்பெருமூச்சு மட்டுமே விடமுடியும்.

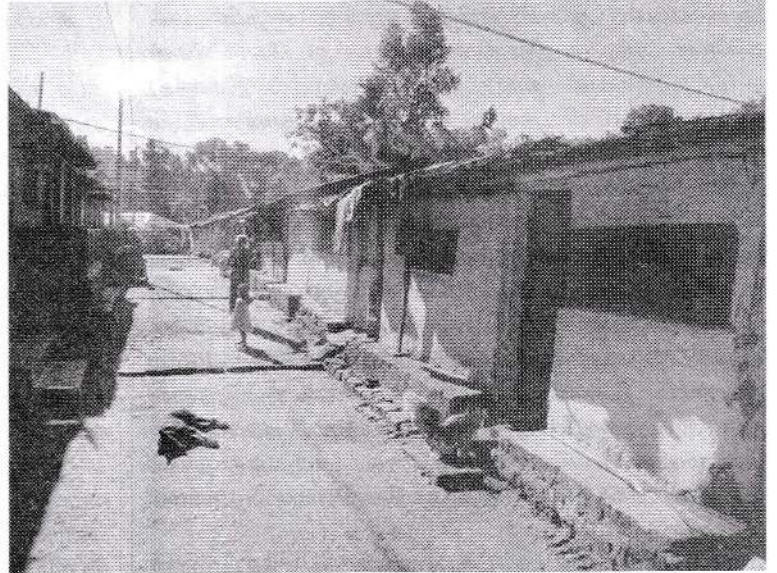
கோவிலை விட்டு வெளியேறும் போது ஆற்றாமையுடன் அவள் கோவிலை திரும்பிப் பார்த்தேன். அங்கணாமைக்கடவையாள் ஓவியமாக அப்போதும் புன்னகைத்துக்கொண்டு தான் இருந்தாள். இந்தக் கணக்கெல்லாம் உன்னைப் போன்ற சிறியவர்களுக்குப் புரியப்போவதில்லை என்று சொல்லி யிருப்பாள் என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

இலவு காக்கும் மலைக்கிளிகள்

ஷெல்லிதாசன்

புரியாத புதிராக
தெரிந்தும் தெரியாத மர்மங்களாக...
எமது குடியிருப்புக் காம்பராக்கள் மாத்திரம்
சீதையாய் அடிக்கடி
தீக்குளிக்கின்றனவே
ஏந்தப்(பல)ராமர்களின்
ஏவலின்படியோ நாமறியோம்!

மழையோ, புயலோ
மண்சரிவுகளோ
இயற்கை அனர்த்தங்கள் எதுவோ
நேரகாலமின்றி எம்மை நோக்கியே பாய்ந்து
உயிரெடுக்கவல்லவா
கங்ஙணம் கட்டி நிற்கின்றன.
ஏன் இப்போதெல்லாம்
குளவிகளுக்குக் கூட
அசட்டுத் துணிச்சல் வந்து விட்டது.
கேட்கப் பார்க்க யாருமேயில்லா
ஏதிலிகள் நாமென்பதை அவைகூட
அச்சொட்டாக அறிந்து கொண்டன போலும்
அதுதான் எம்மை அவை
தூரத்திக் கொட்டி
எமகிங்கர்களாய் உயிர் குடித்து
ஓடி மறைகின்றனவோ?

தொழிற்சங்கத் தலைவர்களின்
பந்தா அரசியற் பதவிகளுக்காய்
மாறி மாறி வோட்டுப் போடும்
இலவுகாக்கும் "மலைக்கிளி" மனப்பான்மை
எப்போதா தொலையும் வீரச்சாமி
அப்போயதுதானா எமக்கு விடிவு
அதுவரை...!

அவள் தான். அது அவளே தான். அவள் மாறிவிட்டாள். ரொம்ப...மனதளவில் மட்டுமல்ல. உடல் அளவிலும் மற்றும் அழகிலும் அவள் மாறிவிட்டாள். இவனை கிறங்கடித்தவள். கிறுக்குப் பிடிக்க வைத்தவள். மொத்தமாகவே கொள்ளையிட்டவள். அணு அணுவாய்க் கொண்டு தீர்த்தவள். இதோ...இவன் முன்னே பத்து அடி தூர வித்தியாசத்தில் இருக்கின்றான். அவள் இவனைக் காணவில்லையா? இல்லை கண்டு கொள்ளவில்லையா?

இவனை அவள் மீது மையல் கொள்ள வைத்த அந்த நீண்ட அடர்த்தியான கரிய கூந்தல். அதைக் காணவே இல்லை. அதை அவள் கத்தரித்து இருந்தான். இவனுக்கு முதுகைக் காட்டிக் கொண்டு இருந்தவளின் முகத்தை முழுதாய்ப் பார்க்க முடியவில்லை. என்றாலும் அது அவளே தான். அதே கணீர் என்ற குரல், கல கல என்ற சிரிப்பு. அது அவளே தான். அவள் திரும்பிக் கதைக்கும் போது பக்கவாட்டில் தெரியும் கன்னத்து மச்சம். அது அவளே தான். அவள் தான் நர்மதா. இவனது நர்மி.

அவளருகில் இருப்பது யார்? ஆம். ஓர் ஆடவன். அவள் ஆண்மகனின் அருகில் இருந்தான். அருகில் மட்டுமல்ல. மிக ஐக்கியமாக. அவள் கழுத்தை அவதானித்தான். திருமணமானதற்கான தடயத்தைக் காணவில்லை. இந்தக் காலத்தில் யார் தாலியுடன் வலம் வருபவர்கள்? அவனது தோள்களில் உரச உரச ஏதோ கொஞ்சிக் கொஞ்சிக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் தலை அசைத்தவாறு அவளது கதையை செவி மடுத்த வண்ணம் இருந்தான். அவள் ஒரு முறையாவது

திரும்பிப் பார்க்க மாட்டாளா? என்று இவன் மனம் ஏங்கியது.

“ரிக்கட் எடுக்காதாக்கள் இருந்தா எடுங்கோ ரிக்கட்” என்று நடத்துனன் சத்தமிட்டவாறு பின் நோக்கி நடந்து வந்தான். ஏற்கனவே பதிவு செய்து ரிக்கட் எடுத்தவர்கள் தமது ரிக்கட்டுக்களைக் காட்டினார்கள். நர்மியுடன் வந்தவன் ரிக்கட் எடுத்தான்.

“இரண்டு வெள்ளவத்தை”

அந்த அரைச் சொகுசுப் பேருந்து இருளைக் கிழித்தவாறு வேகமாகப் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. எனினும் அதன் ஓடும் வேகம் தெரியவில்லை. அலுங்காமல் குலுங்காமல் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவனது மனமோ குழம்பிய குட்டையைப் போல் கலங்கிய வண்ணம் இருந்தது. எப்படியும் பஸ் முறிகண்டிப் பிள்ளையாரில் நிற்கும். அப்போ பார்க்கலாம் என அவன் எண்ணினான். மெல்ல யன்னல் சீலைகளை விலக்கிப் பார்த்தான். போகும் இடம் தெரியவில்லை. அவன் மனசைப் போல் வெளியிலும் இருட்டு மயமாய் இருந்தது.

மெல்லக் கண்களை மூடிச் சரிந்து கொண்டான். அவனது சிந்தனைக் குதிரைகள் சிலிர்த்துக் கொண்டு பின்னோக்கி ஓட ஆரம்பித்தன.

அந்தக் கிராமத்துப் பாடசாலையில் இருந்து குறித்த அந்த வருடத்தில் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவானவர்கள் இவர்கள் இருவரும் தான். பகிரதன் எனப்படும் நம்ம பகி. நர்மதா எனப்படும் நம்ம நர்மி. யுத்தம், இடப்பெயர்வு என மாறி மாறி நடைபெற்ற காலம். பகிக்கு முகாமைத்துவக் கற்கையும் நர்மிக்கு

காதலாகிக் கசிந்து

சி. சிற்றங்கன்

வணிகக் கற்கையும் கிடைத்திருந்தது. அந்நேரத்தில் முல்லைத்தீவில் இருந்து யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் வருவது என்பது சிறிய விடயமல்ல. வன்னியும் யாழ்ப்பாணமும் துண்டிக்கப்பட்டிருந்த காலம் அது. பிணையாள் ஒருவரை வைத்துப் பாஸ் எடுக்க வேண்டும். பின் பல சோதனைச் சாவடிகளைக் கடந்து திருகோணமலை சென்று பின் கப்பலுக்குப் பதிந்து காத்திருந்து, சரக்குக் கப்பலில் ஓர் முழுநாள் பயணம் செய்து, துர்நாற்றம், தலைச்சுற்று, சத்தி என்பவற்றை யெல்லாம் கடந்து, ராணுவச் சோதனைகள் எல்லாம் வேதனையுடன் முடித்து பல்கலைக்கழகம் வந்து சேர்வது என்பது பகிரதப் பிரயத்தனம்.

நர்மதாவின் அனைத்து விடயங்களையும் பகி தான் கவனித்தான். கப்பலில் அவள் சத்தியெடுக்கும் போது இவன் தண்ணியாக நிற்பான் என்றால் பாருங்களேன். அவளது பயணப்பைகளைச் சுமப்பதும் இவன் தான். ஒரு முறை பயணப்பைகளைச் சுமந்தவாறு வரிசையில் நிற்கும் போது அவள் கேட்டாள்.

“நான் உங்களுக்கு கஸ்ரம் தாறனா?”

“இல்லையே”

“நீங்க சும்மா சொல்லுறீங்க”

“சத்தியமா சொல்லுறன். ஒரு கஸ்ரமும் இல்லை.”

“சுமையாக இல்லையா?”

“சுமமான சுமைதான். அதுவும் இப்படி ஒரு அழகு பக்கத்தில் நிற்கும் போது இது ஒன்றும் சுமையாய்த் தெரிவதில்லை. இந்த வெய்யில் கூட கூடவில்லை என்றால் பாரன்” என்றான்.

“சும்மா போங்கோ. நீங்க பொய் சொல்லுறீயன்” என்றாள் அவள். அவளுக்கு உள்ளூர் சந்தோசமாக இருந்தது.

இவர்களது உறவைப்பற்றி இவர்களுடன் பயணிக்கும் ஏனைய பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் “காதல்” என அரசல் புரசலாக கதைக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

ஒரு முறை குமண கப்பல் மூலம் காங்கேசன் துறைமுகம் வந்தவர்கள் வரிசையாக கப்பலில் இருந்து இறங்கி தகரக் கொட்டகை ஒன்றில் தங்கி நின்றனர். சுமார் ஆயிரத்து இருநூறு பேர் வரை குழுமியிருந்தனர். இனி சோதனை முடித்து பஸ்களில் ஏற்றுவார்கள். தகர வெட்கை, சன வெட்கை அனைத்தும் சேர்த்து வேர்த்து ஒழுகி உடல் பிசுபிசுத்தது. வரிசையாக சோதித்து பஸ்ஸில் ஏற்ற தொடங்கினார்கள்.

“எப்போதும் என்னோடு நீ வருவாயா?” என்றான் பகி.

“நான் அப்படித் தானே வாறன்” என்றாள் நர்மி.

“வாழ்நாள் முழுவதும்...” என்று இழுத்து அழுத்திக் கூறினாள்.

“.....”

சத்தத்தைக் காணவில்லை. திரும்பிப் பார்க்க அவனுக்கு சங்கடமாக இருந்தது.

“மௌனம் சம்மதமா?” என்றான்.

அதற்கும் பதிலைக் காணவில்லை. மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவள் பத்து அடி தள்ளி

பின்னால் நின்றிருந்தாள். இனி அவளுக்கு அடுத்த பஸ். திடுக்கிட்டான் பகி. உடனே ஓடிச்சென்று

“எக்ஸ் கியூஸ் மீ. சீ இஸ் மை பிரெண்ட். வீ ஆ யூனிவர்சிட்டி ஸ்ருடண்ட்ஸ்” என்று பல்கலைக்கழக அடையாள அட்டையைக் காட்டினாள்.

“யண்ட...யண்ட...” என்று துவக்கைத் தூக்கியவாறு அடிக்கப் போனான் ஆமிக்காரன். உடனே நர்மி ஓடிவந்து இடைமறித்தாள்.

“சேர்... பிளீஸ் சேர்... கி இஸ் மை போய் பிரெண்ட்” என்றாள் கெஞ்சலாக.

கடைசியில் காதலுக்கு மரியாதை கொடுத்தான் அந்தக் காக்கிச்சுட்டைக்காரன். இவ்வாறு தான் அவர்களது காதல் மொட்டவிழத் தொடங்கியது. மொட்டவிழ்ந்த காதல் பூவாய் மலர்ந்து மணம் வீசத் தொடங்கியது. பல்கலைக்கழகம் முழுவதும் அதன் மணம் கமழ்ந்தது.

இவர்களது பல்கலைக்கழகக் காலம் கல்வியிலும் காதலிலும் கரை புரண்டோடி கடைசி வருடத்தில் வந்து நின்றது.

பிரியாவிடைக்கான ஒன்றுகூடல். அந்த பிரதான மண்டப வாயில் மிக அழகாக மாணவர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பல வர்ண பட்டாம்பூச்சி களாக மாணவிகள் தம்மை அலங்கரித்த வண்ணம் வருகை தந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பகி தன்னவளின் வருகைக்காக காத்திருந்தான். அழகு தேவதை போல் அவன் முன் வந்து நின்றாள். அவள் தன்னை நேர்த்தியாக அலங்கரித்து இருந்தாள்.

பகி அவள் அழகைப் பார்த்து திகைத்து நின்றான். “என்ன... அப்படிப் பாக்கிறீங்க?” வெட்கப் பட்டாள்.

“எனக்குச் சொந்தமான அழகை நான் ரசிப்பன்” “அதற்கு இப்படியா.....?”

நாணத்தால் முகம் சிவந்தது. இருவரும் மண்டபத்தில் ஓர் ஓரமாக சென்று அமர்ந்தனர். நிகழ்ச்சிகள் தொடங்கி நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் இவர்கள் இருவரும் இன்னொரு உலகத்தில் இருந்தனர்.

திடீரென்று நர்மியின் முகத்தில் சோகம் இழையோடியது. அதனை பகி கண்டு கொண்டான். மனதின் கண்ணாடி முகம் அன்றோ.

“ஏன் என்னவோ பறிகொடுத்தது போல் இருக்கின்றாய்?”

“நான் உங்களைப் பறிகொடுத்திருவனோ என்று பயமா இருக்கு” என்றாள்.

“லூசு மாதிரிக் கதைத்து என்ற மூட்டக் குளப்பாத” “சண்ட மோசமா நடக்கிற படியால எங்கட

குடும்பம் இந்தியா போற ஐடியாவில் இருக்கினம்.” அதிர்ந்து போனான் பகி. அச்சமயம் “ஜெயசிக் குறு” இராணுவ நடவடிக்கை மூலம் அதிகளவான வன்னிப் பிரதேசங்கள் ராணுவத்தால் கைப்பற்றப்பட்டு இருந்தது.

“எப்பிடி போவியள்”

“போட்டுல....கள்ளமா....”

“நீயும் போறியோ?”

“நான் எப்படித் தனிய நிக்கிறது?”

“அப்ப... என்னைக் காதலிச்சது எல்லாம்

பொய்யா?”

“இல்லையே... ஏன் உப்பிடிக்கதைக்கிறீங்க?”
பொல பொலவென அவள் கண்களால் கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

“உண்மையாக உங்கள் மட்டுமல்ல இந்த மண்ணையும் விட்டுப் போக எனக்கு விருப்பமில்லை”
அவளால் கதைக்க முடியவில்லை. கைக்குட்டையால் மூக்கை துடைத்து துடைத்து அழுதாள்.

“ஓக்கே...ஓக்கே... அழாத. எல்லாரும் பாக்கிறாங்க. வீட்டுக்காரரோடு நீ போ. ஆனா என்னை மறந்திடாத.” என்று கூறினான் பகி.

நிகழ்வு முடியும் மட்டும் இருவரும் கதைத்து காத்திரமான சில முடிவுகளை எடுத்திருந்தனர். அதில் ஒன்று யாருக்காகவும் தங்கள் காதலை விட்டுக் கொடுப்ப தில்லை. இது தான் அவர்களது கடைசி சந்திப்பு.

அதன் பின்னர் யுத்தம், இடப்பெயர்வு என்று வாழ்க்கை உருண்டோடியது. இக்காலத்தில் பகி அவளைத் தேடாத இடம் இல்லை. அவள் சொந்த இடத்தில் இருந்து இடம்பெயர்ந்திருந்ததை அறிந்திருந்தான். ஆனால் அவளைக் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. அவள் கொடுத்திருந்த ஒரேயொரு தொலைபேசி இலக்கமும் செயலிழந்து இருந்தது.

“இந்தியா சென்றிருப்பாளோ?”

அதன் பிற்பாடு இப்பொழுது தான் அவளைப் பார்க்கிறான்.

“பதினைந்து நிமிடம் தான் பஸ் நிற்கும். கோயிலுக்கு போற ஆக்கள் போட்டு வாங்க.” என்றான் நடத்துனன். திடுக்கிட்டு விழிப்பிற்கு வந்த பகி முறிகண்டி வந்ததை உணர்ந்து இறங்கினான். அவர்கள் இருவரும் கோயிலை நோக்கிச் சென்றனர். மந்திரத்தில் கட்டுண்டவனாக அவர்கள் பின் சென்றனர். அவர்கள் கை, கால், முகம் கழுவி பிள்ளையாரைச் சுத்தி வந்து கும்பிட்ட பின் கச்சான் வாங்குவதற்கு பெட்டிக்கடை ஒன்றின் முன் நின்றுருந்தனர். இது தான் தருணம்.

பரபரப்புடன் கிட்டப் போய் “எக்ஸ் கியூஸ் மீ. நீங்கள் நர்மி தானே?” என்றான்.

அந்தப் பெண் இவனைப் பார்த்து திடுக்கிட்டவளாய் பேந்தப் பேந்த முழித்தாள்.

“என்னைத் தெரியுதா? நான் தான் பகி” இதைச் சொல்லும் போது அவன் நாக்குளறியது.

தலையை மாத்திரம் தெரியாது என்பது போல் அசைத்தாள்.

“என்னமாய் நடக்கின்றாள். காதல் துரோகி. நயவஞ்சகி.” என்றெல்லாம் அவன் மனம் திட்டியது.

அவளோடு வந்தவன் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான் “உனக்கு இவரைத் தெரியாதாம்மா?”

“தெரியாது” என பட்டென முகத்திலடித்தது போல் சொல்லி விட்டு பஸ்ஸிற்குள் ஏறினாள். இவன் இதயம் கொத்துக் குண்டாக வெடித்து வெடித்துச் சிதறியது. ஒரு அழகான பொய்யை அம்மணமாக அவிழ்த்து விட்டுப் போகின்றாள் என அவன் மனம் வசை பாடியது. திட்டித் தீர்த்தது.

இவன் சங்கடத்தை அறிந்த அந்த இளைஞன்

“அவள் நர்மி தான். என் தங்கச்சி. உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று வினாவினான்.

அதிர்ந்து போனான் பகி.

“என்னை உங்களுக்குத் தெரியுமா? உங்க அயல் கிராமம்”

“இல்லை. நான் வேளைக்கு வெளிநாடு சென்றுவிட்டன்”

“நான் நர்மியுடன் யூனிவெர்சிட்டியில் படித்தனான்...”
சொற்கள் தொண்டைக்குள் சிக்கிக் கொண்டன.

“சொறி தம்பி. அவளுக்கு இப்ப எதுவுமே ஞாபகம் இல்லை.”

மீண்டும் அதிரந்தான் பகி. அவனது சகோதரன் தொடர்ந்து சொன்னான்.

“அவளுக்கு அம்மா, அப்பா மற்றும் தன் உறவுகளை மட்டும் தான் தெரியும். மற்றவை எல்லாம் மறந்து விட்டாள். அவள் படித்தது, அவளது பிரண்ட்ஸ் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டாள். இது ஒரு மூளை சம்பந்தப்பட்ட நோய். அவள் இப்போ ஐஞ்சு வயதுப் பிள்ளை மாதிரித் தான்...” கவலை தோய்ந்த குரலில் சகோதரன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் கண்கள் கண்ணீரில் மிதந்தன. அவன் தொடர்ந்து சொன்னான்.

“அவள் சாப்பாட்டைக் கூட மறந்து விடுவாள். நாங்கள் தான் தீத்துவது. நாங்கள் எல்லோரும் அவளைக் குழந்தையைப் போல் கவனித்து வருகின்றோம்.”

இப்போ இவன் கண்கள் குளமாகின.

“இதனைக் குணப்படுத்த முடியுதா?”

“இது ஒரு வகை மூளை அழகல் நோய் என்கிறார்கள். இது இலட்சம் பேரில் ஒருவருக்குத்தான் வருமாம். குணப்படுத்துவது கஸ்டம் என்கிறார்கள். இப்பவும் இந்தியாவில் இருந்து வந்த ஸ்பெசலிஸ்ட் ஒருவருக்கு காட்டத்தான் கொழும்பிற்கு கூட்டிக் கொண்டு போறன்.” என்று நீண்ட பெருமூச்சுடன் பஸ்ஸிற்குள் ஏறினான் அவன் சகோதரன்.

தலை சுற்றியது. மெல்ல பஸ்ஸைப் பிடித்தவாறு நின்றான் பகி. மனம் அவளக்காக ஓலமிட்டு அழுதது. இதயமோ இடறித் துடித்தது.

“நான் அவசரப்பட்டு விட்டேனே. அவன் காதலை சந்தேகப்பட்டு விட்டேனே” என மனம் குமுறியது.

“நான் தான் காதல் துரோகி” என்று கத்த வேண்டும் போல் இருந்தது அவனுக்கு.

“யாரப்பா பஸ்சிற்குள் குழந்தையை விட்டிட்டு இறங்கியது? குழந்தை அழுகது” என்று நடத்துனன் கத்தினான்.

திடுக்குற்ற பகி பஸ்சிற்குள் ஏறினான். அவனருகில் நித்திரையாய் இருந்த அவனது குழந்தை அழுது கொண்டிருந்தது. ஓடிச்சென்று அணைத்துக் கொண்டான்.

“அப்பா...என்ன விட்டுட்டு போகாதைங்கோ” எனக் குழந்தை விகம்பல் எடுத்து அழுதது.

“என்ற நர்மிக்குட்டியை விட்டிட்டு நான் இனி ஒருடமும் போக மாட்டன்” என அணைத்து உச்சி மோர்த்தான் பகி. அவன் இதயம் காதலால் கசிந்து கண்ணீர் மல்கியது.

மட்டக்களப்புக் கூத்தரங்கின் தாய் அண்ணாவியார் வேலன் சீனித்தம்பி

● சுந்தரலிங்கம் சந்திரகுமார்

ஈழத்துப் பாரம்பரியக் கூத்தரங்கப் பின்புலத்தில் “அண்ணாவி” முக்கியமான ஆற்றுகை அச்சாணி. கூத்தரங்கின் சமுதாய மையத் தொடர் செயற்பாட்டில் ஆட்ட தாளங்களைக் களரியடித்தல் வெளியில் பயிற்று வித்து, அரங்கேற்ற விழாவாக்கி, பின் மீளவும் களரியேற்றும் வரையும் காவிச் செல்லும் ஆளுமை. மத்தளத்தை தன் உடலில் சுமந்து கை விரல்களின் விளையாட்டால் தாளம் அடித்து, அதனை இனிமையாக்கி, ஆடல்களை ஆடிக்காட்டி, பா வடிவங்களைப் பாடிக்காட்டி மக்களை ஈர்க்கத் தன் உடலாலும், உணர்வாலும் படைப்பாக்கத்தை வாரிக் கொடுக்கும் ஆற்றுகை நிபுணர்கள். இவர்கள் 2000 ஆம் ஆண்டு வரையும் ஆராய்ச்சிலும், கூத்து எழுத்துக்களிலும் சிறந்த ஆளுமைகளாக யாராலும் பதியப்படவில்லை. இதனால், பல மூத்த அண்ணாவிமாரின் முன்னோட்புக்கள், அர்ப்பணிப்புக் கள், தியாகங்கள், நிபுணத்துவங்கள், படைப்பாக்க நுட்பங்கள், கலை யாளுமைகள், சமூகப் பெறுமானங்கள் ஆகியன முன்னிலைப்படுத்தப் படாது ஓரங்கட்டப்பட்டன. இவ்வாறு விடுபட்ட மூத்த அண்ணாவிமாரில் ஒருவரே அண்ணாவி வேலன் சீனித்தம்பி ஆவார்.

மட்டக்களப்பின் பெருந்துறையில் 1886 ஆம் ஆண்டில் பிறந்த மருத்துவ குடியைச்சேர்ந்த அண்ணாவி வே.சீனித்தம்பி, 1905, 1906 ஆம் ஆண்டுகளில் அங்கு ஏற்பட்ட கொள்ளை நோயினால் வலையிறவுக்கு இடம்பெயர்ந்து காடு வெட்டி தனது நிரந்தர வாழ்விடத்தை ஆக்கியுள்ளார். சித்தாண்டியில் இடம்பெயர்ந்து வாழ்ந்த பிரபல நாட்டுவைத்தியரும் பரிசாரியாருமான வேலன் மாரிமுத்தர் சீனித்தம்பியின் அண்ணன் ஆவார். ஊருராய்க் கூத்தாடும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் அம்மக்களால் “அண்ணாவி சீனியர்” என அழைக்கப்படும் இவர், பாரம்பரியக் கூத்தரங்கின் மூத்த அண்ணாவி. இவர் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் சமகாலம் வரையும் கூத்து செழிப்படைந்து தமிழர் அடையாளமாக வலுவடையக் காரணமாவார்.

மட்டக்களப்பில் ஓடுக்கப்படும் சாதியில் வாழ்ந்த பெருங் கலைஞரான வே.சீனித்தம்பி, “தனது கூத்து ஆளுமையை யாராலும் மழுங்கடித்து ஒடுக்கமுடியாது” எனும் கூத்தாற்றுகை ஓர்மத்துடனும், சித்த வைத்திய அறிவுடனும் வாழ்ந்தமையால் அவரை ஒடுக்குபவர்களைக் கலை நிபுணத்துவத்தால் எதிர்த்து, சமாளித்து பல கலைஞர்களை உருவாக்கினார். மேனிலைச் சமூகத்தில் சிலர் எதிர்த்தாலும், கூத்தாற்றுகைப் பாரம் பரியத்தை வேலன் சீனித்தம்பியிடம் பயின்று அவரைக் குருவாக மனதில் இருத்தி மதிப்பளித்து கூத்தராகி, பின்னர் அண்ணாவியாக வளர்ந்தமை சிறப்பம்சமாகும். வினிம்புறிலை மக்களிடம் இருந்து உயர்நிலையில் உள்ளவர்கள் கூத்தின் தாள நுட்பங்களையும், அதன் கூட்டு அழகியல் முறைமைகளையும், தொடர்செயற்பாட்டையும் ஆர்வத்துடனும் விருப்படனும் பயின்று உள்வாங்கியமையால் மக்களுக்குமான பொதுக் கலைவடிவமாகியது. கூத்தரங்கு வினிம்பு நிலையில் இருந்து, மேனிலைச்

சமூகம் கற்று மேலும் விரிவானது. பிறருக்குத் திறந்த மனதுடன் எந்தத் தயக்கமும் இன்றி பயிற்றுவித்தலும், பயிலுவோர் ஆர்வத்துடன் உள்வாங்கிக் கற்பதும் வளமும் வலிமையும் பெற்று பொதுக் கலையாகிவிடும். இந்த எண்ணக் கருவிலே, மட்டக்களப்பில் பாரம் பரியக் கூத்தரங்கு பரவலாகி வலு வடைந்தமையை அண்ணாவி வேலன் சீனித்தம்பியின் தாராளமயச் செயற்பாடுகளில் இருந்து வெளிக் கிளம்புகின்றது. சமூகத்தில் அனை வராலும் கூத்தாடியமையால் கூத்து பொதுக் கலை வடிவமாகியது. பொதுக் கலை வடிவமாகக் கூத்தை ஆக்கிய பெருமை ஒடுக்குதல் நிலை யில் இருந்த இச்சமூகத்தையேசாரும்.

1886 ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியைச் சேர்ந்த இவர், 1920 ஆம் ஆண்டுகளில் கூத்தரங்களுக்குக் குரு வாக இருந்து செயற்பட்டு பா.நாக மணிப்போடி, க.நோஞ்சிப்போடி, வ.இளையதம்பி, சி.குழந்தைவேல். சி. ஐயாத்துரை, சோ.காசுபதி, வெ.வல்லிபுரம், தி.பொன்னம்பலம், வீ.வைரமுத்து, சி.கிருஷ்ணப் பிள்ளை, த.நல்லதம்பி, கு.குமார வேலு எனப் பல அண்ணாவி பரம்பரையை பல பாகங்களிலும் உரு வாக்கி, அடுத்த இளம் தலை முறைக்குக் கூத்தைக் கையளிக்க வித்திட்டுள்ளார். மட்டக்களப்பில் கன்னங்குடா, கரவெட்டி, ஈச்சந்தீவு, மகிழடித்தீவு, முதலைக்குடா, அம்பிளாந்துறை, முனைக்காடு, திருப்பழகாமம், மணூர், கந்தா வளை, சீலாமுனை, ஊறணி, வலை

யிறவு, சித்தாண்டி ஆகிய பிரதேசங்களில் பல இடையூறுகளுக்கும் மத்தியில் கூத்தரங்கை அறிமுகப் படுத்தி, பழக்கி அரங்கேற்றிய பெரும் கலை ஆளுமை.

மட்டக்களப்புக் கூத்துப் பாரம்பரியத்தின் கூத்து வாசிசை அண்ணாவினார் வேலன் சீனித்தம்பி தனது அயராது கூத்தாற்றுகை ஆளுமையூடாக உருவாக்கிய தோடு, கூத்தரங்கின் சமுதாய வாழ்வியல் நடைமுறைகளை முழு ஊரிலும் முதன்முதல் பரப்பிய உயர்ந்த மனிதர். கூத்தின் ஆட்ட முறை, பா வகைகள், தாளக் கட்டுக்கள், அதன் சமுதாய நடைமுறை, காண்பிய நடைமுறைகள் எனப் பலவற்றைத் தன் உணர்விலும், உடலிலும் தாங்கி தன்னை அர்ப்பணித்து பயிற்றுவித்த ஜாம்பவான். இவர் பரிசாரியம், நாட்டுவைத்தியம், ஓடாவியம், மாந்திரீகம் எனப் பல்வகைமை திறமையுடன் திகழ் தமையால் கூத்துக் கலைக்கு மட்டுமல்ல, சமுதாயத்திற்கும் சேவை செய்துள்ளார்.

குறிப்பாக, மாந்திரீகத்தை நோய் தீர்க்கும் மருந்தாக சமூகத்தில் முன்னிலைப்படுத்தி, வாதம், பித்தம், பல்லுவலி, வயிற்றுக்குத்து போன்ற நோய்களுக்கு மருந்து செய்து சுகப்படுத்திய பெரும் மனிதர். “கட்டுவைத்தியர்” எனக் கூத்தர் மத்தியில் அழைக்கப்படும் அண்ணாவி வேலன் சீனித்தம்பி, கால்களில் கட்டு வந்து நோவெடுக்கும் போது சாதாரண மாகத் தனது வைத்திய சக்தியால் ஆற்றிச் சுகமளிக்கும் ஆளுமை. ஆற்றுகைக்கு இடையூறு வராது களரியைக் காவல் பண்ணுதல், வீட்டு, கிணற்று நிலையம் எடுத்துக் கொடுத்தல் போன்றவை இவரை நாடி வரும் ஊர் மக்களுக்கு உதவும் மனப்பாங்கைக் காட்டுகின்றது. வீட்டுக்குக் கோபிசம் அடித்தல், மத்தளம் இணக்குதல் முதலான மரத்தாலான நுட்பமான வேலைகளிலும் திறனை வெளிப்படுத்தி படைத்துள்ளார்.

எனது முதுகுத்துவமாணி ஆய்வின்காக ஊர் ஊராகத் திரிந்த போதும், ஆற்றுகையில் ஈடுபட்ட போதும் கலைஞர் மையத் தேடலை வலுப்படுத்த பல மூத்த

அண்ணாவிமாரிடமும் கூத்தரிடமும் கலந்துரையாடல்களை மேற்கொண்ட போது, “எனது குரு அண்ணாவினார் சீனியர்” என நீக்கமற எடுத்துக் கூறிவிடுவர். இவரைப்பற்றி மேலும் ஆழமாகவும் விரிவாகவும் தேடி அலைந்து ஆராய்ந்தபோது பல இனிமையான விடயங்களைக் கண்டுபிடிக்க முடிந்தது. இவரால்தான் தென்மோடி, வடமோடிக் கூத்து மரபுகள் முழு ஊரிலும் பரவலாக்கப்பட்டுள்ளது என்று. எனினும் தென்மோடிக் கூத்து மரபே இவருக்கு வாலாயம். ஆனால், இவரது குரு யார் என்றோ, இவர் எங்கு கூத்துப் பயின்றார் என்றோ தெரியாது?. இது தனியான ஆராய்ச்சிக்குரியது. மட்டக்களப்பு கூத்தரங்க ஆராய்ச்சி வெளியில் அண்ணாவினார் வே.சீனித்தம்பி விடுபட்டுள்ளார். ஒடுக்கப்படும் சமூகத்தின் மத்தியில் மிகவும் கலை ஆளுமையுடனும், நிபுணத்துவ ஓர்மையுடனும் துணிந்து நின்று கூத்தரங்கை சமுதாய வாழ்வுடன் இணைத்து படிப்படியாக பயிற்றுவித்த கூத்தின் பிதாமகன். இவரினூடாக வந்தமரபே இன்றைய பயில்வின் ஆட்ட, தாள, பாட்டு முறைகளாகும். அண்ணாவி வேலன் சீனித்தம்பி பழக்கிய அரங்கேற்றிய கூத்துக்களாக, வாளவீமன் நாடகம், ஆரவல்லி தூரவல்லி, அல்லி நாடகம், மயில் இராவணன் சண்டை, அலங்காரரூபன் நாடகம், பவளவல்லி நாடகம், செட்டி வர்த்தகன், நொண்டி நாடகம், மதுரவாசன் நாடகம், அரிச்சந்திரன் நாடகம், வீரகுமாரன் நாடகம், சாம்பேந்திரன் நாடகம், சத்தியசீலன் நாடகம், கலிகாலம், லீலாவதி, தூரசம்மாரம், அசிலோமா தூரன் கதை ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கன. சிறந்த உடற்கட்டும் பெரும் உருப்படியும், உறுதியான மனமும் கொண்ட இவர், குடும்பியுடனே தோன்றுவார். கலைப் புலமையினூடாக மற்றவர்களிடம் தன்னை அடிபணிய வைக்காது சாணக்கியமாகச் செயற்பட்டவர். கூத்தின் ஆட்டக்கோலங்களையும், பாடல் நுணுக்கங்களையும் கூத்துக்கான மக்கள்சார் அழகியல் நுகர்வுகளையும் ஊர் ஊராகச் சென்று பழக்கிப் பரவலாக்கிய மகான். அதிகாரத்தை எதிர்ப்பக்க கலை மூலமான போர் குணத்துடன் செயற்பட்ட பெரும் மனிதர். வவுணதீவுப் பிரதேசத்தில் அல்லி நாடகம் களரி யடித்து சதங்கையணி விழாவின்கான சாப்பாட்டு ஒழுங்கு மகன் கூத்தாடியதால் போடியார் ஒருவரின் வீட்டில் நடைபெற்றது. இந்த மேட்டுக்குடிச் சமூகத்தினர் சீனித்தம்பி அண்ணாவினாருக்கு மதுபானதை அதிலும் கொடுத்து தலகெட்ட வெளியாக்கி, பந்தியில் இருந்து விலக்கி வாழை இலையில் சாப்பாடும், சிரட்டையில் தண்ணீரும் கொடுக்க முற்பட்டனர். இந்த வேளையில் நிதானம் தவறாத அண்ணாவி சீனித்தம்பி அருகில் இருந்த கட்டையால் சாப்பாடு பொட்டவரின் தலையில் அடித்து விட்டு “நீங்களும் உங்கள் கூத்தும்” எனக் கூறி, மத்தளத்தையும் தூக்கி எடுத்து வந்துவிட்டார். அண்ணாவினாரின் வீட்டிற்கு ஊர்ப்பொடியார் வந்து கெஞ்சி, மன்னிப்புக் கேட்டும் அவர் அக்கூத்தைப் பழக்கிக் கொடுக்க வில்லை. இவ்வாறு நிறையச் சம்பவங்கள் உள்ளன. கூத்துக் கலைஞன் சாதி அடையாளத்துடன் நின்று பல சவாலை எதிர்கொண்டு தம்மை உயர் சாதி என்போருக்குப் கூத்துப் பழக்கியுள்ளார். சீனியர் அண்ணாவி கூத்தரங்க வரலாற்றில் மிக முக்கியமான கர்த்தா. இதனால், அவரை கிழக் கிலங்கையின் “கூத்துருவாக்கத்திற்கான தாய்” என அழைக்க முடியும்.

எனது முதுகுத்துவமாணி ஆராய்ச்சி ஆற்றுப்படுத்துனர் கலாநிதி சி.ஜெயசங்கர் ஆவார். வே.சீனித்தம்பி அண்ணாவினாரின் புகைப்படத்தை அவரின் உறவினர்களிடம் தேடி அலைந்தும் கிடைக்கவில்லை. எனினும், விருப்புடன் உணர்வுடன் தேடியதன் வெற்றியால், ஓய்வு பெற்ற சித்திரப் பாட ஆசிரிய ஆலோசகர் சின்னத்தம்பி ரவீந்திரன் அவர்களிடம் இருந்து 18.05.2020 அன்று அவரது புகைப்படம் கிடைக்கப் பெற்றது. ஒரு மூத்த கலையாளமையின் உயிர்ப்பையும், உண்மையான அர்ப்பணிப்பையும் தேடிய எனக்கு அவரது தோற்றத்தைப் பார்க்க அவாவுடனும் ஆர்வத்துடனும் இருந்தேன். இணையத்திலும் தேடினேன். இப்போதே கிடைத்துவிட்டமை தமிழ் அடையாளத்தின் உந்துசக்தி யாகும். புகைப் படத்தில் சீனித்தம்பி அண்ணாவினாரைக் கண்டதும், இனந்தெரியாத மகிழ்ச்சி, பூரிப்பு, ஓர்மம் மேலேழுந்தது. ஆசிரியர் ரவீந்திரன் அவர்களுக்கு எனது மனமார்த்த நன்றிகள். ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலிலும், பாரம்பரிய அரங்கச் சூழல் காலவியக்

கருத்தாக்கத்தின் நவீன அறிவின் அதிகாரம் பாரம்பரிய வாழ்வியலையும், அதன் ஆற்றுகை முறைமைகளையும் உயிர்ப்பையும் புறக் கணித்து படச்சட்டமையம் நின்று அணுகி அதற்கேற்ப மாற்றிய நபர்களையே மதிப்புக்குரியவர்களாவும், கற்றலுக்கும் ஆய்வுக்குமுரியவர்களாகவும் கல்விப் புலத்தில் பதிவாக்கி செயற்படுத்தப்பட்டு வருகிறது.

பாரம்பரியக் கூத்தினை உடலால், உணர்வால், தம் வாழ்வியலில் எடுத்து உணர்ந்து மிக விருப்படன் பண்பாட்டு வெளிப்பின் அடையாளத்தான ஆட்ட, தாளங்களையும், பாட்டுக்களையும் உருவாக்கிப் படைத்து

வருடக் கணக்கில் கலைத்துவமாக பயிற்று வித்து, நெறிப்படுத்தி திறந்தவெளி மக்கள் அரங்காக அதன் தொடர்செயற்பாட்டுடன் முன்னெடுத்த ஆளுமையான அண்ணாவி வேலன் சீனித்தம்பி வரலாற்றில் பதியப்பட்டு கற்றலுக்குரியவராக்கப்பட வேண்டும். 2002 ஆம் ஆண்டு “கூத்து மீளருவாக்கம்” அண்ணாவிமாரை கலைஞராக, அறிவாளியாகக் காட்டியது. அதன் தாக்கத்தால், இக் கட்டுரையாசிரியரால், 2012 ஆம் ஆண்டில் கூத்தை “ஆற்றுகை யினூடாகக் கற்பித்தல்”, “அடிப்புறத்தில் இருந்து அடிப்புறத்திற்கு” எனும் எண்ணக்கரு பிற்காலத்தில் பல கூத்தாளுமைகளைத் தேடுவதற்கு வழிப்படுத்தியது. ●

டாக்குத்தரின் தொண்தொண்புகள் - 2

தனியே மருந்தெடுக்க வராதீர்கள்

■ எம்.கே.முருகானந்தன் ■

பொலிந்த முகம், கனத்த மார்பு, உறுதியான கைகள், தடித்த உடல், நல்ல வலுவான உடலுள்ள பெண்தான்.

ஆனால் அவள் எனது அறைக்குள் நுழைந்த போதே முகம் சோர்ந்து நடை தளர்ந்திருப்பதை அவ தானிக்க முடிந்தது. விழுந்துவிடக் கூடாது என்ற கவனத்தின் மெதுமெதுவாகவே நடந்து வந்தான். இருந்த போதும் அதை மீறிய உள்ளூறிய அவசரமும் அந்தரமும் இருப்பதை தெளிவாக புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அருகில் வந்தவள் திறப்புக் கோர்வையை வீசி எறிவதைப் போல மேசையில் போட்டுவிட்டு அப்படியே மேசையில் தலையைச் சாய்த்தாள்.

பக்கெனக் மணிக்கட்டைப் பற்றி அவளது நாடித்தாடிப்பை கணித்தேன். சற்று வேகமாக தடித்துக் கொண்டிருந்தாலும் அதன் பருமானம் தளர்ந்திருக்க வில்லை என்பது திருப்தியளித்தது.

அதற் சிடையில் அவளது முகம் கை கால்களையும் அவதானிக்க முடிந்தது. சற்றுச் சிவந்து திட்டுத் திட்டான வீக்கங்கள் முகத்திலும் உடலிலும் பரந்து கிடந்தன.

“சரியான சொறிவு, மேலெல்லாம் ஒரே கடி பொறுக்க முடியவில்லை” என்றாள். தொடர்ந்து “கோயிலுக்கு வந்தனான். கடி பொறுக்கேலாமல்தான் உங்களைட்டை ஓடி வந்தனான்”

ஏதோ ஒவ்வாமை என்பது பார்த்த மாத்திரத்திலேயே புரிந்தது. ஆனால் காரணம் என்ன?

“ஏன் என்ன நடந்தது” என விசாரித்தேன்.

“குளவி கடிச்சுப் போட்டுது. முகத்திலையும், முதுகிலையார்ப்புகையிலும் கடிச்சுப் போட்டுது”

“எங்கை கடிச்சது கோயிலிலையேயா”

வீட்டிலைதான் கடித்ததாம். அதன் பிறகு வெளிக்கிட்டு கோயிலுக்கு வந்த பிறகுதான் சொறி அரிப்பு தொடங்கியிருக்கிறது.

தலைச்சுத்து, சத்தி, மயக்கம் போல வருதல் போன்ற அறிகுறிகள் ஏதும் இருக்கோ என வினவியபோது அவை எதுவும் இல்லை என்று சொன்னாள். பிரஸரை அளந்து பார்த்தபோது அதுவும் சரியான அளவில் இருந்தது. நாடித்தாடிப்பு அளவாக இருந்ததையும் மனதில் கொண்டு பார்த்த போது அவள் அபாய நிலையில் இருப்பதற்கான சாத்தியம் இல்லை. எனவே மருத்துவமனையில் அனுமதித்து சிகிச்சை அளிக்க வேண்டிய

தேவை இருக்காது.

அவளது ஒவ்வாமையைத் தனிப்பதற்கான ஊசி மருந்தை ஏற்றி மருந்துகளையும் கொடுத்து அனுப்பிடலாம் எனத் தீர்மானித்தேன்.

அப்பொழுதான் அவள் மேசையில் போட்ட திறப்புகள் ஞாபகம் வந்தது.

“எப்படி வந்தவீங்கள் யாராவது கூட வந்தவையானா?” என விசாரித்தேன்.

“தனியத்தான் வந்தனான். ஸ்கூட்டியிலை”

திறப்பைக் கண்டதும் அதை ஏற்கனவே அனுமானித்திருந்த போதும், தனிய வந்ததின் சிக்கல்கள் மனதில் ஓட ஆரம்பித்தது.

குளவி கடித்தல் என்பது ஆபத்து நிறைந்தது. முகம், உதடு தொண்டை ஆகியன தடித்து வீங்கும், கை கால்கள் உடல் சொறியும், தலைச் சுற்றும் ஏற்படலாம்.

இரத்த அழுத்தம் திடீரெனக் குறைவது, தலை அம்மல் மயக்கம் ஆகியன ஆபத்தான அறிகுறிகளாகும். இவை தோன்றினால் மருத்துவமனையில் அனுமதித்தே சிகிச்சை அளிக்க வேண்டும்.

இவளுக்கு முகம், உதடு தொண்டை வீக்கம், உடற் சொறிவுடன் தலைச்சுற்றும் இருந்ததால்தான் எனது மேசையில் படுத்திருக்கிறாள். அந்தத் தலைச்சுற்றுடன் தான் ஸ்கூட்டி ஓட்டி வந்திருக்கிறாள். வரும்போது தலைச்சுற்று மோசமாகியிருந்தால் ஸ்கூட்டியோடு விழுந்து ஆபத்தான நிலையாகியிருக்கும். உயிராயத்து கூட நிகழ்ந்திருக்கலாம்.

மருத்துவத்திற்கு செல்லும் போது தனியாக ஒருபோதும் செல்ல வேண்டாம். குளவி கடித்தல் போன்ற ஆபத்தான விசயங்களுக்குத்தான் இது பொருந்தும் என்றில்லை. காய்ச்சல், தடிமன், பிரஸர், சீனி வருத்தம் போன்ற எதுவானாலும் உதவிக்கு யாரையாவது அழைத்துப் போவதே புத்திசாலித்தனமானது. அங்கு ஊசி போடக் கூடும், இரத்தம் எடுக்கக் கூடும், அல்லது வேறு பரிசோதனைகள் செய்யக் கூடும். சிலவேளை மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கவும் கூடும். இத்தகைய நிலைகளை தனியே சமாளிக்க முடியாது. எனவே உதவி தேவை யாரையாவது அழைத்துச் செல்லுங்கள்.

இந்தப் பெண்ணுக்கு ஊசி போட்டு சற்று நேரம் அவதானிக்க வேண்டி நேர்ந்தது. படுத்திருந்தாள். அவளது வீட்டிக்கு பல முறை போன் போட்டும் யாரும் எடுக்க வில்லை. நீண்ட நேரத்தின் பின்தான் தொடர்பு கிடைத்தது. வந்து அழைத்துச் சென்றார்கள்.

வசந்தன் இரவு வீட்டுக்கு வரவில்லை. கார் விதானையார் வீட்டுக்கேற்றருகில் நிற்கிறது. திறப்பு விதானையார் வீட்டு வாசல் கதவடியில் இருந்ததென விதானையார் விடியக் காலையில் தந்து விட்டுச் செல்கிறார், என பதட்டப்பட்டு நின்றார் நாகராசா. முகத்தில் ஒரு வாட்டம் நடையில் ஒரு தளர்வுடன் குறுகி நின்றார். அதிகாலையிலேயே எழுந்து கடமைகள் யாவும் முடித்து சங்கொலி பத்திரிகைக் காரியாலயம் செல்வதற்கு முன்னர் காணியில் வளர்த்து வருகின்ற தென்னம்பிள்ளைகளுக்கு நீர்விட்டுக் கொள்வது எனது வழக்கம். அதிகாலை எழுவதும், உடலால் வேலை செய்வதாலும் ஓய்வு பெற்ற நிலையிலும் எனது உடல் ஆரோக்கியமாகவும் சுகதேகி யாகவும் இருக்கிறேன். உடல் வியர்க்க வேலைகள் எதுவும் செய்யாமல் வீதி வழியே நடைப் பயிற்சி புரிவோரைக் காணில் எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வரும். உடல் வருந்தி வேலைகள் செய்ய விரும்பாதவர்கள் இவர்கள். வியர்க்க, வியர்க்க, நடைப்பயிற்சியிலும் ஓட்டப் பயிற்சியிலும், அதுவும் வைத்தியரின் ஆலோசனைப்படி நோய் வந்த பின் நோய் வருமுன் செய்ய வேண்டிய பயிற்சிகளையும், நெறி முறைகளையும் பின் பற்றுவர். காணியிலுள்ள 30 -32 தென்னை மரங்களுக்கும் பசளை புதைத்துப் பராமரிப்பதால் வட்டு நிறைய குலைகளுடன் நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. 90 ம் ஆண்டளவில் நாட்டிய மரங்கள் இவை இனியும் சில காலங்களுக்குக் காய்கள் தரும். ஆயினும் இவற்றுக்கு இடையே சமவெளி பேணிக்கொண்டு மேலும் 25 -30 தென்னம் பிள்ளைகள் நாட்டிப் பராமரிக்கிறேன். இவை வளர்ந்து பயன்தரும் போது முதுமரங்கள் காய்த்து ஓய்ந்து விடும் இவற்றிடையே நின்று தண்ணீர் பாய்ச்சுவதிலும், குப்பைகளைப் புதைப்பதிலும், பாய்ந்த நீர் வெயிலின் வெப்பத்தால் நீராவியாகி விடக்கூடா

தென்று தேங்காய் மட்டைகளைப் பாத்தியினுள் பரப்பி வைப்பதிலும், இளங் கன்றுகளின் புதுப்புதுப் குருத்துக்களைப் பார்த்து நிற்பதி லும் பின்னர் பணி செய்யுமிடத்திலும் புத்துணர்வுடன் இருப்பேன். தென்னம் கீற்றுக்களிடையே நழுவி ஓய்ந்து வரும் தென்றல் தரும் சுகம் அனுபவித்தவன் தான் அறிவான்.

ஏன் என்ன நடந்து என்று கேட்டேன், அவசரமாக. என்னவென்று தெரியவில்லை எங்கே போனாலும்

இரவு வீட்டுக்குப் பிந்திய நேரத்திற்காவது வந்து விடுவான். எங்கே போனவன், யார் கூட்டிச் சென்றார்கள்? முன்னரைப் போல கெடுபிடிகளும் இப்போது இல்லையே வாள்வெட்டுக் கூட்டத்தினர் கடத்திச் சென்றிருப்பாரோ எனப் பயமாயிருக்கிறது.

கார்த்திறப்பை விதானையார் காணவும் உங்களிடம் சேர்க்கவும் கூடியவாறு செய்திருக்கிறார்கள் என்றால், அயோக்கியர்களுடைய வேலையாயிருக்காது. எவ்வாறாயினும் பொலிஸ் ஒரு முறைப்பாடு செய்வது தான் சரியாகும். இருப்பினும் இரண்டொரு நாளில் வந்து விடுவான் என்று தான் தோன்றுகிறது.

எவ்வாறு அவ்வளவு நம்பிக்கையுடன் கூறுகிறீர்கள். உங்களுக்கு மகனிர்ந்து இவ்வாறு காணாமல் போனால் இப்பிடி அமைதியாகப் பேசுவீர்களா? இது உங்கள் தங்கையின் மகன் என்ற உணர்வு கொஞ்சமும் இல்லாமல்.

உணர்ச்சி வசப்படாமல், அறிவைக்கொண்டு அறிந்து கொள்வது தான் புத்திசாலித்தனம். ஒருவேளை அறவாழி அவுணர் கூட்டிச்சென்றிருக்கலாமெனவே நான் கருதுவேன்.

யார் அறவாழி அவுணர்கள்?

ஊர் உலகத்தில் நடப்பது ஒன்றும் அறியமாட்டீர்களா? கசிப்பு விற்ற கந்தசாமி போனகிழமை காணாமல் போனார். போதைப்பவுடர் விற்ற பாடசாலை மாணவனைக் காணவில்லை. சனங்கள் இவர்களைப் பற்றித் தான்

அறாவாழி அவுணர்கள்

மயூரதன்

பரபரப்பாகப் பேசுகிறார்கள். நீங்கள் உங்களிடமிருக்கும் வசதிகளைப் பற்றித்தான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

உனில் என்ன நடக்குது என்று அறிய மாட்டீர்களா? நீங்கள் பத்திரிகைத்துறைக்குள் இருப்பதால்

இவை பற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்.

அப்படியல்ல, நாட்டில் நடப்பிலே

நடக்கிறவையை உங்களைப் போல ஆட்கள் தான் எங்களுக்கு அறியத்தர, அவற்றை வைத்துக்கொண்டு நாங்கள் தொகுத்துப் பார்க்கிறம். வேறொன்றும் எங்களுக்கு வானத்திலிருந்து அசரீரி வருவதில்லை.

அது சரி வந்தனையும் இவர்கள் தான் கூட்டிக் கொண்டு போயிருப்பார்கள் என்று எப்படி உறுதியாகக் கூறுகிறீர்கள். அவன் என்ன பிழை செய்தவன்?

அவனென்ன குற்றம் செய்தவனா? என்னதான் முறை மச்சான் என்றாலும் கயல்விழி அவனை விரும்பு ராளில்லை அவன் படிக்க விரும்புகிறான். இவன் நீங்கள் கொடுக்கிற வசதியை வைச்சுக்கொண்டு தனக்குப் பிடித்த நண்பர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டு அவனைத் தொல்லைப் படுத்துகிறான். பின்னாலே போறதும் காரிலே கல்லூரிக்கு ஏற்றிக்கொண்டு விடுகிறேன் வா என்பதும். நண்பர்கள் இவளுடன் வசந்தனைச் சேர்த்துக் கேலி பண்ணுவதையும் பொறுக்க முடியாமல் என்னிடம் வந்து கூறினான். நான் உங்களிடம் கூற, நீங்கள் முறை மாப்பிள்ளை தானே செய்யட்டன் என்று கூறினீர்களே தவிர அவனைக் கட்டுப்படுத்தவில்லை. தங்கச்சி ஒரு வாயில்லாப்புச்சி உங்கள் சொத்து, சுகம் நல்வாழ்வுக்காக எல்லாத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டு பேசாமல் இருக்கிறான்.

குடும்ப கௌரவம் வீதியில் விலை பேசப்படக் கூடாதென்று நான் வந்து உங்களிடம் கூறியதையும் அவன் அறிந்து கொண்டு, முந்த நாள் அவன் கல்லூரிக்குப் போகின்ற வேளையில், வலிந்து காரில் ஏற்ற முயற்சித்திருக்கிறான். அவனது கல்லூரி மாணவர்கள் சேரவே விட்டுட்டுக் காரிலேறிப் போய் விட்டான். தாயில்லாமலிருந்தாலும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வளர்கின்ற அவன் இனி நான் படிக்கப் போகவில்லையென்று வீட்டில் அழுதுகொண்டு நிற்கிறான். என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் இருக்கென்று இறை வனிடம் முறையிட்டுப் பிரார்த்தித்து விட்டு நிற்கிறன்.

மச்சான் தானே, அவனுடன் காரில் ஏறி இவள் போனாலென்ன?

பார்த்தீங்களா, நீங்கள் மறுபடியும் பிழையாகவே சிந்திக்கிறீர்கள் முறை மச்சான் என்றாலும் அவளுக்குப் பிடிக்குதில்லையே. அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்றால் விட வேண்டியது தானே. இராசகுமாரர்கள் மாதிரி கவர்ந்து கொள்ள நினைப்பது பிழை அல்லவோ. இங்கை பாருங்கோ அதெல்லாம் பேச வேண்டிய நேரம் இதெல்ல. முதலில் பொலிசில் ஒரு புகார் கொடுத்து விட்டு வருவம் வாருங்கள் என்று புறப்பட்டுச்சென்றேன்.

அப்பா, எங்கேயப்பா போய் விட்டு வருகிறீர்கள் வேலைக்குப் போகவில்லை? என்றும் எல்லாம் தெரிந்து கொண்டு கயல்விழி கேட்டான். நேரம் நண்பகலாகி விட்டது. அம்மா கொஞ்சம் மோர் கலந்துதாம்மா வெளியில் வெக்கையாக இருக்கிறது என்றேன்.

வெளியில் மட்டுமல்ல அப்பா உள்ளேயும் வெக்கையாகத்தான் இருக்கப்பா என்றபடி மோர் கொண்டு தந்தாள் பூடகமா.

கயல், நீ கல்லூரியில் படிப்பவன் உனக்கு அதிகம்

சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. புரிந்து கொள்ளும் பக்குவத்தையும் கொஞ்சம் வளர்த்துக் கொள் அம்மா நீ எனக்கு மகள் அம்மா இறந்த பின்பு நான் அம்மை அப்பனாக உன்னை வளர்த்து இருக்கிறன். நீ அறிவாய் வசந்தன் எனது தங்கையின் மகன் அவனுக்கு ஆபத்தென்றால் நான் உதவ வேண்டுமம்மா. இன்னும் சொன்னால் அவன் அறியாமல் அல்லது ஆசையுடன் திருமணம் செய்ய நினைப்பதில் கூட, தவறிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவன் அணுகிய விதம் தான் பிழை. அப்படித்தான் அவன் வளர்க்கப்பட்டு வருகிறான். வசதி வாய்ப்பு, சொத்து பத்து இருந்தால் எல்லாம் அடைந்து விட முடியும் என்று நினைக்கிறான். அவ்வாறே அவன் அப்பனும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான்.

இல்லை அப்பா என்னை வீதியில் வைத்து அபகீர்த்திப்படுத்திய முட்டாளுக்காக நீங்கள் போயிருக்கிறீர்கள். எனது கல்லூரி மாணவர்கள் ஒன்று சேராதிருந்தால் என் நிலமை என்னயிருக்கும். ஏன்பா எல்லா ஆண்களும் பெண்களைப் பலவீனமானவர்களாகவும், போகப்பொருளாகவும் பார்க்கிறார்கள்.

நன்றாகப் புரிந்து கொள் பிள்ளை அம்மா இருந்திருந்தாலும் எனது பொறுமையிலும் மேலாக உனக்கு பொறுமை காத்திருப்பான். மற்றது இவனைக் காணவில்லை எனப் பொலிசில் புகார் எழுதிக்கொடுப்பதைவிட்டு இவன் வீதியில் உன்னிடம் நாகரிகமற்ற முறையில் நடந்து கொண்டான் எனப்புகார் கொடுத்தால் மேலும் அசிங்கப்பட்டுப் போய்விடும் பிள்ளை. இதை ஒருவகைச் சாதூர்யமாகவே கையாள வேண்டும். முள்ளும் குத்திவிடக் கூடாது சேலையும் கிழிந்துவிடக் கூடாது. அடுத்து பெண்கள் பலவீனமானவர்கள் எனக் கருதுபவர்கள் தான் அறியாமையால் கதைக்கின்றார்கள். இறைவன் பெண்களைப் படைப்பாளிகளாகத்தான் படைத்திருக்கிறார். ஆக்கி எவையும் அழித்து ஆசுடனங்கப் பண்ணுவதற்கு பெண்களால் மட்டுமே முடியும். பொறுமையும் சாமர்த்தியமாகவும் சிலவேளைகளில் நாகுக்காகவும் கருமங்களை ஆற்றக் கூடியவர்களும் அவர்களே அம்மா இருந்திருந்தால் உனக்கு உணவுடன் உணர்வுகளையும் ஊட்டியிருப்பார் என்றேன்.

மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் அப்பா அம்மாவின் எண்ணங்களை தூண்டிவிட்டுட்டேன் போலத் தெரிகிறது. வாள்வெட்டுக்கோஷ்டியின் தலைவன் என்று கூறிக்கொண்டு திரிந்த ஆளையும் காணவில்லையாம் அப்பா. பொலிசும் தேடுகிறதாம்.

ஆம்பிள்ளை என்ன நடக்குது என்று தான் புரிய வில்லை சமூக விரோதிகள் ஒவ்வொருவருமாகக் காணாமல் போய்விடுகிறார்கள். மறுபுறம் இயற்கை அனர்த்தங்கள். புதிய இன நோய்க்கிருமிகள், இயற்கை அனர்த்தங்கள் போராலும் ஒவ்வொரு காடும் தண்டிக்கப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது. அறத்தை நம்பும் நாங்கள் அறம் வெல்லவதைக் காண்கிறோம் அம்மா. வசந்தனைத் தேடி அவன் அப்பாவுடன் போகாது விட்டால் வீண் குரோதங்கள் ஏற்படும். தங்கச்சியும் அண்ணைக்கு அக்கறை இல்லை என்று எண்ணிவிடுவான் நீ படித்தனி புரிந்து கொள் அம்மா.

ஐயா உங்களை மேலாளர் கூட்டி வரவாம் என்று உதவியாளன் வந்து கூறவும் நேரம் பிந்தி வந்ததற்கான காரணங்கள் கேட்க நினைக்கிறார் போலும் என எண்ணிக்கொண்டு அலுவலகம் சென்றேன். இருங்கோ சத்தியமூர்த்தி என்றார்.

இல்லை பரவாயில்லை நான் நிற்கிறேன் விடிஞ்சதும் ஒரு பிரச்சினையாகிவிட்டது அதைக்கவனித்து விட்டுவரத் தாமதாகிவிட்டது. தேவைப்பட்டால் அரைநான் லீவு எழுதித்தருகிறேன்.

உங்களின் கடமையுணர்வும், காலந்தவறாமையும் அறியாமல் நான் இங்கே இருக்க வில்லை சத்தியமூர்த்தி. உங்கடை தங்கையின் மகனைக் காணவில்லையாம். கூடவே வாள் வெட்டுக் கோஷ்டியின் தலைவனையும் காணவில்லையாம் என்றார்.

அது தான் ஐயா புரியவில்லை. வாள் வெட்டுக் கோஷ்டி இவனைக் கடத்தியதா அல்லது இருவரையும் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் யாரும் கடத்தினார்களா தெரியவில்லை. ஆயினும் இது ஒரு கெட்ட நோக்கோடு செய்யப்பட்ட காரியம் அல்ல என்று தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது.

காரை விதானையார் வீட்டடியில் விட்டதையும் அவருடைய வீட்டு வாசலில் திறப்பை வைத்துச் சென்றதையும் பார்த்தால் அப்படித்தான் அறிவுள்ள எவரும் முடிவுக்கு வருவினம். எப்படியோ எங்கேயோ ஒரு நல்ல காரியம் நடைபெற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. சனங்கள் இப்பெல்லாம், தாம் தேடி வைத்த காசை விட்டுட்டு கடவுளை நம்பத்தொடங்கி விட்டினம்.

இல்லை ஐயா, நீங்கள் அப்படி முடிவெடுக்க வேண்டாம். நிலமைகள் கொஞ்சம் கட்டுக்குள் வந்தால் மீண்டும் பணத் தேடலுக்குப் பாவங்கள் செய்யத் தொடங்கி விடுவினம். இப்ப மட்டும் என்னவாம். சனங்களில் பெரும்பகுதி, தொழில் வாய்ப்புக்கள் அற்றுப் போய் சீவியத்துக்குக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற காலத்திலும் வியாபாரிகள் கொள்ளை லாபம் அடிக்கிறார்கள். பண ஆசை பொல்லாதது.

அதென்றால் சரிதான், நாகராசரும், அது தான் தங்கை கணவன் இப்படியான சிந்தனைகளுடனில்லாது அறவழி பிறழ்ந்து சேர்த்து வைத்திருக்கிற பணம் தான் பெடியன் இப்படிப் போவதற்குக் காரணமாயிற்று. வருத்தமின்றிப் பணம் சேர்ந்தால் பாவம் தான் சேரும்.

சரி, மருமகனின் நிலையெப்படி இருக்கு இப்ப? ஒன்றும் தெரியவில்லை பொலிஸில் முறைப் பாடு செய்துள்ளோம் மற்றப்படி எதுவும் செய்ய முடியாது. பரவலாக அறவாழி அடிநிலைகள் கொண்டு போயிருப்பினம் என்று பேசுகிறீர்கள். காணாமல் போனவர்கள் யாரென்று பார்த்தால் அந்தக்கணிப்பும் சரி போலத்தான் தோன்றுகிறது.

சங்கொலி பத்திரிகையில் முக்கிய செய்தியாக இச்சம்பவங்களே வெளியாகியிருந்தது. கூடவே கஞ்சாக் கறுப்பு என்பவரையும் காணவில்லை என்ற செய்தியும் கட்டங் கட்டப்பட்ட செய்தியாக வந்திருந்தது. மக்களிடையே மீண்டும் போர்க்காலப் பரபரப்பும் அமைதியின்மையும் காணப்படவே மக்கள் கூடுமிடங்களில் இதே பேச்சாகப் போய் விட்டிருந்த போதிலும் கொரோனாக் கிருமி தொற்றுக்கெதிராக எடுக்கப்படுகின்ற நடவடிக்கைகளும், தொழில் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்குக் காண நிவாரணம் வழங்கும் முயற்சிகளும் முன்னெடுக்கப்பட்டதால், மக்களின் கவனம் அலைபாய்ந்தது.

நிர்வாக அதிகாரிகள் அவசர கூட்டங்கள் கூடி ஆய்வுகள் நடாத்தி முடிவெடுக்க முடியாமல் குழம்பிப் போயிருந்தார். இரண்டு வாரங்களின் பின்னர் வசந்தன் வீடு வந்திருந்தான். அடித்துத் துன்புறுத்தி விசாரித்தா

கவோ, பயமுறுத்தியதாகவோ அவனது நடவடிக்கைகளில் அறிய முடியவில்லை. ஆயினும் முன்போலல்லாமல், வீட்டு வேலைகளுக்கு உதவிக்கொண்டு வீட்டிலிருந்தான். நண்பர்களையும் விலக்கிக்கொண்டான் செய்திகள் அறிய ஆவலுடன் வந்தவர்கள் ஒன்றும் அறிந்து கொள்ள முடியாது திரும்பினர். காவல்துறையினரும் புலனாய்வுத் துறையினரும் கூட்டிச்சென்று விசாரித்த போது வவுனியாவுக்குச் சென்றதாகவும் நண்பன் வீட்டில் தங்கி நின்றதற்கான சான்றதாரங்களையும் சமர்ப்பித்த போதும், அப்பா அம்மாவைத் திகைப்புற வைக்க விரும்பியே தான் இவ்வாறு நடந்து கொண்டதாகவும் கூறினார்.

மாமா நான் உங்களுடனும், கயல்விழியுடனும் மிகவும் மோசமாக நடந்துவிட்டேன் அப்படி இருந்தும் என்னைத் தேடி அக்கறையுடன் செயல்பட்டிருக்கிறீர்கள். மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள் மாமா.

அதொன்றும் இல்லை வசந்தன், நீ யார்? என்னுடைய தங்கையின் மகன். பிழையான கூட்டாளியுடன் சேர்ந்து கெட்டலைந்தது கண்டு வேதனை கொண்டிருந்தேன். இப்ப ஒழுங்கான வழிக்கு வந்திருக்கிறோம். இப்படியே தொடர்ந்தும் வாழப்பார். இப்ப பாடசாலைகளெல்லாம் திறக்கப்படாமலிருக்கிற காலத்தில் நம் மாணவர்களை ஒன்றுசேர்த்து யோகாப்பயிற்சி நடத்துகிறாயாம். நல்லது தம்பி.

அதொன்றும் இல்ல மாமா சமூக நலனோம்பு அமைப்பொன்று கடந்த ஏழு வருடங்களாக நடத்தி வந்த பயிற்சி நெறிதான் இடைத்தங்கலாக நின்று விட்டது. நான் மாணவர்களையும் அவர்களின் பெற்றோர்களையும் கண்டு யோகாசனப் பயிற்சி பற்றியும் அதனால் எமது உடலில் நோயெதிர்ப்பு சக்தி வளர்க்க முடியும் எனவும், கொரோனா போன்றொரு வைரஸ் மீண்டும் வளர்க்குண்டு மெனவும், அதற்கு நமது உடலையும் மனத்தையும் திடப்படுத்த வேண்டும் எனவும் கூறி அழைத்து மீள ஆரம்பிக்க அந்த நிறுவனத்துக்கு உதவியுள்ளேன். அவ்வகையில் இயங்கத் தடைப்படவிருந்த அந்த அமைப்புக்கு நான் உதவியுள்ளேன் என்று தான் கூற வேண்டும்.

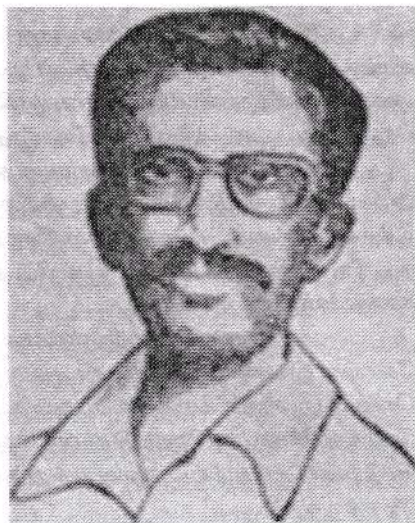
கூட்டிச்சென்றவர்கள் யாரெனத் தெரியாத நிலையில் மக்கள் என்னுடன் முன்போலல்லாமல் மரியாதையுடன் நடக்கிறார்கள். உன்னையார் கூட்டிச் சென்றவர்கள்? மூன்று வார காலமாக எப்படியிருந்தாய்? அதொன்றும் கேட்காதீர்கள் மாமா. உண்மை சொல்ல முடியாத நிலையிலும் இருக்கிறேன். காணாமல் போய் மீண்டு வந்ததால் சமூகத்தில் எனக்கொரு வித மரியாதையும் ஏதோ ஒருவித பயமும் இருப்பதால் தான் என்னால் இயங்க முடிகின்றது. இந்த வாய்ப்பை எமது சமூக எழுச்சிக்காகவும், மாணவர்களை கற்கத் தூண்டவும் பயன்படுத்துவேன் மாமா.

உதவிகள் ஏதாவது தேவைப்படுமிடத்து என்னையும் இணைத்துக்கொள், மாணவர்கள் வலியவர்களாகவும், அறிவுடையவர்களாகவும் உருவாக அதனோடு சேர்ந்து நற்பண்புகள் யாவும் வளர்ந்து விடும். மாணவர்கள் வளர்ச்சியில் தான் சமூக மேம்பாடாக தங்கியிருக்கிறது.

கயல்விழி, என்னை மன்னிக்கமாட்டாள். சந்திக்கப்பிரியப்படமாட்டாள் அவளுடைய கல்விக்கு எல்லாவகையிலும் உதவியாயிருப்பேன் என்று கூறி விடுங்கள் என்று கூறிக்கொண்டு கம்பீரமாக நடந்து செல்கிறான்.

புதிய சமுதாயத்தை இவன் வளர்த்துவிடுவான் என்ற என்னுள் கூறிக்கொண்டேன். கயல்விழி கல்லூரிக்கு ஒழுங்காகப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

மு.தளையசிங்கத்தின் “மெய்யுள்” காலவெளி கடந்த கருத்துநிலைகள் பற்றிய ஒரு மறுவாசிப்பு

■ இ.இராஜேஸ்கண்ணன்

தமக்கென ஒரு படைப்பாக்கக் கொள்கையினையோ அல்லது கருத்துநிலையினையோ வரித்துக்கொள்ளாது படைப்பாளிகள் இயங்குவது சாத்தியம் குறைந்தது. தமக்குள் ஒத்த கருத்துநிலை உடையவர்கள் ஓர் இயக்கமாக தொழிற்பட விளைகின்றனர். முரண்பட்ட கருத்துநிலையுடைய தனிமனிதர்களோ குழுக்களோ தாம் நம்பாத அல்லது நம்பமுடிக்கின்ற எதிர்க்கருத்துநிலையினை விமர்சிப்பதும், சாடுவதும், மறுதலிப்பதும் இயல்பானதே. இலக்கியத்துறையில் தம்முள் வேறுபட்ட கொள்கைகளாலும் கருத்துநிலைகளாலும் முரண்படுபவர்கள் தங்கள் முரண்பாட்டினை ஆரோக்கியமான வழியில் வளர்த்துச் செல்வதன் மூலம் திறந்த கருத்தாடல்களை உருவாக்க விளைந்துள்ளனர். தீவிரமான கொள்கைப் பிடிப்புடன் இத்தகைய கருத்தாடல்களில் ஈடுபட்டவர்கள் தனிமனித இயக்கங்களாகக்கூட தம்மை நிலைநிறுத்தியுள்ளனர். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வெளியில் எஸ்.பொன்னுத்துரை(எஸ்.பொ.) மற்றும் மு.தளையசிங்கம்(மு.த.) ஆகியோர் முதன்மையான படைப்பாளுமைகளில் இருவர். இவர்கள் தங்கள் கருத்து நிலைகளாலும் தத்துவநோக்குகளாலும் ஒரு காலகட்டத்தில் தம்மை தனிமனித இயக்கங்களாக வடிவமைத்துக்கொண்டனர்.

கவிதை, சிறுகதை, புனைவுசாராக் கட்டுரை இலக்கியம், நாவல் முதலிய இலக்கிய வடிவங்களுக்கூடாக நன்கறியப்பட்ட தமிழ் எழுத்தாளர் மு.த. அவர்கள். 1965-இல் “புதுபுகம் பிறக்கிறது”, 1970-இல் “போர்ப்பறை”, 1974-இல் “மெய்யுள்” என்பன வெளிவந்த முதன்மையான நூல்கள். நமக்குக் கிடைக்கப்பெற்ற மு.த. அவர்களின் படைப்பாக்கங்கள் யாவற்றிலும் அறுந்துவிடாத தொடர் மையநீரோட்டமாக அமைவது “மெய்யுள்” எனும் அவரது இலக்கியம் பற்றிய தத்துவ தரிசனமே. குறிப்பாக “மெய்யுள்” எனும் அவரது நூலின் உள்ளடக்கம் பூரணமாகவே மு.த.வின் தத்துவப்பார்வையாகவும் கருத்துநிலைகளின் செறிவாக்கமாகவும் அமைந்துகிடக்கிறது. 1971, 1972-களில் வெளியான மு.த.வின் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகவே “மெய்யுள்” எனும் நூல் அமைந்ததாக மு.பொன்னம்பலம்(மு.பொ.) குறிப்பிடுகின்றார்(மெய்யுள், ப.09). மு.த.வின் படைப்பாக்கக் கருத்துநிலைகளின் தடத்தில் பயணிப்பவர்களுக்கு “மெய்யுள்” தத்துவப் பிரமானமாகி நிற்கின்றது.

“மெய்யுள்” எனும் மு.த.வின் தத்துவதரிசன நூலின் வழியாக வெளிக்கொணரப்படும் அவரது இலக்கியப் படைப்பாக்கம் தொடர்பான கருத்துநிலைகளை இன்றைய இலக்கியபோக்குடன் பொருத்திப் பார்ப்பதன்வழி மீள்வாசிப்புச் செய்வதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும். ஏறத்தாழ நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் பல்வேறு எழுத்தாடல்கள்வழி வெளிவந்த அவரது சிந்தனைகள் 2002-இல் “மெய்யுள்” என்னும் நூலாக சென்னை சந்தியா பதிப்பகத்தால் மு.பொ-வதும் சுந்தர ராமசாமியதும் முற்குறிப்புடன் வெளியிடப்பட்டது. 1970-களின் சமூக மற்றும் இலக்கிய

நிலவரத்துக்கும் இன்றைய சமூக மற்றும் இலக்கிய நிலவரத்துக்கும் இடையிலான கால இடைவெளியையும், அந்தச் சிந்தனைகள் கட்டுரைகளாக வெளிவந்த காலத்தின் சமூக, அரசியல் நிலவரங்கள் மற்றும் இலக்கியப் போக்குகளையும் கருத்திலெடுத்து மெய்யுள்ளை மறுவாசிப்புச் செய்யும்போது தமிழிலக்கியப் படைப்பாக்கவெளியில் சில புதிய கருத்தாடலுக்கான சாளரங்கள் திறக்கப்படுவதன் அவசியம் உணரப்படலாம்.

சுந்தர ராமசாமி தனது முற்குறிப்பில் “மு.தளையசிங்கம் பெருமளவுக்கு தன்னில் இருபதாம் நூற்றாண்டுக்குரிய பிரச்சினைகளையும் ஓரளவு இருபது நூற்றாண்டுகளின் சாரத்தையும் வெளிப்படுத்த முயன்ற சிந்தனையாளர். உடல்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டில் கிடந்து உழல, பிரக்ஞை முந்திய நூற்றாண்டு ஒன்றிலோ அல்லது பவவற்றிலோ கூறுபட்டுக்கிடக்க, பிரச்சினைகளுக்கு எதிர்வினையாக வாங்குவரும் சொற்களை உதிர்க்கும் நம் “சிந்தனையாளர்”களின் மத்தியில் விதிவிலக்காக வந்து சேர்ந்தவர் தளையசிங்கம். இருபதாம் நூற்றாண்டின் முக்கால் பகுதியை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது இவருடைய சிந்தனைகள் கருக்கொண்டுள்ளன என்று சொல்லலாம்” (மெய்யுள், ப.21) என்று குறிப்பிட்டுள்ள கருத்தானது நுணுகி நோக்கப்படவேண்டியது. இருபது நூற்றாண்டுகளின் சாரத்தை வெளிப்படுத்திய சிந்தனையாளராக மு.த இனங் காணப்படுவதற்கான காரணம் என்ன? என்பது குறித்து

புரிந்து கொள்ளுவது அவசியம். இதுநாள்வரை மனித குலத்தை வழிநடத்திய தத்துவங்கள் குறைபோக்குடையன என்று கருதினார். மனித குலத்தின் சரித்திரத்தில் விஞ்ஞானக் கண்டு பிடிப்புகள் வளர்வதற்கு முன்னர் இருந்த காலம், விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சி மனிதனை விண்வெளிவரை செல்லவைத்ததும் பொருளை முதன்மைப்படுத்தியதுமான காலம், விஞ்ஞானத்தின் உண்ணோக்கம் சிதைந்து அதன் தீமைதரு விளைவுகள் மேலேழுந்துவர சமயமும் ஆன்மீகமும் சிதைந்து போன காலம் என்று சரித்திரம் முழுமை குறித்தும் கரிசனை கொள்ளும் மு.த, அந்தச் சரித்திரத்தைச் சீர்ப்படுத்தும் வழி சத்தியமும் உண்மை ஞானமும் என்றார். இதுவே “பேர்ஞான நிலை” என்றும் “சர்வோதயம்” என்றும் குறிப்பிட்டார்.

பேர்ஞானநிலையை நோக்கி நகரும் மு.த-வின் மெய்யுள் பற்றிய சிந்தனைகள் பல்வேறு கருத்துநிலைத் தளங்களின் அடிப்படையில் கட்டிவளர்க்கப்பட்டவை. அவற்றில்,

- இந்தமதம் அல்லது இந்தியப் பண்பாடு தந்த தத்துவங்களிலான திழைப்பும் இராமகிருஷ்ணர், அரவிந்தர், மஹாத்மா காந்தி, நந்தகோபாலகிரி முதலானவர்களின் சிந்தனை வயப்பாடும், தான் சார்ந்த ஆன்மீக இயக்கத்தின் கொள்கை வழி நின்று வாழ்வையும் இலக்கியத்தையும் தரிசித்தல்
 - பொருளை மறுப்பதற்கான வழி பொருள் முதல்வாதத்தை மறுதலித்தல் என்ற நோக்கில் மாக்ஸியம் கூறும் தத்துவ அடிப்படைகளை விமர்சித்தல் அல்லது நிராகரித்தல்
 - ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய செல்நெறியில் முரண்நிலையில் தொழிற்பட்ட இரண்டு இலக்கிய இயக்கங்களான முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் மற்றும் நற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் போக்குகள் குறித்து எதிர்வினையாற்றல்
 - விஞ்ஞானத்தின் அணுகுமுறைகளுக்கும், பொருள்முதல்வாத விளக்கங்களுக்கும் இடையிலான நெருக்கமான தொடர்பை மறுதலித்து, விஞ்ஞானமும் மெய்ஞானமும் அத்துவிதமாகிவிட்டது என எடுத்துரைத்தல்
 - விஞ்ஞானத்திலுள்ள கோட்பாட்டு நம்பிக்கைகளை ஏற்கனவே சமய ஞானம் நீருபித்துள்ளது என வாதிடுவதன்வழி சமயங்களின் அடித்தளப் பார்வையையும் விஞ்ஞானத்தின் மேற்றளப் பார்வையையும் வேறுபடுத்துவதன்மூலம் வரலாற்று வளர்ச்சி பற்றிய பொருள்சார் நோக்குநிலைகளை நிராகரித்தல்
 - இந்தியப் பண்பாட்டின் உள்வறிய ஆன்மீகத் தத்துவங்களை ஒளியாக்ககொண்டு பூரண இலக்கியமும் பெருந்தள வாழ்வும் எவ்வாறு அமையவேண்டும் என்று வியாக்கியானம் செய்தல்
- என்பன அவரின் நூல்களில் வெளிப்படையாக இனங் காணத்தக்கவை. இவற்றுக்கு அப்பால் 1956-ஆம் வருடத்தினை ஒரு நிலைமாற்றத்துக்கான தொடக்க காலமாகக் கருதி ஈழத்திலும் சர்வதேசத்திலும் அரசியல் மற்றும் சமூகநிலைகளில் நிகழ்ந்தேறிய மாற்றங்களை முன்னிறுத்தி இடதுசாரியம், முற்போக்கு, மரபுவாதம் என்பவற்றையெல்லாம் கடந்து, தாம் நம்பும் “பூரண சர்வோதய” பார்வை வளரும் என்று

விவாதிக்கின்றார். 1970-இலிருந்து இந்தப் பார்வை வளர் கிறது என காலம் வகுத்தார்(பார்க்க: மெய்யுள், ப.101).

1956-இன் பின்னான ஈழத்து இலக்கியப் போக்கினை விளக்க விளைந்த மு.த உலகளாவிய அரசியல் போக்கின் மூன்று கட்டங்களையும் ஈழத்து இலக்கியப் போக்கின் மூன்று கட்டங்களையும் ஒப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார். தயஸ் நெருக்கடியும் எகிப்தின் மீதான தாக்குதலும் முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்தி யத்துக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடியும் முதலாவது கட்டம். இது ஈழத்து இலக்கியப் போக்கில் நிலவிய மரபுவாதமும் அதனோடு ஒட்டிய நற்போக்கு இலக்கியப் பார்வையுடன் ஒப்பிடப்பட்டது. சர்வதேச ஏகாதிபத்தியத்துக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடிநிலை இரண்டாவது காலகட்டம். இது மார்க்சிய முற்போக்கு இலக்கியப் பார்வையுடன் ஒப்பிடப் பட்டது. முதலாளித் துவத்துள்ளும் மார்க்சிய சோசலிஸ்த்துள்ளும் அடங்காத, அவை இரண்டையும் ஊடுருவி நிற்கும் மூன்றாம் உலகின் நடுநிலைப் போக்கு மூன்றாவது கட்டம். இது மெய்முதல்வாத பார்வையுடன் ஒப்பிடப்பட்டது. இவற்றில் மூன்றாவது கட்டமே இளம் பரம்பரையினரின் புதுவழித் தேடலாக அமையும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். மரபுவாதம் இயைந்த நற்போக்கு வாதமோ, மார்க்சிய அடிப்படையிலான முற்போக்கு வாதமோ பூரண இலக்கியத்தைத் தராது. மெய்முதல் வாதப் பார்வைதான் பூரண இலக்கியத்தைத் தரும் என்றார். இந்த மெய்முதல்வாதப் பார்வை முன்னைய கட்டங்களிலான அதிருப்தியால் விளையும் என்றும், அது ஒரு வகை “எதிர்-இலக்கியமாக”(Anti இலக்கியம்) மாற்றமுறும் என்றார்.

இந்த எதிர்-இலக்கியப் பார்வை மெய்யுள்ளை தத்துவமாகக் கொள்கிறது என்பதே மு.த-வின் கருத்து நிலை. மெய்யுள் என்பது மெய்முதல்வாதம், பேரறிவுத் தளம், எதிர்-இலக்கியம், பெருந்தள வாழ்க்கை, பூரண இலக்கியம், பேர்ஞானநிலை, சர்வோதயம், பேர்மனிதம் பொதுவுடமை, ஞானப் பொதுவுடமை, கூட்டுமனம், சமாதானக் கலப்புநிலை, சத்திய யுகம், கலப்புக் காலம் போன்ற மு.த-வின் கருத்தாக்கங்களை உள்ளடக்கியவை. இக் கருத்தாக்கங்கள் மு.த-வின் வாழ்வுபற்றிய விசாரம், இலக்கிய நோக்குநிலை என்பவற்றை கொள்கை ரீதியாகப் பறைசாற்றுகின்ற அதேவேளை இன்றைய நிலையில் சில சிந்தனை முரண்களையும் வெளிப்படுத்துபவையாகவுள்ளன. கருத்துமுதல் வாதத்தையும் பொருள்முதல் வாதத்தையும் சூறையாடும் போக்குடைய தத்துவங்களாக நிலைநாட்ட தான் நம்பும் ஆன்மீகத் தரிசனங்களோடு இணைத்து இந்தக் கருத்தாக்கங்களை முன்வைக்கின்றார். அகவிடு தலைக்கும் ஆன்மீகவிடுதலைக்குமான தேடல்தான் இலக்கியத்தின் அடித்தளமாகவேண்டும் எனயதே அவரின் கருத்துநிலையின் குறிக்கோள். இந்தக் குறிக்கோளுக்கமைவாக மு.த முன்வைத்த விடயங்களைப் பின்வருமாறு நோக்கலாம்:

- உலகளாவிய எல்லா நாடுகளின் யொதுத் தேவை நிலையிலும் ஈழத்தின் தனித்தேவை நிலையிலும் பூரண இலக்கியத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்து கின்றார். அக ஆழத்தைக் கண்டுபிடித்தல், சர்வசமய ஞானப் புரட்சியை ஏற்படுத்தல், பழைய சமய ஞானத்திடமிருக்கும் உண்மைகளை சமூக வளர்ச்சிக்கும் யயன்

படுத்தல் போன்றவற்றின்மூலமே பூரண இலக்கியத்தை படைக்கலாம் என்றார். “ஒருவன் தனது அக ஆழத்தைக் கண்டுபிடிக்காத வரைக்கும் முழுமையும் பூரணத்துவமும் வரப்போவதில்லை. அதனால் சமயஞானிகளின் கண்டுபிடிப்பைப் பூரணமாகப் பயன்படுத்த இனிமேல் இந்த எழுத்தாளர்கள் தான் முன்வரவேண்டும். சமய ஸ்தாபனங்கள் மிகக்குறுகிய வட்டங்களுக்குள் நிற்கின்றன. அவற்றின் குறுகிய போக்கைத் தகர்த்தெறிந்து, சர்வ சமய ஞானப் புரட்சியையும், அது கொடுத்துவரும் பொதுவுடைமை மலர்ச்சியையும் எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் இனிமேல் கொண்டுவரவேண்டும். பழைய சமய ஞானத்திடமிருக்கும் உண்மையை சமூக வளர்ச்சிக்கு உதவும் வகையில் எல்லாத் துறைகளிலும் பிரவேசிக்கச் செய்ய வேண்டும். அதற்காக ஒவ்வொருவனும் தனது அகத்திலேயே அந்த ஞானத்தை எழுப்பவேண்டும். வர்க்கவேறுபாடுகளும் குணவேறுபாடுகளும் அங்குதான் பொதிந்து கிடக்கின்றன. அவையே பிற்போக்குக் கோட்டைகளாகவும், பிறப்புப் பிறப்பாய் வரும் இயல்புகளின் மறைவிடங்களாகவும் இருக்கின்றன. அவற்றைக் கைப்பற்றி, அங்கு புரட்சியைக் கொண்டுவென்று முழுமையின் மலர்ச்சியை ஏற்படுத்தாத வரைக்கும் புறச்சூழலில் மட்டும் புரட்சியை நடத்திப் பூரண இலக்கியத்தையும் சரி முழுமையான வாழ்க்கையையும் சரி கொண்டுவர முடியாது. எழுத் தாளர்கள் இனிமேல் அதையும் உணரவேண்டும்” (மெய்யுள், ப.38) என்று குறிப்பிடுவது மு.த-வின் மெய்யுள்ளின் அடிப்படையான ஆன்மீகநோக்கினை புலப்படுத்துகின்றது.

கலை கலைக்காக, கலை சமூகத்துக்காக என்ற கொள்கைகளோடு கலை, இலக்கிய முயற்சிகளில் ஈடுபட்டவர்களை விமர்சனம் செய்வதன் வழி அரவிற்தரின் பூரணயோகம் போல பூரண இலக்கியமும் அமைதல்வேண்டும் என்றார். “கலை கலைக்காக என்பதும் கலை கட்சிக்காக என்பதும் இலக்கியத்தின் இலட்சியத்தை உணர்ந்தும் அதன் வழியில் பூரணமாகச் செல்வாத இடைத்தரீப்புகள்தான். அமுகணர்ச்சி மட்டும்தான் இலக்கியத்தை உருவாக்குபவை என்று நினைத்து, விளக்கில் விழுந்த பூச்சிகள்போல் இடையில் அழிந்தார்கள் கலை கலைக்காக என்று வாழ்ந்தவர்களில் பெரும்பாலோர். கலை கட்சிக்காக என்பவர்கள் கலையை வெறும் சித்தாந்த அறிவு வழியில் மட்டும் காட்டி, இலக்கியத்தை வெறும் யந்திரமுயற்சியாக நிறுத்திவிடுகின்றனர்” (மெய்யுள், ப.28) என்று குறிப்பிடுகின்ற மு.த நோய்தீர்ப்பதற்குரிய பூரண இலக்கியம் பற்றி குறிப்பிட்டு, அதற்குரிய கோட்பாடாக “பிரபஞ்ச யதார்த்தமே” அமையும் என்றார்.

பிரபஞ்ச யதார்த்தம் என்ற கொள்கையை தாங்கி நிற்கும் அடித்தளமாக மு.த ஆன்மீகத்தையும் சமயஞானத்தையும் வலியுறுத்துகின்றார். படைப்பின் பின்னே ஓர் ஆன்மீகம் அல்லது அறம் இருத்தல் வேண்டும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இல்லை. ஆனால், அந்த அறம் சமயஞானத்திலிருந்துதான் வரவேண்டும் என்று வாதிடுவதன் பொருத்தப்பாடு என்ன? என்பது அன்று விடைகாணப்படவேண்டிய வினாவாகின்றது.

மு.த-வின் மெய்யுள் “Anti-இலக்கியம்” அல்லது “இலக்கியத்தின் அழிவு” என்றொரு கருத்தாக்கத்தினை முன்வைத்திருந்தது. மெய்யுள்ளை விளக்க மு.த தனது படைப்புக்களில் கருத்தாடலுக்காக உருவாக்கிய பாத்திரமான நல்லசிவத்தின் வாயிலாக அந்தக் கருத்தாக்கத்தினை விளக்குகின்றார். “மனித

இனம் இனிமேல் கலை, இலக்கியகாரர்களிடமிருந்து கற்பனையை எதிர்பார்க்கப் போவதில்லை. வாழ்க்கையையே கலை, இலக்கியமாக்கும் பெரும் பணியையே எதிர்பார்க்கிறது. அதற்கு முதற்படியாக இப்போதிருக்கும் கலை, இலக்கிய முறையையே முற்றாக அழிக்கவேண்டும்... அதை அழிப்பதற்கு அதே கலை, இலக்கியத்தையே பயன் படுத்தவேண்டும். மாற்றத்துக்கு முந்திய இடைப்பருவம் அதுதான். கலையை அழிக்கும் கலை, இலக்கியத்தை அழிக்கும் இலக்கியம்” (மெய்யுள், ப.46) என்று நல்லசிவத்தின் வாயால் மு.த பேசுகின்றார். அத்துடன் “கலை, இலக்கியமும் இனிச் சாகிற காலம். முழு வாழ்க்கையே கலையாகவும் தொழுகையாகவும் பெரும் பரவசத்தொழிலாகவும் வளரும்போது போலியான ஒரு கலை, இலக்கியம் என்ற தனிப்பிரிவு எதற்கு?” (மெய்யுள், ப.48) என்று கேள்வி எழுப்புகின்றார். அதுவரை இருந்துவந்த கலை, இலக்கியத்தின் போக்கினை நிராகரித்து உள்ளதை உள்ளபடி விஞ்ஞானிகள் கூறுவது போல கற்பனை தவிர்த்துக் கூறுவதே இலக்கியத்தின் பணியாக வேண்டும் என்றார். இதற்காகப் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஆதர்சி கிளார்க்கை எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

உள்ளதை உள்ளபடி கூறுவது விஞ்ஞானத்தின் பண்பு. இதில் மாற்றுக்கருத்தில்லை. ஆனால், விஞ்ஞானம் பொருளை நிராகரிப்பதில்லை. விஞ்ஞானத்தின் விருத்திதான் பொருள் முதல் வாதத்தின் அடிப்படை. விஞ்ஞானத்தின் விஸ்வரூப எழுச்சியின் பின்னால் நின்று கொண்டு விஞ்ஞானமும் ஆன்மீகமும் ஒன்றாக இணைந்தியங்குதல் சாத்தியமாகுமா? என்று கேட்கும் நிலை தோன்றுகின்றது. கலையை அழிக்கும் கலை அல்லது இலக்கியத்தை அழிக்கும் இலக்கியத்தால் பொருளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட வாழ்க்கையை கடந்து செல்வதற்கான ஆன்மீகத்தைச் சொல்ல முடிந்தவளிற்கு அதன் விஸ்வரூப வளர்ச்சியின் யதார்த்தமான சிதைவுகளைச் சொல்ல முடியுமா? என்பது சிந்திக்கவேண்டியதே.

மெய்யுள் விளக்கும் கருத்தாக்கங்களில் “பேரறிவுத்தளம்” மற்றும் “பெருந்தளவாழ்க்கை” என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. “மனிதன் உடல், உயிர், மனம் ஆகிய மூன்று தளங்களுக்குமுரியவனாக இன்று இருக்கிறான்... இனிவரும் தளம் பேரறிவுத் தளமாகும்” (மெய்யுள், ப.52) என்று குறிப்பிட்டு சடவுலகம் பொருளை முதலாகக் கொண்டது, மனதைக் கடந்த நிலையில் ஒருவன் விஞ்ஞானமய கோசத்துக்குச் செல்கின்றான். இது மனோமயகோசத்திலும் உயர்வானது. மனதைக் கடந்து விஞ்ஞானமயகோசத்துக்கு வருவதே பேரறிவுநிலையாகும். இந்தப் பேரறிவுநிலைக்குரிய வாழ்வு பெருந்தள வாழ்வாகின்றது. இந்நிலையில் முக்குணங்களைக் கடந்த சத்தியநிலைக்கு வாழ்வு செல்கின்றது. இதனையே கலை, இலக்கியங்கள் பாடவேண்டும் என்பதே மு.த-வின் கருத்து.

அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம் என்று இந்துத் தத்துவங்களில் விளக்கப்படும் பஞ்சகோசங்கள் பற்றிய விளக்கத்தினை துணை கொண்டு சடத்துக்குக் கொடுக்கப்படும் முதன்மையினை அறிவுக்குக் கொடுத்து கலை, இலக்கியங்கள் படைக்கப்படும் நிலையே விஞ்ஞானமயகோசமான பேரறிவுத்தளம் என்றார். மார்க்சியம் குறிப்பிடும் பொருள்

முதல்வாதத்தினை நிராகரிப்பதற்கு பஞ்சகோசம் பற்றிய தத்துவ விசாரங்களை துணைகொள்கின்றார். பொருள்தளம் அல்லது சடத்தளம், மனத்தளம், பேரறிவுத்தளம் என முத்தளங்களை குறிப்பிடுகின்றார். இவற்றில் பேரறிவுத் தளத்துக்கான கலை, இலக்கியத்துக்கு வழிகாட்டுவதே மெய்யுள் என்றார். மார்க்சியம் தனது பொருள்முதல்வாதத்தில் உற்பத்தி உறவுமுறை பற்றிக் குறிப்பிடும் கருத்துக்களை நிராகரிக்கவே இவற்றை விளக்குகின்றார். “சடத்தின் தளமே நிலையற்று வழுவிக் கொண்டுபோய்து. நிரந்தர அகவிதேவையை வெறும் உற்பத்திச் சாதன உறவுமுறையால் மட்டும் எப்படி நிரந்தரமாக நிறுவலாம்?” (மெய்யுள், ப.57) என கேள்வியெழுப்புகின்றார்.

மேலும் “மனித குலம் முழுவதும் மனத் தளத்தில் ஏறி. அதற்கான உண்மையான சாத்வீக குணத்திலேயே (அறிவு, அன்பு, சமத்துவம், சகோதரத்துவம், பொதுவுடைமை) பெரும் போக்காக லயிக்கத் தொடங்கிவிட்டதென்றால், மனத்தளத்துக்கு அடுத்த பெருந்தளமான பேரறிவுத்தளத்துக்குப் பரிணாமம் ஏறத் தொடங்கும் காலம் வந்துவிட்டது என்ற முடிவு தர்க்க ரீதியானது” (மெய்யுள், ப.61) என்று கூறுவது சாத்வீக குணங்களென இங்கு வரையறுக்கப் பட்ட பண்புகளை இன்றைய உலகம் தாண்டிப் பயணிக்கத் தொடங்கி விட்டதா? என்ற வினாவை எழுப்புகின்றது. ஏனெனில், இன்றைய உலகத்தில் இக்குணங்களுக்கான ஏற்புடமையே இன்னும் கிடைக்காத நிலையில் அவற்றைத்தாண்டிய பேரறிவுத் தளத்தை எட்டுதல் சாத்தியமாகுமா? என்ற சந்தேகம் நிலைத்திருக்கிறது. “இராமகிருஷ்ணருக்குப் பிந்திய இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டு, மனித வரலாறு சமூகத்தின் சகலரும் பிராமணராகிய வரலாற்றையே குறிக்கின்றது எனலாம். வர்ண எல்லைகள் முற்றாகக் கலந்து கரைந்துவிட்டன. சகலரின் மனமும் மனத்தளத்திலேயே லயிக்கவும், அதன் சாத்வீக குணத்திலேயே நிற்கவும், அதற்குரிய அறிவு வீச்சைக் காட்டவும் ஆரம்பித்துள்ள காலம். பேரறிவுத்தளமான அடுத்த பெருந்தளத் தாக்கத்தின் அருட்டலைச் சகலரும் ஏதோ ஒரு வகையில் உணரத் தொடங்கியுள்ள காலம்” (மெய்யுள், ப.61) என்று பேரறிவுத் தளத்துக்குத் தயாராகும் காலம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். ஆயினும், மனிதர்கள் அனைவரிடத்திலும் சாத்வீகப் பண்புகள் அதிகரிக்கும், மக்கள் எல்லாரும் கலந்து கரைந்து விடுவார்கள், சகலரும் பிராமணராகி விடுவார்கள் என்று வரும் கருத்துக்களின் சமகால யதார்த்தம் எதிர் மறையானது. இந்நிலையில் பேரறிவுத் தளத்தை எட்டுதலின் சாத்தியம் குறித்து சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது.

• “பேர்ஞானநிலை” பற்றிய மு.த-வின் விளக்கம் மார்க்சியத்தின் மதஎதிர்ப்புக்கான பதிலிறுப்பாகவே அமைந்தது. மார்க்ஸ் மதத்தை அபின் என்று ஒதுக்கிவிட்டார் என்பது மு.த-வின் கவலை. “தனிப்பட்ட சமய ஸ்தாபனங்களையும் அவற்றின் தவறான பழக்க வழக்கங்களையும் ஒதுக்குவது வேறு. அவற்றுக்குக் காரணமாயிருந்த சடத்தையும் நினைவையும் தாண்டிய பேர்ஞானநிலையை ஒதுக்குவது வேறு. பின்னதை ஒதுக்க முடியாது. அது நிரந்தரமானது. மார்க்ஸ் அதையுமே அபின் என்று ஒதுக்கிவிட்ட முயன்றார். ஆனால், இன்றைய விஞ்ஞானம் அந்த அடித்தளப் பேர்ஞான விடுதலை நிலையை நோக்கியே அடியெடுத்து வைக்க முயல்கிறது” (மெய்யுள், ப.56) என்று மார்க்சியத்தை

விமர்சித்தார். இன்றைய விஞ்ஞானம் பேர்ஞானத்தினை நோக்கி நகர்கிறது என்று மு.த எதிர் பார்ப்பது விஞ்ஞானத்தின் வழியான பொருட் பெருக்கம், நுகர்வுவாதம், பின்-கைத்தொழில்மயமாக்க சமூக விளைவுகள் என்பவற்றால் மலிந்துபோன உலகத்தில் சமயங்கள் மற்றும் ஆன்மீக சிந்தனைகளின் “துடம் புரழ்வுகளைக்” கருத்திலெடுக்காத மிகை எளிமை யாக்கமோ என எண்ணத்தாண்டுகின்றது.

• மு.த “சர்வோதயம்” என்றொரு கருத்தாக்கத்தினை முன் வைத்து அனைத்திலும் சத்தியம் வெளிப்பட்டுத் துலங்கும் நிலையே அது என்றார். “புதிய பெருந்தத்துவம் பொருள்முதல்வாதம், கருத்து முதல் வாதம் என்ற பாகுபாடுகளை ஏற்றுக்கொள்ளப் போவதில்லை. பொருளையும் நினைவையும் கடந்த சத்தியம் அல்லது உண்மை நிலை சத்தாகவும் சித்தாகவும் இருக்கிறபடியால் பாகுபாட்டுக்கு இடம் இல்லை. புதிய தத்துவம் அடிப்படையில் ஆன்மீகத் தத்துவமாகவே இருக்கும். அதனால் இதுவரை நிலவிய சமயங்களினதும் அடிப்படை ஒருமை நிலைநாட்டப்படும். சகலமும் சத்தியமே என்ற அடிப்படை உண்மை சகல வேலைகளிலும், சகல சமூக இயக்கங்களிலும் தெரியவரும். அடிப்படைச் சத்திய அத்தைவத நிலையைச் சகலத்திலும் தெரிய வைப்பதே புதிய பெருந்தத் தவத்தின் நோக்கமாக இருக்கும். சகலத்திலும் எழுச்சியடைவது சத்தியமே. அந்த எழுச்சியையே “சர்வோதயம்” என்பது குறிக்கின்றது” (மெய்யுள், ப.57) என்று அதனை விளக்கினார்.

பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் தாம் குறிப்பிடும் மெய்யுள் நிலையினை “அத்துவித”மானது என்று குறிப்பிடுகின்றார். பொருளும் (சடம் - உடல்), நினைவும் (கருத்து-மனம்) கலந்தும், அவற்றைக் கடந்தும் உருவாகும் சத்திய(மெய்) நிலை என்றார். அதாவது கலை, இலக்கியங்கள் பொருளையும் கருத்தையும் கடந்து மெய்யைக் காண்பதாக அமைய வேண்டுமென்றார். படைப்பாக்கத்தில் மெய்மை அமைவதை எவரும் மறுதலிப்பதற்கில்லை. ஆயினும், அந்த மெய்மையினை சமயங்களின் அடிப்படை ஒற்றுமையால் நிலைநாட்ட முடியும் என்று மு.த நம்புவதும் சமயங்களின் சரித்திரத்தில் நிகழ்ந்துவரும் முரண்களைக் கருத்திலெடுக்காத ஒன்றாக அமைகின்றது. அத்துவிதமாக கலக்கும் நிலையினை “மேல்தள ஆசார மரபும் சமயத்தை மறுக்கும் பொருள்முதல் வாதமும் “ஆன்மீக” அடிப்படையிற் கலக்கும் இன்றைய கால கட்டம் சகல மக்களும் ஞானிகளாகும் பரிமாணப் போக்கு பரவலாக வந்து விட்டது என்பதையே குறிக்கின்றது” (மெய்யுள், ப.135) என்று குறிப்பிட்டிருப்பது அவரது கருத்தினையும் மீண்டும் ஒரு இலட்சிவாதப் பெறு மானத்துடன் பார்க்க வைக்கின்றது.

இந்த அத்துவித நிலைக்கு உலகம் நகர்வதை நிரூபிக்க அவர் எடுத்துக்கூறும் நடைமுறை விளக்கங்கள் சுவாரஸ்யமானவை. இலங்கை மார்க்சியக் கட்சியான L.S.S.P.-யின் தீவிர புதுப்பரம்பரை இளம் வட்டத்தினர் விவசாயிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடைப்பட்ட உபவர்க்க உருவாக்கம் என்றும் அவர்கள் இலங்கையில் முதுபெரும் மார்க்சிய மற்றும் முதலாளித்துவக் கட்சிகளை புறக்கணித்துப் போராடத் துணிகின்றனர் என்றும் விளக்கினார். அமெரிக்காவில் முதலாளித்துவ-சோசலிஸ பலாத்கார எதிர்ப்பு, பங்களாதேஷ் கொரில்லாப் போராட்டம், பிலிப்பைன்ஸில்

மார்க்கோஸ் ஆட்சிக்கான எதிர்ப்பு, தமிழ்நாட்டில் அ.தி.மு.க-வினர் வெளி ஆசார நவபாலிஸ் கருணாநிதி ஆட்சியை எதிர்ப்பது போன்ற எடுத்துக்காட்டுக்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த அரசியல் மாற்றங்கள் பொருளையும் கருத்தையும் கடந்தே அத்துவித சக்தியநிலைக்கு மனிதவாழ்வை இட்டுச்செல்லும் என்ற நம்பிக்கையை அன்று மு.த-வுக்கு வழங்கியிருப்பினும் அவரது கருத்துக்கள் வெளிப்பட்டபின் நாற்பது வருடங்களின் முடிவில் நவதாராண்மைவாத முதலாளித்துவமும் அதற்கு எதிரான விளைவுகளும் பெரும் சக்தியாகவே உருவெடுத்துள்ளது. உலகை இயக்கும் சக்தியமாக பொருளும் அதற்கான போராட்டங்களும் திடப்பட்டுக் கிடப்பதே யதார்த்தமாகியுள்ளது. நவதாராண்மை நிலை கலை, இலக்கியத்தின் போக்கினைத் தீர்மானிக்கும் பலம்மிக்க சக்தியாகிவிட்டது. மதங்களைக்கூட ஆதிக்கம்மிக்க சக்திகள் தமது ஆதிக்க எல்லையை விரிவாக்கம் செய்வதற்கான வழிமுறைகளில் ஒன்றாகப் பயன்படுத்திவருகின்றனர்.

• மு.த “எழுத்தாளர் பேரவை” பற்றி ஆதங்கத்துடன் விளக்கியுள்ளார். பூரண இலக்கியம் படைக்கப்பட எழுத்தாளர் பேரவையின் அவசியம் பற்றி விளக்கினார். எழுத்தாளர் பேரவை என்பது “அரசியல் வாதிகளைக் கொண்ட நாட்டின் பாராளுமன்றத்துக்குச் சமமாகப் பொறுப்பும் பங்கும் தனக்கும் உண்டு எனக் கருதிச் செயல்படும் எழுத்தாளர் பேரவையே முழுச் சமூகத்தையும் முற்போக்காக முழுமையை நோக்கி வளர்க்க முயலும் ஓர் அரசாங்கத்தின் உண்மையான மேற் சபையாக, மூதவையாக இயங்குவதாக இருக்கும்” (மெய்யுள், ப.38) என்றார். சகல துறைகளும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்து முழுமையடைய எழுத்தாளர் பேரவை அவசியம் என்றார். இந்தக் கருத்துக்கும் அத்துவிதமாக கொள்கைகள் கலக்கும் நிலைக்குமிடையில் தொடர்புள்ளது. ஏனெனில் இந்த எழுத்தாளர் பேரவையின் நோக்கம்கூட பூரண சமய ஞானத்தின் வழியான பூரண இலக்கியமே என்றார்.

• சரித்திர வளர்ச்சி ஒன்றின் பின்னால் சக்தியப்பேரறிவு நிற்கிறது என்று வாதிடுகின்ற மு.த, “கூட்டுமனம்” என்ற கருத்தாக்கத்தினை விளக்குகின்றார். உலகில் நடைபெறும் சிறு சிறு போராட்டங்கள் யாவும் அடித்தளமான ஆத்மாவின் ஞானக்குரலுடன் ஒன்றாகப் பிணைக்கப்பட்டு உருமாற்றப்படவேண்டும் என்றார். கூட்டுமனமானது எவ்வாறு உருவம் பெறுகிறது என்று விளக்கினார். “மேல்தள மனநிலை மெல்ல மெல்ல அதற்குக் கீழுள்ள இடைத்தள இயக்கத்தாலும், இடைத்தள இயக்கம் அதற்கும் கீழுள்ள அடித்தள இயக்கத்தாலும் மெல்ல மெல்ல உருவப்பட்டு ஒன்றோடு ஒன்று எல்லைகளற்றுக் கலந்து உருமாறும் பூரணப் போக்குக்குரிய...” (மெய்யுள், ப.100) ஒன்றாகவே கூட்டுமனத்தை விளக்குகின்றார். இலங்கையில் 1956-இற்குப் பின்னர் நிகழ்ந்துவரும் உருமாற்றம் மனத்தளங்களுக்கிடையிலான கலப்பை சாத்தியமாக்கி தான் குறிப்பிடும் பெருந்தத்துவ நிலைக்கு வரும் என்று நம்பினார். மனத்தளங்களுக்கிடையிலான எல்லை களற்ற கலப்பை ஏற்படுத்த “மெய் முதல்வாதத்தினால்” தான் முடியும் என்று நம்பினார். அதற்கான சரித்திர வளர்ச்சியை விளக்கினார். இந்த வளர்ச்சி மூன்று பெரும் சர்வதேசப் போக்குகளை ஒத்திருந்தது என்று விளக்கினார். “அதாவது ஈழத்து ஆசார

மரபுவாதமும் அதனோடு இணைந்த நற்போக்கு இலக்கியப் பார்வையும் சர்வதேச முதலாளித்துவப் போக்கையும் அதற்கு உதவும் சமய ஆசாரத்தையும் ஒத்திருந்தன. ஈழத்து மார்க்சிய முற்போக்கு இலக்கியப் பார்வை சர்வதேச சோஸலிஸப் போக்கை ஒத்திருந்ததுடன், நேரடியாக அதிலிருந்தே பலத்தைப் பெறுவதாகவும் இருந்தது. அதேபோல் ஈழத்து மூன்றாம் பக்க இலக்கியப் பார்வை சர்வதேச அரங்கில் காணப்படும் மூன்றாம் உலகத்தின் நடுநிலைக் கொள்கையையும் சகல நாடுகளிலுமுள்ள இளம் பரம்பரையினரின் புவூழித் தேடலையும் ஒத்திருப்பதுடன் காலப்போக்கில் அவற்றுக்குத் தத்துவார்த்த ரீதியாக அர்த்தங்கொடுத்து ஆற்றுப்படுத்துவதாகவும் வளர்ந்துள்ளது” (மெய்யுள், ப.102) என்றார். அத்துடன், “கூட்டுமனத்தின் இடைத்தள இயக்கமும் அடித்தள இயக்கமும் இன்னும் மேல்தளத்தின் பெரும்பான்மைப் பலத்தைப் பெறா திருந்த போதிலும் அவையே சமூக, இன, மொழி, சமயப் பிரிவு களைக் கடந்து, சர்வதேசமொங்கும் வாழும் சகல மக்களினமும் இயக்கங்களாக வளரக் கூடியவையாக இருக்கின்றன” (மெய்யுள், ப.100) என்று குறிப்பிட்டார். மேல்தளத்தின் பெரும்பான்மை பலம் என்பது அமெரிக்கப் பன்மைப் பண்பாட்டுவாதம் வேண்டி நிற்கும் ஒரு எல்லைகள் தகர்ந்த பண்பாட்டுச் சூழலையா கருதுகின்றது? என்பது வினாவாக நிற்கிறது. தேச அளவில்தானும் இனம், மொழி, மதம் என்ற அடிப் படைகளில் இந்தக் கூட்டுமனநிலை சாத்தியமாகாத தன் விளைவுகளை இலங்கைச் சமூகம் இன்னும் அனுபவித்தே வருகின்றது.

• முன்னர் குறிப்பிடப்பட்ட தளங்களோடு தொடர்புடையதாக “கலப்புக்காலம்” என்ற கருத்தாக்கத்தினைக் விளக்கியுள்ளார். மனத்தளத்துக்கும் பேரறிவுத் தளத்துக்கும் இடையே ஒரு மாற்றுவலயக் காலம் உள்ளதெனவும், மனத்தளத்துக்குரிய காலம் கலியுகம் எனவும் பேரறிவுத்தளத்துக்கான காலம் சக்தியுகம் எனவும் குறிப்பிட்டு, அந்தக் கலப்புக்காலம் மனித-பெருமனிதக் கலப்பு, மனித-தேவக் கலப்பு, அறிவு-பேரறிவுக் கலப்பு என்று மாற்றுவலயக் கலப்புக்கு உட்படும் என்றார். இந்தக் கலப்பினால் வலயங்கள் இழக்கப்படும். துருவங்கள் இல்லாதொழிக்கப்படும். வர்க்கங்களின் எல்லைகள் தளர்த்தப்பட்டு கலக்க வைக்கப்படும். இதனை விளக்க “இராமகிருஷ்ணருக்குப் பிந்திய இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டு, மனித வரலாறு சமூகத்தின் சகலரும் பிராமணராகிய வரலாற்றையே குறிக்கிறது எனலாம்” (மெய்யுள், ப.61) என்று குறிப்பிடுவதுடன், இந்த மாற்றுவலயக் காலத்தினை தான் பின்தொடரும் பகவான் ஸ்ரீ நந்தகோபாலகிரியின் காலம் என்று வரையறுக்கின்றார். தளர்க்கப்படுதல், கலக்கப்படுதல், இழக்கப்படுதல் முதலிய சொல்லாடல்கள் பின்-நவீனத்துவப் பரிபாஷையில் கட்டுடைத்தல் அல்லது தகர்த்தல் என்பவற்றுடன் ஒருங்குவைத்து நோக்கத்தக்கது. இது ஓரளவுக்கு பின்முதலாளிய சமூகத்தின் செல்நெறியை விளக்கும் அடிப்படைகளைக் கொண்டனவெனினும், அதனை இராமகிருஷ்ணர், நந்தகோபாலகிரியின் ஆத்மீக தரிசன ஒளியில் காண முனைவது மு.த-வின் விஞ்ஞான அடிப்படைகளை மீறிய சமய மற்றும் ஆன்மீக வயப்பாட்டினை காட்டுகின்றது. இந்தக் கலப்புநிலையை சமயமோ ஆன்மீகமோ தோற்றுவித்ததைக் காட்டிலும் அரசியலும் பொருளாதாரமும் தீர்மானித்தது என்பதன் உண்மை கருத்தாடப்பட வேண்டும்.

• மேல்தள ஆசாரம் பற்றி கடுமையான விமர்சனங்களை முன்வைக்கின்றார் மு.த. நற்போக்கு இலக்கியப் பார்வையை தங்கள் கருத்துநிலையாகக் கொண்டவர்கள் மீதான வெளிப்படையான விமர்சனமாக அது அமைந்தது. முற்போக்குவாதம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது “அது மேல்தள முதலாளித்துவப் பண்டித ஆசார மரபைவிட அடித்தள ஆன்மீக ஞான மரபுக்குக் கிட்டே இருக்கிறது. அடித்தள ஆசார மரபுக்கும் மேல்தள ஆசார மரபுக்கும் இடைப்பட்டு நிற்கிறது” (மெய்யுள், ப.126) என்றார். தான் முன்வைத்த மெய்முதல்வாதம் இந்த இரு ஆசார மரபுகளையும் கடந்தது என்று விளக்குவதற்காக இந்தக் கருத்தாக்கத் திணைப் பிரயோகித்தார். சைவசித்தாந்த, வேதாந்த மரபுகளை தன் மெய்யுள்ளை நிலைநிறுத்து வதற்கான விவாதத்திற்குப் அதிகளவில் பயன்படுத்திய மு.த. ஆறுமுகநாவலர் முதல் வளர்க்கப்படும் மேல்பூச்சு பண்டித ஆசாரமரபு, வேதகாலம் முதல் பாரதி வரை வளர்த்த ஞான மரபைப் போலல்ல என்றார் மேல்பூச்சுப் பண்டித ஆசார மரபுக்கும் முதலாளித்துவ ஏகாதிபத்திய பொருள்முதல் வாதத்திற்கும் வேறுபாடில்லை என்றார். அத்துடன், அந்த மேல்பூச்சுப் பண்டித ஆசார மரபுக்குத் துணையான நற்போக்கு, தேசிய இலக்கியம் என்பனவும் அர்த்தமற்ற வெளிப்பூச்சுகள் என்றார். இந்த நிலையில் மு.த-விடம் ஒரு முரண்பாட்டைக் காணலாம். அதாவது, கூட்டுமனம் பற்றி வலியுறுத்தும் மு.த. தேசிய இலக்கியத்தை அர்த்தமற்ற வெளிப்பூச்சு என்று குறிப்பிடுவது விவாதப் பொருளாகலாம். ஆயினும், “மேற்கத்தைய முதலாளித்துவப் போக்கும், ஈழத்து இலக்கியத்தின் மரபுவாத நற்போக்கும், ஈழத் தமிழர் கூட்டணியின் காந்திய ஆசாரப் போராட்டமும் ஒரே மேல்பூச்சு மரபு, மத்தாப்பு, புள்வாணங்களே தான்” (மெய்யுள், ப.124) என்றார். மார்க்சியம் மதத்தினை மறுதலிப்பதை நிராகரிக்கும் மெய்யுள் சமயத் திணுள்ளமைந்த ஆசார மரபினையும் விமர்சிப்பதைக் காணலாம்.

• “பொதுவுடமை” பற்றி குறிப்பிட்ட மு.த. “ஞானப் பொதுவுடமை” எனும் கருத்தாக்கத்தினை குறிப்பிடுகின்றார். “ஞானப்பொதுவுடமையும் பொருளாதாரப் பொதுவுடமையும் ஒன்றையொன்று தழுவிவர வேண்டும். அப்போதுதான் இரண்டும் வெற்றியடையும். இல்லாவிட்டால் ஞானப் பொதுவுடமை கீழிருங்குவதற் குரிய சரியான தளம் கிடையாது. பொருளாதாரப் பொதுவுடமை சீராக வளர்ச்சியடைவதற்குரிய சரியான தலைமை கிடையாது. அதனால் இரண்டும் தோல்வியடையவே செய்யும்” (மெய்யுள், ப.67) என்று வாதிடுகின்றார். இன்றைய உலகப் போக்கில் பொருளாதாரப் பொதுவுடமையின் சத்தியம் குறைவானது. அத்தகைய ஒரு நிலை வரவேண்டுமாயின் அது அறிவினால் விளையமுடியும் என்று எதிர்பார்ப்பதில் தவறில்லை. ஏனெனில் அறிவுதான் மூலதனம் என்ற கருத்தாக்கம் இன்றுள்ளது. அதனால் அறிவைப் பண்டப்பொருளாக உபயோகித்துப் பொருளாதாரத் தேட்டம் பெறவே உலகம் முனைகின்றது. இந்த நிலையில் “ஞானம்” பொதுவுடமையாக்கப்பட என்ன வழி? அது ஆத்ம ஞானமாக அமைந்தாலொழிய வேறுவகையில் சாத்தியமாகாது என்று சிந்திப்பதில் தவறில்லை. ஆனால், அந்த ஆத்ம ஞானத்தை இந்தப்பொருள்சார் உலகைத் தாண்டி வளர்த்தெடுப்பதில் இதற்கு முன்னரே பல இயக்க நிலைப்பட்ட தோல்விகளும் நிகழ்ந்துள்ளதை

நாம் கவனத்திலெடுக்கவேண்டும்.

• மனித பரிணாமத்தைச் சத்திய உச்சம் நோக்கித் துரிதப்படுத்த வகுக்கப்பட்டவைதான் வர்ணங்கள், முக்குணங்கள், நால்வகை ஆச்சிரமங்கள் என்ற இந்துமத அறநெறியை மு.த முழுமையாக ஏற்கின்றார். அதன் அடிப்படைகளை தெளிவாக விளக்குகின்றார். ஆயினும் மனத்தைக் கடந்த பேரறிவுத்தளத்துக்குள் ஊடுருவமுயன்றவர்களாகப் சாத்வீக குணத்தினரான பிராமணர்கள் அமைவர் (பார்க்க: மெய்யுள், ப.59) என்றார். பேரறிவுத்தளம் பிராமணர்களுக்கும் சத்திரியர்களுக்குமுரியது (பார்க்க: மெய்யுள், ப.60) என்றார். அதேவேளை, “இந்தப் பிராமணர்களும், குருமாரும் மக்களைச் சுரண்டி வாழும் முதலாளிகள் வளர்த்த பெருச்சாளிகள்தான்” (மெய்யுள், ப.116) என்று நந்த கோபாலகிரியின் சர்வமதசங்கம் ஒலித்த மகாவாக்கியங்களில் ஒன்றைக் குறிப்பிடுகின்றார். இந்த முரண்தலை வர்க்கமும் குணங்களும் சத்திய உச்சத்தை எட்ட வைக்கும் என்ற நம்பிக்கையை தகர்த்துவிடுகின்றது. இது மார்க்சியம் சொல்லும் மதஎதிர்ப்பு மற்றும் பெரியாரியம் சொல்லும் பிராமணிய எதிர்ப்பு என்பவற்றுடன் ஒருங்கு வைத்து நோக்கத்தக்கது.

மேற்கண்ட கருத்துக்களைப் போல ஏராளமான சிந்தனைகள் மு.த-வின் மெய்யுள்ளின் உள்ளடக்கமாகச் செறிந்துள்ளது. அவை பொருள்முதல்வாத அடிப்படைகளின் பலவீனங்களின் அடித்தளத்தில் தோன்றிய கருத்துக்களாகவும், மு.த-வின் சமகாலத்து கலை, இலக்கிய, சமூக மற்றும் அரசியல் போக்குகளுக்கான எதிர்வினையாகவும் அமைந்தன. தர்க்கம் என்னும் அடிப்படையில் நகரும் மெய்யுள் பற்றிய கருத்தாடல் பொருள்சார் உலகைக் கடந்த ஆன்மீகத்தளத்தில் இயங்குகின்றது. அதற்குத் துணையாக தன்னை ஆகர்ஷித்த ஆன்மீகவாதிகளின் சிந்தனைத் தேட்டங்களை மு.த பிரயோகித்துள்ளார். அந்தத் தேட்டத்தில் அவர் கொண்ட உறுதியான நம்பிக்கை அவரின் சமகால மற்றும் எதிர்கால உலகப்போக்கின் மீதாக அவநம்பிக்கையை கொடுத்துள்ளது. அது கலை, இலக்கிய இயக்கங்கள் மீதான எதிர்வினைகளாயின. இந்த எதிர்வினையின் சில கருத்தாக்கங்கள் அவருக்குப் பிந்திய காலத்தில் வளர்ந்த சில கலை. இலக்கியக் கொள்கைகளோடு அணுக்கமாகவும் வந்துள்ளது. ஆயினும் அவர் சொல்வதைப்போல நிகழ்போக்கு வாழ்வின் மெய்மை களைப் பிரதிபலிக்காத கலை, இலக்கியம் மாத்திரமன்றி உணரமுடியாத ஆன்மீக மெய்மைக்கு எதிராகப் பொய்மையாக வரும் இலக்கியங்களும் மெய்யுள்ளுக்கு எதிரானவையே என்றுதான் முடிகின்றது.

“என்னப்பா இது இவர்கள் படியாமல் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்”

நான் கணவனைப் பார்த்துச் சொன்னேன். அவர் அதைக் கேளாமல் செய்தி பார்க்கிறதிலை இருக்கிறார். அவருக்கு கொஞ்சம் கூட பிள்ளையளைப்பற்றின சிந்தனையில்லை. வேலைக்கும் போறதில்லை. இந்தக் கறும்ம் வைரஸ் வந்தநாள் தொடக்கம் மனிசன் வீட்டிலைதான். மனிசனுக்குச் சரியான சந்தோசம். கொம்புயூட்டருக்கு முன்னாலை இருந்து எல்லாவிதமான உதவிப் பணத்துக்கும் அப்பிளை பண்ணி அவற்றை எடுக்கிறதிலைதான் அவற்றை பொழுது போகுது. சும்மாயிருக்க அவற்றை சம்பளத்தைவிடக் காசு வருது. ஏதோ காசு வந்தால் சரி எண்ட நினைப்பு. ஒரு துரும்பு வேலையும் மனிசன் செய்யாது.

ஒரு மாதமாகுது வீட்டுக்கைதான் இருக்கிறம். மனிசன் எந்த நேரமும் உந்த முகப் புத்தகத்தோடைதான். தான் இருக்கிறது காணாதெண்டு என்னையும் கூப்பிட்டு வைச்சு “இஞ்சரப்பா இதைப் பாரும்” எண்டு அலுப்பு வேறை. பிள்ளையளின்ரை படிப்பு கேள்விக் குறியாய்க் கிடக்குது. சாப்பிட்டால் மட்டும் போதுமா?

“உனக்கென்னடி சும்மா சாப்பிடு வருது. அவன்தான் சொல்றான் வீட்டுக்குள்ளை இரு என்று. சும்மா சமைச்சுப்போட்டு படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு இரன்றி”

அடிக்கடி இப்படித்தான் சொல்லிறார். எப்பிடி இருக்கேலும்? மூத்தவன் 11 ஆம் வகுப்புப் படிக்கிறான்.

இரண்டாவது 10 ஆம் வகுப்புப் படிக்கிறான். கடைசி இந்த வருசம் ஸ்கொலர்சிப் பரீட்சை(11+) எடுக்க வேணும். எனக்கு நெஞ்சு பக்குப்பக்கென்று அடிக்குது. அண்டைக்கு ஒருமாதிரிக் கஸ்டப்பட்டு இந்த மனிசனை மூத்தவனின்ரை பள்ளிக்குப் போன்பண்ணிக் கதைக்கச் சொன்னால் பள்ளிக்கூடக்காரர்கள் சொன்ன சேதி எனக்குத் தலையிலை இடி விழுந்த மாதிரி இருந்தது.

இந்த முறை பரீட்சை இல்லையாம். வகுப்புச் சோதனையளிலை எடுத்த புள்ளியளை வைச்சு பெறுபேறு தருவாங்களாம்.

இதென்ன அநியாயம். எங்கடை பிள்ளையள் கடைசி நேரத்திலை படிச்சுத்தானை புள்ளி எடுக்கிறவை. அதுக்கும் பாழ்பட்ட வைரஸ் துண்டு வைச்சிட்டுது. பேசாமல் எங்கட நாட்டிலையே இருந்திருக்கலாம்.

சிங்களவனோடை ஒரு மாதிரிச் சமாளிக்கலாம். அங்கை சாகிற ஆக்களும் குறைவாம். இஞ்சை ஒவ்வொரு நாளும் முன்னூறு நானூறென்று சாகுதுகள். ஏதோ வளர்ந்த நாடு வளர்ந்த நாடு என்கிறாங்கள் ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் இல்லை.

எங்கடை தமிழ்ப் பிள்ளையள் கடைசி நேரத்திலை இரவிரவாய்ப் படிச்சுத்தானை நல்ல பெறுபேறுகள் எடுக்கிறவை. இஞ்சை இப்ப என்னடா வெண்டால் இவ்வளவு நாளும் படிச்சதை வைச்சுத்தானாம் பெறுபேறு குடுப்பினமாம். அதோடை பிள்ளையளின்ரை பழக்கவழக்கங்களும் பார்ப்பினமாம். கடைசியிலை பெறுபேறு ஆசிரியரிலைதானாம் தங்கி இருக்குமாம். எங்கடை

ஆட்சி அதிகாரம் கைமாறுகிறது

மு.தயாளன்

மூத்தவன் அந்த மற்ஸ் மாஸ்டரோடை அவ்வளவு சரியில்லை. அவரோடை ஒரே பிரச்சினை. அண்டைக்கு இந்த வைரசுப் பிரச்சினைக்கு முதல் நடந்த ஒப்பிண் ஈவினிங்கிலை அந்த மற்ஸ் மாஸ்டர் எவ்வளவு குற்றச்சாட்டு. என்ன செய்யிறது பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்திட்டு வந்திட்டன்.

சத்தியமாய்ச் சொல்லிறன் எங்கடை நாட்டிலை இருந்திருக்கலாம். அங்கையாயிருந்தால் அந்த மற்ஸ் வாத்தியை உண்டு இல்லை என்று ஆக்கி இருப்பன். இஞ்சை வந்து இருபது வருசமாகுது கறமும் பிடிச்ச ஆங்கிலம் வாய்க்குள்ளை ஒழுங்காய் வராதாம்.

இந்த மனிசன் காலமை கோப்பி குடிச்ச நேரம் தொடக்கம் உந்தக் கொம்பியூட்டரிலைதான் இருக்கிறார்.

“இஞ்சரப்பா அவன் சின்னவனுக்குக் கொஞ்சம் கணக்குச் சொல்லிக் குடுங்கோவன்.”

“கொஞ்சம் பொறும். கவுன்சிலிலை கொஞ்சக் காசு எடுக்கலாம்போலை கிடக்குது. குழப்பாதையும்”

எப்ப பார்த்தாலும் உதுதான் பதில். அவங்கள் இப்ப பிரச்சினை இருக்கேக்கை பார்த்துப் பாராமல் கொடுப்பாங்கள். பிரச்சினை முடிய கணக்குப் பார்த்துத் திருப்பிக் கேட்கேக்கை தலையைச் சொறிஞ்சு கொண்டு முழுகுவர்.

ஊரிலை இருக்கேக்கை பேய்க் கெட்டிக்காரன். எல்லாப் பாடத்திலையும் புலி. சரியான கெட்டிக்காரன். வெளிநாட்டிலை வந்த நாள் தொடக்கம் பெற்றோல் ஸரேசனிலைதான் வேலை. களவாய் வேலை செய்ய மாட்டார். ஒரு முயற்சியில்லை. சத்தியமாய்ச் சொல்லிறன் என்றை இவர் ஊரிலை இருந்திருந்தால் நிலைமை வேறே. இஞ்ச வந்து சரியான சோம்பேறியாய் மாறினதுதான் மிச்சம்.

இப்ப இந்தக் கிருமியாலை வேலையும் இல்லை. ஒரே இலவசமாய்க் காசு எடுக்கிற முயற்சிதான்.

இந்தப் பிள்ளையளை ஆளாக்கிப் போட்டால் எனக்குப் போதும். அதுகளும் இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பாவிச்சு படிக்காமல் கொம்பியூட்டரிலை கேம் விளையாடுதுகள்.

பிள்ளையள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனி அறை. மூத்தவை இரண்டு பேரின்ரை அறைக்குள்ளையும் ரிவி இருக்குது. கொம்பியூட்டரும் இருக்குது. நான் வாங்கேக்கையே மனிசனுக்குச் சொன்னனான். “வேண்டாமப்பா பொடியள் கெட்டுப் போயிடுங்கள்.” என்று. கேட்டால்தானே. பிடிவாதமாய் நிண்டு வாங்கிக் குடுத்தவர்.

அவங்கள் நான் மேல போனால் படாரென்று ரிவியை நிப்பாட்டிப் போட்டு படிக்கிறமாதிரி இருப்பாங்கள். என்னத்தப் பார்க்குதுகளோ யாருக்குத் தெரியும். நான் வாயைக் குடுத்து மொக்கேனப்படாமல் வந்திடுவன். கீழைவந்து இவரிட்டைச் சொன்னால் நம்பமாட்டார். கண்டிக்க வேண்டியவர் கவனியாமல் இருந்தால் நான் என்ன செய்யிறது.

அவருக்குப் பிள்ளையளிலை சரியான

நம்பிக்கை. இந்தக் காலத்திலை அப்பா அம்மா பிள்ளையளிலை வைக்கிற நம்பிக்கைதானை அவையைக் கெடுக்கிறது. இந்தக் காலத்துப் பிள்ளையள் அப்பிடியில்லை. சரியான நேரத்திலை காலை வாரி விட்டிடுங்கள். பிள்ளையளைக் குறை சொல்ல ஏலாது. அதுகள் பழகிற கூட்டாளியளும் அப்பிடத்தானே.

எப்பதான் இந்தக் கெடுபிடியளைக் குறைச்சு இந்த மனிசனை வேலைக்குக் கூப்பிடப் போகிறாங்களோ எண்டிருக்குது.

இந்த உலகத்துக்கு ஏதோ நடக்கப் போகுது. நெடுகக் கையைக் கழுவுங்கோ. மற்றவர்களிலையிருந்து 2 மீற்றர் தூரத்திலை விலகியிருக்கவும் சொல்லுறாங்கள். இதெல்லாம் நல்லதுக்கில்லை.

முந்தியெண்டால் இந்த மனிசன் வீட்டை நிலலாராம் என்று கவலைப்படுவன்.

இப்ப போகாராம் என்று கவலை. உந்தச் சனங்கள் கொத்துக் கொத்தாய்ச் சாகிறதை நினைத்தால் பயமாயும் கிடக்குது.

ஏதோ வளர்ந்த நாடு வளர்ந்த நாடு எண்டிறாங்கள் ஒரு சின்னக் கிருமியைக் கொல்லத் தெரியாமல் தவிக்கிறாங்கள். நாங்கள் எங்கையாவது மாறித் தவறாய்ப் பொய் சொல்லிக் காசு எடுத்திட்டால் உடனே கண்டுபிடிச்சுப் போடுவாங்கள்.

மனிசனுக்குச் சோம்பல் வந்திட்டுது. சோம்பல் வந்திட்டால் திரும்ப உஷாராகிறது கஸ்டம்.

உதவிக் காசுகள் எல்லாம் நிண்டாத்தான் உவர் உஷாராவர்.

பிள்ளையளின்ரை படிப்புக் குழம்பியிட்டுது. உழைப்புமில்லை. நாலு மனிசரோடை கதைக்கவும் முடியாது. வெளியிலை போறதெண்டால் முகமுடி போடவேணும்.

இதென்ன வாழ்க்கை. உப்பிடி வாழிறதைவிடச் சாகலாம் போல கிடக்குது.

அண்டைக்குப் பக்கத்துக் கடையிலை மா வாங்கப் போனன். வழியிலை எங்களோடை நல்லாய்ப் பழகிற குடும்பமொண்டு வந்தவையள். கதைப்பமெண்டு போக அதுகள் டக்கெண்டு விலகி மற்றப் பக்கத்தாலை போயிட்டுதுகள்.

இனிமல் இப்பிடத்தானோ வாழ்க்கை ! வழமையெல்லாம் மாறப்போகுதோ! கடவுள் மாத்திறாரோ இல்லை மனிசன் மாத்திறானோ. ஒண்டும் புரியேல்லை.

சீனாக்காரன் செய்துவிட்ட கிருமியெண்டும் கதைக்கினம். சீனாக்காரனும் அமெரிக்காக்காரனும் சேர்ந்துவிட்டதெண்டும் கதைக்கினம். ஆர்விட்டாலென்ன கஸ்டப்படுகிறது நாங்கள் தானே. கிருமியோடை வாழப்போறம்.

இந்தக் கிருமிதான் எங்கடை பிள்ளையளின்ரை படிப்பை மனிசன்மாரின்ரை வேலையை எங்கடை உறவு முறைகளை கலாசாரங்களை ஆழப்போகுதோ. கலங்கிப் போனன்.

அவர் இப்பவும் கொம்பியூட்டரிலை எங்கெங்கை இலவசமாய்க் காசு எடுக்கலாமென்று தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்.

நெற்றிக்கண் திறந்தால்...

தன் பசி போக்கா என அறிந்தும்
 உதிரம் ருசிக்க
 வானத்தை வட்டமிடும்
 பருந்துகளுக்கு மத்தியில்
 கண்டவை அனைத்தையும்
 வேட்டையாடி புசிக்க நினைக்கும்
 சாம்பல் ஓநாய்களுக்கு மத்தியில்
 பாலகன் ஒருவன்
 துயரத்தில் உள்ளான்
 நிரந்தர உறக்கத்திலும்
 நிம்மதியில்லையென்று
 அவன் எழுப்பிய
 அவல இசை
 அழகை அறியாச்
 செவிடன் என் காதில் கேட்டது
 “ஆ” என்று
 தன் வேதனையில் கூட
 வேந்தன் உன் நாமம் சொன்னானே
 அதை நீ உணரவில்லையா?
 உன் செவிகள்
 தேவாரங்களுக்கு மட்டும் தான் அடிமையா?
 நாணயக் குற்றிகள்
 சிதறும் சப்தம் கேட்கிறதா?
 அநீதியையே
 அறநெறியாக கொண்ட
 அரக்கர்களின் தலைகளைக் கொய்து
 அந்த மண்டையோடுகளின் மேல்
 ருத்திர தாண்டவமாடிய நீ
 காமக் காய்ச்சலினால்
 காட்டேரிகளாக மாறியவர்களின்
 ஆஸ்திகளை நெற்றிக்கண் கொண்டு எரித்து
 அதன் மீதியை கங்கையில்
 கரைத்து புனிதமாக்க
 கொள்ளாயோ ஓர் அவதாரம்?

- த.கதுர்ஜன்

கூடற் காலம்

தாழிடை ஜன்னலில் மின்னலின் வெளிச்சம்
 மயங்கும் உடல்களில் போதையின் நடனம்.

அருந்த
 முத்தத்தின் முதற் தீர்த்தம்.

பேரொளியின் நிலவு வதனம்.

இம் மழையின் கரிப்பு நீ
 இச் சுவையின் நாவு நான்

தானாய்க் காயவிடு இவ்விரவை.

2

கடற் பாடல்

சலிக்கச் சலிக்க ஊதிய இரவை
 நுரை சீறிய கடலை
 வெந்து தணியும் கால்களை

ஒப்படைக்க அழைப்பேன்

வெளுக்கும் வரைக்கும் காமம் உரைப்பேன்

தலை கோதுவேன்
 புறங் கழுத்தில் உதிர்வேன்
 பிசைவேன்
 மீன்களைத் துள்ளுவேன்
 செதில்களைச் சிலிர்ப்பேன்

பின்
 துடுப்பை அசைப்பேன்
 கடல் தளும்பும்.

- கிரிசாந்

தும்பளை

என்று இடப்பெயர் உருவாகியதற்கான காரணம், காரணங்கள்(?)

தும்பளை என்ற பெயர் கொண்ட கிராமம் இலங்கையின் வடமுனையில் அமைந்திருக்கும் பருத்தித்துறை நகரின் கிழக்காக ஏறத்தாள ஒரு கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் காணப்படுகிறது. தும்பளைக் கிராமத்தின் எல்லைகள் காலத்துக்குக்காலம் நிர்வாக வசதிகளுக்காக விரிந்தும், சுருங்கியும் வந்துள்ளன.

முன்னைய தும்பளைக் கிராமத்தின் எல்லைகளின் படி வடக்காகப் பாக்குநீரிணைக் கடலும், கிழக்காக வங்காள விரிகுடாக் கடலும் தெற்கு, மேற்காக புலோலி என்னும் பகுதியுள் அடங்கும் சிறு கிராமங்களும் காணப்பட்டன. தும்பளை என்ற பெயருடைய பகுதியுடன் இணைந்ததாக கலட்டி (தும்பளை மேற்கு) நெல்லண்டை, மூக்கம், இலட்சுமணன் தோட்டம், வராத் தும்பளையின் ஒரு பகுதி தும்பளை வீதிக்கு வடக்கால் பாக்கு நீரிணைக்கடல் வரை அமைந்த பகுதிகள் இணைந்து நின்றன. பருத்தித்துறையில் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் பிறந்த வீடு அமைந்திருந்த மூன்றாங்குறுக்குத் தெருவின் பகுதிகளும் முன்னர் தும்பளைக்குள்ளேயே அடங்கியிருந்தன. இதனால் முன்னாளில் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைத் தும்பளைப் பேராசிரியர் என்று அடையாளப்படுத்தியும் வந்தனர். இப்போது அந்த இடம்பருத்தித்துறை கிழக்கு பகுதியுள் அடங்கியுள்ளது.

தும்பளை மேற்கு என அழைக்கப்படும் கலட்டிக் கிராமத்தில், தும்பளை வீதி மதவடியை வடக்காகக் குறுக்கறுத்துச் செல்லும் மணல் ஒழுங்கை பாக்கு நீரிணைக் கடல்வரை சென்று முடிகிறது. இவ்வாறு மணல் ஒழுங்கை கடலுடன் சங்கமிக்கும் இடத்தில் இன்றும் எஞ்சிக் காணப்படும் பனைமரம் தான் இலங்கைத்தீவின் வடமுனையாக பனைமுனை என்ற பெயர் கொண்டு காணப்படுகின்றது.

20 ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் அதற்கு முந்திய சில நூற்றாண்டுகளிலும் தும்பளைப் பகுதியில் தும்புத் தொழில் சிறப்பாக நடைபெற்றுள்ளது. கலாநிதி இ.பாலசுந்தரம் அவர்கள் எழுதிய இடப்பெயர் ஆய்வுகள் - 2 (வடமராட்சி, தென்மராட்சி) என்ற நூலில் தும்பு + அளை = தும்பளை எனக் குறிப்பிட்டு இங்கு அளை என்பது வாய்க்கால் ஓடை என்ற பொருளில் இடம்பெற்றுள்ளதாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

தும்பளைப் பகுதியில் பாக்குநீரிணைக் கடலை

அண்டிய பகுதிகள் பள்ளமான நிலங்களாகக் காணப்பட்டன. மழைக்காலங்களில் பள்ள நிலங்களில் நீர் தேங்கி நிற்கும் இந்த நீர்த்தேக்கங்களில் தும்பினை ஆக்கும் மூலப்பொருட்களை நன்கு ஊற விடுவர். (இன்றும் தும்பளை லூர்த்து மாதா கோயில் பகுதி பள்ளமான நிலப்பகுதியில் அமைந்திருக்கும் காரணத்தால் பள்ளத்துமாதா என்றும் அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.)

தும்புத் தொழிலுக்குத் தேவையான பனம் மட்டைகள், பொச்சுமட்டைகள், சணல் தாவரத்தண்டுப் பகுதிகள் என்பன வடமராட்சியின் பல்வேறு பகுதிகளில் மட்டுமன்றி, தென்மராட்சியின் பகுதிகள் அச்சுவேலி முதலாம் வலிகாமப் பகுதிகளில் இருந்தும் மாட்டு வண்டிகளில் தும்பளைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. மேற்படி பொருட்களை பள்ளத்து நீரில் நன்கு ஊற வைத்து பின்னர் மரச்சுத்தியல், இலந்தைக் கொட்டன் ஆகியனவற்றால் நன்கு அடித்துத் தும்புகளாகப் பிரித்தெடுப்பர். பெரும்பாலான வீடுகளில் தும்பு பிரித்தெடுக்கப்படும் பொருட்களின் வேலைகளும் குடிசைக் கைத் தொழிலாக முன்னாளில் இடம்பெற்று வந்துள்ளது. வீடுகளில் பெண்கள்தான் மேற்படி தும்புடன் தொடர்பான வேலைகளில் அதிகம் ஈடுபட்டதையும் அறிய முடிகிறது.

தேங்காய்ப் பொச்சில் இருந்து பெறப்பட்ட தும்பு கடற்கொழிலாளர்களின் கட்டு மரங்களின் இடைவெளிகளை அடைக்கவும் பயன்பட்டது. இந்த வகைப் பொச்சு தும்பினைப் “புரி” என்று அழைக்கப்பட்ட சிறு கயிறு களாக்கி கட்டு மரங்களின் இடைவெளிகளில் வைத்து மரச்சுத்தியலால் அடித்து இறுக்குவர். இது “கலப்பத்து அடித்தல்” எனப்பட்டது.

சணல் மரத்தில் இருந்து பெறப்பட்ட தும்பானது முறுக்கிக் கயிறாக்கப்பட்டு மீனவர்களின் வலை பின்னவும் பயன்பட்டது. வடமராட்சி, முதலாம் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பல பகுதிகளிலும் இருந்து தும்பளைக்கு வந்து மீனவர்கள் “கலப்பத்து” அடிக்கவும் மீன்பிடி வலைகள் பின்னவும் என மேற்படி தும்பின் தயாரிப்புகளை வாங்கிச் சென்றனர்.

1930 களைத் தொடர்ந்து வந்த ஆண்டுகள் வரையில் தும்பளையின் தும்புத் தொழிலும் தும்பு வியாபாரமும் குறிப்பிட்ட அளவில் நடைபெற்று வந்துள்ளது. தும்புப் பொருட்களை கொள்வனவு செய்து

பருத்தித்துறையின் துறைமுகத்தினூடாக முல்லைத் தீவு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்புப் பக்திகளுக்கும் கொண்டு சென்று இறக்கி வந்துள்ளனர். கப்பல் திரும்பி வரும் போது தும்புத்தொழிலுக்கான பொச்சுமட்டைகள், சணல் தாவரங்கள் என்பனவற்றை பருத்தித்துறையின் இறங்கு துறையில் இறக்குவர். தமிழ்நாட்டின் சில பகுதிகளுக்கும் தும்புப் பொருள் ஏற்றுமதி வியாபாரம் நடைபெற்றுள்ளது. பருத்தித்துறையில் கடை வைத்திருந்து தும்புப் பொருட்களின் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்து வந்த விநாயகமூர்த்தி என்பாரைத் “தும்பர்” விநாயகமூர்த்தி என்றும் சுருக்கமாகத் “தும்பர்” என்றும் அறியுமளவுக்கு இவர் பிரபல்யம் பெற்றிருந்தார்.

2.

ஊர்களின் பெயர் அமைவில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட காரணங்களும் பின்னாளில் கூறப்படுவது பொதுவில் காணமுடிகிறது. அவ்வாறே தும்பளை என்ற பெயருக்கான காரணமாய் அமைந்தவையாகப் பின்வருவன குறிப்பிடப்படுகின்றன.

1) தும்பளைப் பகுதியானது வன்னிச்சிங்களப் பகுதிகளுடன் வணிக ரீதியான தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தது. சிங்கள வணிகர்கள் தும்பளைக்கு வந்து நடமாடிய போது கருப்பனீர் காய்ச்சும் தொழிலால் பெருமளவு புகை. வீடுகளில் இருந்து வெளியேறுவதை அவதானித்து விட்டு புகைச்சந்தை என்ற பெருள்பட தும்பொல என்று அழைத்ததாகவும் (தும்பு-புகை, பொல சந்தை) இது காலப்போக்கில் மருவி தும்பளையாகியது என்று சிலர் கூறியுள்ளனர்.(தும்பொல தும்பளை)

2) பேராசிரியர் செ. கிருஷ்ணராஜா அவர்கள் 2018 இல் எழுதிய கட்டுரையொன்றில் தும்பளையின் இடப் பெயருக்கான காரணம்பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

தூல் - துள் - துள்பு தும்பு

தூல் - துள் - தொள் - தொளை

தூல்-துள்-தொள்-தொள்து -தொடு-தொண்டு-தோண்டு

என்றவாறு துளைப் பொருட் சொற்கள் தமிழில் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. தும்பளை என்ற பெயர் தும்பு என்ற துளைப் பொருட் சொல்லைத் தோற்றுவித்த தூல் என்ற பெயரடியூடாக பிறந்த தும்பு என்ற பண்புப்

பெயரடக்கத் தொடரை மையமாகக் கொண்டு வழங்கி வந்துள்ளது.

மேலும் அவர் குறிப்பிடும் போது... தும்பு - மூங்கில்; தும்பளைத் திரன்கால் எனத் துளையுள்ள தும்பு என்னும் துளைச் சொல்லானது சங்க இலக்கியங்களில் மூங்கில் நிறைந்த கூடல் என்னும் பொருளில் வந்துள்ளமையைக் காணலாம். தும்புடைத் திரள் கால் என்பது தாமரைத்தண்டு என்ற பொருளிலும் சங்க இலக்கியங்களில் தும்பு என்ற துளைப் பொருட் சொல்வழக்கில் விரவி வந்துள்ளமையைக் காண முடியும். அவ்வகையில் கடல் முகப்புத் தளமாக அம்மையம் அமைந்து காணப்பட்டமையின் பின்னியில் மூங்கில்கள் நிறைந்திருந்த கிராமமாகக் கொள்வதே இங்கு பொருத்தமானதாகும்.

துன் - தும் - தும்பு - தும்பு(நீர்க்குழாய்)

தும்பு-தும்பா-தும்பாவளை-தும்பாவளை தும்பளை (நீர் கசிவுடைய கிராமம்) என்று விளக்கம் கொடுக்கிறார்.

கட்டுரையாக்கத்துக்கு உதவியவை :

1. பேராசிரியர் க. பாசுநதரம் - இடப் பெயர் ஆய்வுகள் - 2 (வ்மராட்சி தென்மராட்சி)
2. பேராசிரியர் செ.கிருஷ்ணராஜா வடமராட்சி இடப்பெயர்வு; பண்பாட்டு. வரலாற்று. தொல் மொழியியல் அடிப்படையிலான அறிமுக ஆய்வு திருவுடையாள் - கரவெட்டி பிரதேச செயலக மலர் - 07(2018) பக் 72, 73.
3. பேராசிரியர் செல்லையா கிருஷ்ணராஜா தோல்வியலும் வடமராட்சியின் பண்பாட்டுத் தொன்மையும்(2005) பக் - 23.
4. பா.இரகுவரன் - ஊரும் வாழ்வும் - தும்பளைக் கிராமம் பற்றிய சமூகவியல் ஆவணம் - (2001)
5. ஊரும் வாழ்வும் என்ற நூலக்காக தும்பளையைச் சேர்ந்து முதியவர்களுடனான நேர்முகங்கள். 1) பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன், தோமஸ் செயபாமலை, பண்டிதர் க. கீரஷ்ண பிள்ளை, பண்டிதர் க. சந்திரசேகரம், திருமதி இராசம்மா, திருமதி வள்ளியிள்ளை, திரு ந. நடராசா, திரு ச.கந்தசாமி(ஆசிரியர்), திரு சி. கந்தசாமி (ஓய்வு நிலை அதிபர் பாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை. மேற்படி நேர்காணல்கள் 1998-2001 காலப்பகுதியில் நடைபெற்றன. இவர்கள் அனைவரும் இன்று அமரர்களாகி விட்டனர்.

Hot Line : 077771545

0215675566

0212229581

0212222050

0212220388

0777570124

0773366443

0755557327

0717772377

www.pcpark.co

info@pcpark.co

வடக்கின் கணினிப் பூங்கா

**கணினி உலகில் நம்பகமான
சேவையில் 10 வருடங்களுக்கு
மேலாக யாழ் மண்ணில்
தரமான கணினிகளைப்
பெற்றுக் கொள்ள நம்மை
நாடுங்கள்...**

**# 10, Muddaskada Junction
Stanly Road, Jaffna**

 Northern Pc Park
  NPcpark
  northernpcpark
  Northern Pc Park

DIGITAL Printing

365 DAYS OPEN

DIGITAL FLEX PRINTING STARTING FROM **50/-**

BANNERS | X BANNERS | HOARDINGS | DEALER BOARDS |
STICKER PRINTS | FABRIC PRINTS | REFLECTIVE FLEX & ETC...

MATHI COLOURS

NO. 10, MURUGESAR LANE,
NALLUR, JAFFNA.
TEL : 021 222 9285
E-mail : mathicolours@gmail.com

CUSTOMER CARE
077 722 2259

இக் சஞ்சிகை அன்ஹர் கவையஸ் வெளிப்பட்டு உரிதையுணர் கவாநிதி ச. கவாயணி அன்ஹர்ஸ் மதி கவர்ஸ் நிறுவனத்தின் அச்சிட்ட வெளிப்பாட்டில்.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aayanaham.org